Democraţie sau sforărie ?

Mihai CREANGĂ

Sfârşitul săptămânii trecute a programat ieşirea la rampă, concomitent, a forţei politice câştigătoare a recentelor alegeri parlamentare şi prezidenţiale din România - PDSR, şi a partidului care, după ce a condus coaliţia guvernamentală din 1996 până în 2000, a înregistrat cel mai sever eşec electoral, ratând intrarea în Parlament a PNŢCD. Astfel, Vineri, 19 Ianuarie, a avut loc Conferinţa Naţională a PDSR şi a debutat cel de al III-lea Congres PNŢCD.

Ne place, nu ne place, PDSR a dat dovadă de o remarcabilă forţă organizatorică în toată perioada preluării puterii, instalând rapid nu numai Guvernul condus de Adrian Năstase, ci finalizând şi o sesiune extraordinară a celor două Camere, cu exersarea *"pactului de susţinere"* semnat de PNL şi de UDMR, acceptat practic şi de PD. În acelaşi timp, s'a încheiat şi numirea prefecţilor şi a subprefecţilor. Aceeaşi impecabilă organizare a dovedit-o PDSR şi în desfăşurarea Conferinţei Naţionale, a cărei miză era de primă mărime: alegerea preşedintelui partidului, căci Ion Iliescu - redevenind Preşedinte al României - a trebuit să renunţe la şefia formaţiunii politice pe care o consideră *"cea mai mare realizare a sa"*. Deşi circulau felurite zvonuri, privind *"aripile"* din PDSR (una, condusă de fostul premier Nicolae Văcăroiu, reprezentând *"nucleul dur"*, s'ar fi bucurat chiar de sprijinul subteran al lui Ion Iliescu), Conferinţa Naţională a PDSR s'a desfăşurat fără fisuri, fără surprize, mai ceva ca *"forumurile PCR"*, iar alegerea lui Adrian Năstase - deşi prin vot secret - a înregistrat unanimitatea!

S'a spus chiar că în felul acesta *"ne-am aliniat practicii politice europene"*, unde prim-ministrul este desemnat liderul partidului care a câştigat alegerile... Pentru a echilibra numărul de vicepreşedinţi cu funcţii în Executiv cu al celor din Parlament, au mai fost numiţi încă 6 (ajungând la 11!), iar pentru liniştea lui Adrian Năstase a fost desfiinţat... postul său de până acum: cel de prim-vicepreşedinte! În schimb, a fost numit un secretar general, care nu are atribuţii nici în Executiv, nici în Parlament, urmând să se ocupe exclusiv de partid, să-l menţină funcţional şi, eventual, să-i îmbunătăţească perfomanţele. PDSR rămâne, oricum, cel mai numeros partid din România... Un singur obiectiv nu l-a atins Adrian Năstase în Vinerea sa apoteotică: absorbţia social-democraţilor lui Athanasiu şi schimbarea denumirii PDSR în Partidul Social-Democrat (ceea ce i-ar grăbi acceptarea în Internaţionala Socialistă); dar faptul se va împlini curând, iar dacă planurile lui Adrian Năstase reuşesc şi guvernarea sa va rezista conflictului dintre promisiunile electorale şi accelerarea reformei economice, atunci social-democraţia modernă va fi configurată în România înaintea următoarei mari confruntări electorale.

Nu ştim cum va arăta atunci liberalismul pe care îl vor edifica Domnii Valeriu Stoica şi Theodor Stolojan şi ce va însemna un PNL care a acceptat (până acum!) să facă figuraţie comandată de PDSR în Parlament...

Desigur, nu doar *"ultimii mohicani"* care au votat fantoma CDR, dar de fapt i-au votat pe ţărăniştii în Noembrie 2000 (vreo 500.000 de alegători, între care mă număr) ar vrea să yadă până la împlinirea ciclului electoral şi o solidă formaţiune democrat-creştină. Aceştia au aşteptat plini de speranţă Congresul PNŢCD, deşi era clar că formulele ce se prefigurau pentru viitoarea conducere a partidului (un ziar titra în preziua întâlnirii ţărăniştilor: *"Ioan Mureşan şi Constantin Dudu Ionescu - umăr în umăr în cursa pentru preşedinţia PNŢCD"*) erau departe de a întruni unanimitatea speranţelor...

Oricum, Congresul ne-a oferit o mare surpriză: nici Mureşan, nici Dudu Ionescu n'au intrat în primii trei membri ai conducerii ţărăniste, ci - deşi nu ne imaginăm cum s'a strecurat printre cei care

Continuare în pagina 4

ISSN 0705-8365

Preţul unl abonament anual: 40 $ / 60 DM

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 27 Nr. 289 - FEBRUARIE 2001 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

ŢARA ŞI ABSURDUL

Eugen BÂRSAN

Ţara vieţuieşte în absurdul votului pentru Iliescu. Un absurd care le-a creat oamenilor de conştiinţă să-şi sacrifice conştiinţa şi să-şi calce pe inimă pentru a vota pentru fostul activist comunist pe care ei îl combat dela Revoluţie încoace. Ori s'ar mai putea zice că pentru cel care a pus la cale mineriade care să cureţe ţara de cei care au manifestat un zel de renaştere a ei într'o formă pe fundament de morală şi etică.

Absurdul sacrificiului de conştiinţă a fost motivat cu argumentul că atunci când eşti *"strâns cu uşa"* nu ai încotro decât să alegi între *"răul cel mai mare"* (Vadim) şi *"răul cel mai mic"* (Iliescu). Adică, să votezi pentru ultimul. Aceasta mai înseamnă şi că la fel n'ai încotro decât să pui patria (chipurile pe Ion Iliescu) înaintea conştiinţei. În fond, un lucru bizar. Căci ce poate însemna o patrie aşezată pe sacrificiul de conştiinţă?

Patria - numită Ion Iliescu -, are o viaţă doar de patru ani. Şi, după vorbele cuiva, cei care şi-au sacrificat conştiinţa, fiindcă aşa le-a cerut absurdul, până la această scadenţă n'au încotro decât să ia un somnifer cât mai puternic.

Deşi Iliescu a rămas aceeaşi figură de comunist care reprezintă eşecul trecutului, după ce el a promis în campania electorală câte în lună şi în stele, era destul de clar că electoratul îl vrea ca pe un rău necesar. În ciuda faptului că el nu a dat nici un semn că se va reforma. Dar acum, după ce a fost ales, precis că o s'o lase mai moale cu *"ţara aflată în impas"* şi cu demagogia că el este apărător al săracilor. Lucru care nu împiedică însă ca tot mai mulţi dintre Români să se considere săraci şi să facă apel la *"socialismul iluminat"* reprezentat de preşedintele ţării.

În absurdul legat de votul pentru Iliescu parcă totul seamănă cu un sfârşit de epocă. Cu oameni sfârşiţi în speranţă şi dezamăgire. Că ţara lor a devenit un fel de deşert lipsit de seva unor oaze de orizonturi spre o stea polară a spiritualităţii. A unei spiritualităţi care să constituie o forţă capabilă să elimine din viaţa politică a ţării pe *"omul nou"*, omul lumii criptocomuniste care, din păcate, nu este o ficţiune, ci o mare şi copleşitoare realitate.

Continuare în pagina 3

FOŞTI GENERALI SIE, PRINCIPALII CONSILERI PDSR

Dan BITU

Prima concluzie a unei analize privind armatele de consilieri puse în funcţiune de noua Putere instalată la sfârşitul lui 2000 este că aceasta a oficializat, dacă mai era nevoie, prezenţa în posturi cheie în statul român a foştilor spioni şi generali aparţinând Serviciului de Informaţii Externe (S.I.E).

Preşedintele Ion Ilici Iliescu îl are ca şef al Administraţiei prezidenţiale pe generalul Ion Talpeş, fostul şef al SIE între 1992-1997, una din eminenţele cenuşii ale fostului şi actualului regim Iliescu, un personaj implicat în numeroase afaceri necurate, dar mai ales patronul celor mai sinistre acţiuni de spionaj tipic kaghebist.

Pentru a nu rămâne mai prejos şi Premierul Adrian Năstase şi-a luat consilieri generali SIE. Este vorba de generalul Constantin Silinescu, unul din adjuncţii lui Talpeş la Serviciul de Informaţii Externe. Constantin Silinescu a fost unul din agenţii de bază pentru regimul comunist, având misiuni externe timp de 10 ani, din 1974 până în 1984. După aceea, el a lucrat în conducerea Centrului de Informaţii Externe (CIE), ca locţiitor şi şef de direcţie, sub coordonarea generalului Aristotel Stamatoiu, şeful spionajului românesc până în 1990. În 1990, când CIE s'a transformat în Serviciul de Informaţii Externe (SIE) şi a avut loc reactivarea generalului Mihai Caraman şi numirea şefului reţelei Securităţii anti NATO, care a lucrat pentru KGB, în fruntea serviciului de spionaj extern românesc a însemnat şi pentru Constantin Silinescu o avansare. În 1991 a fost numit adjunct al directorului SIE, funcţie pe care şi-a păstrat-o şi după ce în 1992 în fruntea Serviciului de Informaţii Externe a fost numit Ioan Talpeş.

Generalul Silinescu a fost criticat dur la sfârşitul anului trecut de cotidianul *"Dimineaţa"*, oficiosul PDSR, acuzat de afaceri necurate prin firma sa *"Valahia"* şi de faptul că Adrian Năstase îl apără deoarece Silinescu îi asigură prin firma sa paza vilei actualului premier, situată lângă Arcul de Triumf.

Despre Silinescu s'a spus că ar fi cuscrul lui Ion Talpeş, dar adevărul este că el e cuscrul lui Constantin Ciobanu, celălalt adjunct al lui Talpeş, cel care a făcut un raport privind implicarea actualului şef al Administraţiei prezidenţiale în afaceri necurate cu mafiotul arab Zaher Iskandarani, cu care a negociat primirea de către PDSR a 6 milioane de dolari în schimbul neartării acestuia. Talpeş a negat realizarea afacerii, dar cert este că Zaher a fost arestat abia după ce la Putere au venit CDR, PD şi UDMR.

De asemenea, un alt agent SIE, Ristea Priboi, cel care îi consilia pe mai marii pedeseriştl despre secretele spionajului, a fost ales deputat şi va fi numit, se pare, în fruntea comisiei parlamentare de supraveghere a activităţii serviciilor secrete.

Şi cum şi aliatul PDSR, Partidul Umanist Român (PUR) are o grămadă de agenţi de Securitate, ţinând cont de faptul că liderul partidului şi preşedintele companiei INTACT, Dan Voiculescu, s'a ocupat de conturile secrete ale lui Ceauşescu, reiese că avem de-a face cu crearea unei adevărate divizii a foştilor generali de Securitate, mai apoi în Serviciul de Informaţii Externe (S.I.E).

CITIŢI ÎN ACEST NUMĂR articole semnate de următorii colaboratori din România:

Mihai CREANGĂ	pagina 1
Dan BITU	pagina 1
Ileana NICA	pagina 2
Viorel PALTIN	pagina 3
Dan BOTEA	pagina 4
Ana BADEA	pagina 4
Cristian ŞERBĂNESCU	pagina 4
Andrei BĂDIN	pagina 5
Aurel BĂDĂIAN	pagina 5
Alexe COSTA	pagina 6
Tiberiu LOVIN	pagina 7
Prof. T.B. SUŢEANU	pagina 7
Anda DIANU	pagina 7
Prof. A. Iustin HOSSU	pagina 8
Al. MIHALCEA	pagina 10
Prof. Valeriu ARBORE	pagina 11
Prof. M.S DERDENA	pagina 11
Prof. N. CIACHIR	pagina 16
Prof. Doru MUNTEANU	pagina 17
Eugen TOMA	pagina 23

editorial

PACTUL CU DIAVOLUL

Imediat după răsturnarea lui Ceauşescu dela Putere în 22 Decembrie 1989, Românii au putut avea acces la o presă liberă. În ultimii 11 ani, aceasta a avut un rol importantîn democratizarea României. Respectându-şi prima lege nescrisă a presei, mass-media românească a avut momentul ei de glorie în Noembrie 1996, când aproape la unison au susţinut necesitatea Schimbării. Mult dorita Schimbare s'a şi produs de altfel, însă din păcate presa românească nu a reuşit decât rareori să-şi păstreze poziţia de apărător al Democraţiei.

Exemple sunt multe şi pentru noi cei din Exil, atenţi la presa dâmboviţenă, putem spune fără să greşim că, din păcate, presa românească a atins în ultimii ani, după startul reuşit din 1989, unul din nivelurile cele mai de jos ale profesionalismului.

Intr'un fel, putem spune că spiritul lui Pamfil Şeicaru, *"şantajul şi etajul"*, a devenit o lege nescrisă a mass-mediei româneşti. În paralel, presa românească a început uşor-uşor dar sigur să devină o tribună a trivialismului, a falselor scandaluri, a murdăriei ridicată la rang de adevăr. Bineînţeles se poate replica că peste tot în lume există ziare tabloide. E foarte adevărat, dar alături de The Sun în Anglia, există de exemplu Times, Independent, Guardian, ca să nu mai pomenim presa americană şi canadiană.

Românii din afara hotarelor ţării consideră că, unul din cele mai triste exemple din ultimul timp din presa românească este cazul unui cotidian important, care după ce ani la rând s'a definit ca o tribună împotriva comunismului, a intrat în noul mileniu cu o faţă schimbată, politicul care ţinea afişul fiind trecut pe ultimul plan, sexul, violenţa şi paranormalul fiind temele predilecte astăzi în jurnalul cel mai combativ al ultimilor 6 ani.

De altfel, încă din toamna anului trecut se putea observa că acest ziar nu mai era ceea ce fusese. Observam cum principalul client pentru reclama politică era PDSR, iar articolele despre PDSR sau Ion Ilici Iliescu deveniseră chiar duioase. În paralel, partidele anticomuniste nu mai reprezentau decât ţinte obscure ale acestui ziar, iar Partidul Democrat condus de Petre Roman era înfăţişat în culori care de care mai calde.

Ne-am întrebat atunci şi ne întrebăm şi acum, care să fi fost cauza schimbării atitudinii ziarului?

Trecerea acestui ziar într'o situaţie de necombatant a făcut ca tirajul lui să scadă. Ziarul nu mai era citit aici, în afara hotarelor ţării. Cotidianul acesta care apărea în circa 75.000 de exemplare în vara anului trecut a scăzut la circa 20.000 la sfârşitul lunii Ianuarie, ceea ce arată că cititorii au sancţionat rapid şi în ţară schimbarea orientării ziarului.

Nu putem să facem o asociere a schimbării orientării ziarului cu Pactul cu Diavolul. Chiar dacă însă acest Pact cu Diavolul nu a fost făcut, cert este că acesta este rezultatul.

Implicit dezertarea directorului acestui ziar din prim-planul luptei împotriva forţelor neocomuniste nu aduce un serviciu democraţiei. Poate aduce eventuale beneficii materiale, dar pe termen mediu nu înseamnă la urma-urmei decât lipsa unei conştiinţe.

În condiţiile haotice de azi, rolul presei este de o importanţă deosebită. Ea ar trebui să modeleze sufletul colectivităţii româneşti pentru restabilirea legăturilor tradiţionale ale spiritualităţii româneşti. Este nevoie, astăzi, mai mult ca oricând, de o etică, de morală şi conştiinţă naţională.

Din, păcate abdicări dela principiile fundamentale ale presei observăm şi la alte ziare, posturi de radio şi televiziune, care se dau bine cu noua Putere, dând astfel şansa falşilor patrioţi de genul lui Vadim Tudor să câştige voturi.

Iar tragedia este că Pactul cu Diavolul se poate transforma foarte repede în distrugerea incipientei democraţii româneşti.

Cine foloseşte presa în scop meschin nu este pe linia tradiţiei marei prese româneşti. În această tradiţie sunt cei care luptă pentru idei, nu pentru interese personale, cei care luptă pentru mai binele unui popor şi al lumii, cei care luptă pentru o credinţă. Aceasta este tradiţia mare a presei româneşti, dela Bălcescu şi Eminescu până la Nae Ionescu.

Cu tristeţe, dar nu avem încotro, noi cei din exil, împrăştiaţi peste tot în lume, tragem acum numai un semnal de alarmă, dar promitem că vom reveni.

George BĂLAŞU

PD TREBUE SĂ ALEAGĂ ÎNTRE NERVOSUL BĂSESCU ŞI PERDANTUL PETRE ROMAN

Ileana NICA

Aşa cum *"Cuvântul Românesc"* semnala imediat după alegerile parlamentare şi prezidenţiale, zilele lui Petre Roman în fruntea Partidului Democrat sunt numărate. Semne erau multe!

Pe de o parte, mulţi din membrii partidului şoşoteau pe la colţuri împotriva liderului Petre Roman, dar în mod special a soţiei sale, Mioara, care făcea şi desfăcea multe din jocurile la vârful partidului. Mioara Roman fusese, de altfel, şi artizanul altor demisii la vârf, printre care cele ale lui Victor Babiuc, George Şerban şi Cazimir Ionescu.

Pe de altă parte, capacul l-a pus scorul obţinut de Petre Roman în alegerile prezidenţiale, cu nici măcar 3 la sută, nici măcar jumătate din scorul obţinut de Partidul Democrat, ceea ce arată că nici măcar membrii şi susţinătorii partidului nu l-au votat pe Petre Roman pentru funcţia de preşedinte al României.

Situaţia tensionată la vârful PD era previzibilă de mai mult timp, în special după ce Traian Băsescu a reuşit să câştige alegerile pentru Primăria Bucureştiului. Intrat în horă, cu puţin timp înainte de alegeri, Traian Băsescu a reuşit să îi învingă pe cei doi principali candidaţi: Sorin Oprescu din partea PDSR şi Cătălin Chiriţă din partea CDR. Victoria obţinută de Băsescu l-a ambiţionat pe acesta cu toate că succesul la Primărie, i se datorează numai într'o anumită măsură, el beneficiind de lipsa de vot a votanţilor Convenţiei, iar mai apoi de sprijinul acestora pentru a-l învinge pe candidatul PDSR.

Oricum, Băsescu a reuşit astfel să-şi creeze o platformă importantă, mai ales ţinând cont şi de faptul că lideri cu greutate ai PD-ului, ca Victor Babiuc, părăsiseră deja partidul lui Roman. Acest fapt i-a deschis calea lui Băsescu ca la alegerile parlamentare să poată hotărî cu dela sine putere lista de candidaţi a PD, creindu-şi astfel un grup de susţinători. În acest timp, Petre Roman s'a autoexilat într'un turn de fildeş, nemaivoind să dialogheze cu liderii marcanţi ai partidului. Iar influenţa soţiei sale, Mioara, asupra deciziilor sale l-a făcut pe năbădăiosul Băsescu să-şi anunţe candidatura la şefia PD. Roman a reacţionat calificând decizia lui Traian Băsescu ca exemplificând *"democraţia"* în cadrul partidului, declaraţie pe care a schimbat-o radical în 48 de ore, când a pus-o în seama speculaţiilor presei.

Congresul partidului va fi convocat probabil prin Mai sau Iunie, timp în care luptele subterane la vârful PD vor fi din ce în ce mai contondente. Oricum însă, şi indiferent de cine va fi viitorul lider al PD, atât Petre Roman cât şi Traian Băsescu nu reprezintă liderii democratici de care are nevoie un partid parlamentar creditat cu circa 10 la sută din opţiunile electoratului.

Să ne reamintim în acest sens că Băsescu a fost cel care a sabotat din răsputeri guvernul Ciorbea şi cel care l-a susţinut în funcţia de premier pe Radu Vasile, pe care l-a folosit strict în beneficiul partidului lui Petre Roman, recompensa fiind un post de deputat pentru fostul ţărănist, acum pe listele PD.

Băsescu are şi numeroase *"pete negre"* la dosar, dacă ar fi să ne reamintim de afacerea flotei, ca şi de unele speculaţii că şi acum la Primaria Capitalei se ocupă tot de afaceri nu prea curate. Cert este că nervozitatea ieşită din comun a lui Băsescu s'ar putea să nu folosească deloc PD-ului dacă acesta va fi uns la şefia partidului.

Ceea ce este evident deocamdată, este faptul că Petre Roman se află într'o scădere vertiginoasă de viteză. Albit dintr'o dată, cu cearcăne, Petre Roman se află la sfârşitul carierei sale politice.

NERUŞINAREA

Alex. NEMOIANU

Alegerile generale şi prezidenţiale din România din Noembrie 2000 au readus la putere, fără îndoială ca o manifestare de criză socială şi economică, o administraţie condusă de veştedul Ion Iliescu-Bâtă. Cauzele acestei nefericite întâmplări sunt multiple dar, în cele ce urmează voi căuta să arăt că în bună măsură acest trist deznodământ s'a petrecut prin complicitatea prostească (şi uneori doar din prostia crasă) a vârfurilor intelectualităţii la vedere din România, elita de mahala.

Am mai avut ocazia să arăt că cei ce s'au alcătuit în elita de mahala, intelectualitatea la vedere a României, reprezintă poate cea mai distrugătoare structură comunistă ce a continuat să viеţuiască şi să facă rău în România de după Decembrie 1989, de după revolta naţională anti-comunistă.

Membrii elitei de mahala sunt cei care în anii comunismului au dat aparenţă de viaţă intelectuală, au preamărit regimul bestial bolşevic şi care elită de mahala a fost răsplătită gras pentru criminala părtăşie. Pentru foloasele primite: sinecuri gras plătite (poziţii fantomă de redactori, subredactori, consultanţi etc.) pensii generoase acordate la 35-40 de ani, rstaurante cu circuit *"închis"*, case de creaţie, călătorii în afara graniţelor României, etc. etc., aceşti indivizi, fără coloană vertebrală, au compromis, poate iremediabil, numele de cărturar, atât de stimat de oamenii *"simpli"* ai spaţiului românesc. Aceşti indivizi, aşezaţi în fruntea bucatelor şi care în chip direct au lovit în intelectualii conştienţi, au abdicat dela raţiunea de a fi a intelectualului care înseamnă profesare fără compromis, a modelului existenţial cuprins în vorbele, *"crezut-am, pentru aceea am şi grăit"*. Aceşti indivizi nu au crezut în nimic şi au grăit ce li s'a ordonat. Iar cele ordonate au fost trei la număr: să insulte Neamul Românesc în tot ce are el mai sfânt şi mai ales în tradiţia lui; să insulte Maica lui, Biserica Ortodoxă şi să preamărească pe stăpânul secular şi mai vârtos *"internaţionalismul"*. După Decembrie 1989, aceşti atleţi ai amoralităţii nu au suferit nici un soi de criză de conştiinţă (căci nici nu cred că mai au aşa ceva) ci au căutat, au amuşinat cu bale la gură, în aflarea unui nou jupân. Curând l-au aflat în spatele firmei *"Fundaţia pentru o societate deschisă"*, patronată de financiarul George Soros, *"deja"* globalist. Plătiţi de acest nou stăpân (nu foarte generos) ei au început să scrie în speranţa de a alcătui o nouă memorie colectivă şi de a structura noile modele repetitive ale unei minciuni mai devastatoare ca cea dintâi. Toate trei lucrări erau imperativ a fi prezentate în noua maculatură: insultarea Neamului şi a tradiţiei sale sfinte, insultarea Maicii lui, Biserica Ortodoxă şi lauda puterii seculare, de această dată, *"globalismul"*. Coincidenţa cu perioada bolşevică nu este întâmplătoare. Dar aici elita de mahala şi-a dovedit prostia căci, întrecându-se în a face ce se comanda, a ajuns să se încurce în propriile nerozii. Pentru a fi mai clar.

Aceşti indivizi, sub pretextul că-l insultă pe Ion Iliescu Bâtă (cel puţin până la un punct pe foarte drept cuvânt) au trecut la insulte (de fapt din dorinţa de a insulta pe Români) către toţi cei care au administrat România după Decembrie 1989. În paginile lor nu mai există discernământ, mercenari înraiţi ei tocau cuvânt rău către toţi şi toate, aşa cum li se comanda pentru câţiva zeci de dolari. Vârful de lance al acestui negativism l-au reprezentat Mircea Mihăieş, Vladimir Tismăneanu şi Horia Roman Patapievici. Această troică amorală, urmată prin mimetism tembel de mulţi alţii, a creat un climat de confuzie generală şi în foarte mare măsură a contribuit la rezultatul alegerilor din toamna anului 2000. Dar măsura supremă a prostiei şi laşităţii, chipul de râmă de bălegar pe care îl are şi l-a arătat elita de mahala în perioada dintre cele două tururi de scrutin prezidenţiale.

Cuprinşi de panică dementă şi dovedind orbire în înţelegerea proceselor politice şi iarăşi dovedind dispreţul ce îl au pentru bunul simţ românesc, membrii elitei de mahala au ajuns să creadă că ar fi cu putinţă ca preşedintele României să ajungă sub-umanul, caricatura şi estropiatul C.V. Tudor. Cuprinşi de frică dementă membrii elitei de mahala au întocmit apeluri şi petiţii în favoarea lui Ion Iliescu, pe care până în urmă cu două, trei zile îl insultaseră în fel şi chip. Iar neruşinarea ultimă au atins-o organizând un marş (care spre cinstea Românilor a fost minuscul, pe măsura audienţei pe care elita de mahala o are) în favoarea lui Ion Iliescu. Acest marş al laşităţii degradante a fost organizat de Andrei Pippidi, Alina Mungiu-Pippidi şi de către Horia Roman Patapievici.

Oare de ce mai fac aceşti oameni umbră pământului?

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

UNDE SUNT ILUZIILE MELE...

Mihaela MOISIN

De ani de zile trăim din iluzii... Am avut iluzii la alegerile din 1996, apoi la cele din 2000, iar acum ne facem alte iluzii pentru cele din 2004...

În fapt însă, în loc de a merge pe o linie dreaptă, ascendentă, România se învârte pe o orbită, întorcându-se la punctul dela care a plecat în 1990. Doar o forţă centrifugă ar putea-o arunca pe o tangentă, scoţându-o astfel din cercul în care se învârte. Dar unde să găseşti acea forţă centrifugă?

În momentul de faţă, atât la conducerea partidelor de stânga, dela guvernare, cât şi la cea a partidelor de dreapta (sau mai bine zis ce a mai rămas din ele) se găsesc aceleaşi elemente neocomuniste, corupte, interesate doar de avantajele lor personale, iar nu de cele ale ţării, ale bietului popor, minţit fără oprire de zeci de ani de zile.

Rămâi înmărmurit de dezvăluirile de fiecare zi din lumea politică românească, de descoperirile a cine au fost în realitate cei ce sunt azi la conducerea ţării şi a partidelor politice. Iar la unii despre care încă nu s'a dezvăluit nimic, ţi-e frică să te gândeşti azi, când nu ştii ce vei afla mâine.

Te uiţi în jur şi oriunde te-ai întoarce, dai sau de neocomuniştii pe care îi ştii de-atâta amar de vreme, îmbătrâniţi în minciuni şi rele, sau de membrii grupului *"Un viitor pentru România"*, foştii securişti reorganizaţi prin 1992, care apar, câte unul, ca ciupercile în viaţa politică a ţării.

Nu mai ştii ce să crezi că e adevărat şi ce nu e. Îţi dau în cap statele de plată ale lui Vântu, protejaţii lui Dan Voiculescu, dar şi lista dată de Ana Vas cu politicienii, unii chiar dela conducerea guvernului precedent, care şi-ar fi retras banii dela FNI numai cu o zi înainte de colaps. Ce poţi să crezi? Toţi cei de care te-ai agăţat ca înnecatul de un pai, apar ori ca informatori ai Securităţii, ori corupţi, ori profitori de pe urma miliardarilor roşii. În cine să mai ai încredere şi pe cine să pregăteşti pentru viitoarele alegeri? Unde să găseşti acea forţă necesară?

Ajungi la concluzia că forţele de dreapta se reduc pe zi ce trece, în timp ce Securitatea se regrupează şi revine în forţă ca în anii '90.

Lăsând la o parte PRM-ul lui Vadim Tudor, despre care numai cei duşi de nas au crezut că va fi un pericol să devină preşedinte, când de fapt totul a fost o perfectă înţelegere cu PDSR, pentru a distruge concurenţa forţelor de dreapta, şi UDMR-ul care a fost la guvernare tot timpul, indiferent de culoarea guvernelor, să ne uităm ce se întâmplă la celelalte partide, care şi-au ţinut sau îşi vor ţine congresele lor şi alegerile de lideri - pentru viitorii patru ani.

PDSR şi-a terminat alegerile, cu întronarea lui Adrian Năstase ca lider, cu unanimitate de voturi, ca pe vremea lui Ceauşescu. Luptele intestine din cadrul partidului au fost uşor înăbuşite, conform disciplinei de partid comuniste.

PNŢCD şi-a ţinut şi el congresul, soldat cu alegerea lui Andrei Marga, ţărănist cu vechime în partid de numai doi ani. El rămâne cunoscut în mod deosebit prin faimosul manual de istorie, în care despre partidul al cărui membru este şi al cărui conducător a devenit, este scris tot atâta cât despre *"simpatica"* Andrea Esca. Iar despre conducătorii partidului, Maniu şi Mihalache, ceva mai puţin. Tipărirea acestui faimos manual a fost aprobată de Ministerul Educaţiei pe care cu onoare l-a condus. Şi totuşi... a fost ales conducător. *Honni soit qui mal y pense!*

Liberalii? - şi-au amânat congresul datorită morţii fulgerătoare a lui Horia Rusu, unul dintre candidaţii la conducerea PNL. Între Valeriu Stoica, în mare amor cu PDSR şi Crin Antonescu, care va fi al treilea, cel ales?

Mai este Partidul Democrat, încă al lui Roman deocamdată. Căci se anunţă circ mare la congres, cu ţipături şi istericale, prin proaspăta candidatură a lui Traian Băsescu, cel care *"poate"* de data asta.

Timpul trece, iar aleşii, căci Iliescu şi PDSR de această a treia dată au fost într'adevăr aleşi, se ocupă de imaginea lor în Occident, de anularea cât mai rapidă a legilor date de fosta guvernare, de noua lege a privatizării văzută din punct de vedere marxist etc. în plus, Ion Iliescu, care promite marea cu sarea, are şi interese personale - priorităţi - după ce a aranjat suspendarea sentinţei lui Stănculescu şi Chiţac, acum pregăteşte şi graţierea lui Miron Cozma, însă mai pe ocolite.

Timpul trece, şi curând ne vom trezi din nou descoperiţi, în preajma altor alegeri, la care, ca să nu iasă Vadim preşedinte, îl vom vota pe Adrian Năstase (dacă va rezista până atunci), sau cine ştie... dacă se va schimba vreun articolaş din Constituţie, poate din nou pe Iliescu.

Dar noi, pentru polul de dreapta, unde să găsim un conducător? O adevărată forţă?

Îmi aminteşc de un refren vechi, de pe vremea bunicului: *"Unde sunt iluziile mele, pe care le-am avut..."*"

ŢARA ŞI ABSURDUL

Urmare din pagina 1

O realitate căreia îi cade la picioare absurdul. Pe care, culmea culmilor, îl vedem demonstrat de personalităţi civice şi de lideri politici care de ani de zile avertizează poporul asupra dezastrelor politice legate de Iliescu. Ca, mai apoi, în Zece Decembrie 2000 să nu aibă alternativă decât să-i dea votul. Cu motivarea: nu l-am votat pe Iliescu, ci salvarea statului român dela dezastru. Un lucru văzut ca un stringent rău necesar. Iar prin comiterea acestui pretins imperativ ajungem la vorbele Doinei Cornea (care a votat şi ea pentru Iliescu): *"Acum ne vedem în oglindă aşa cum suntem"*.

Este greu de crezut că ce s'a întâmplat în ţară cu absurdul (în turul doi dela alegerile prezidenţiale), s'a mai întâmplat undeva în lume. Să votezi pentru Iliescu, împotriva conştiinţei şi convingerilor proprii, într'un climat antiiliescian.

Tot în domeniul absurdului intră şi absurdul de a aştepta să-l vedem pe Ion Iliescu schimbându-se, după 70 de ani de viaţă şi 50 de ani de activitate politică. El rămâne acel Iliescu a cărui arhitectură interioară a început la Moscova şi apoi s'a completat în regimul ceauşist. Şi cu toate acestea, el a fost repus în fruntea ţării de un derapaj politic care demonstrează că populaţia României este atât de răvăşită încât ea nu mai este în stare să-şi dea seama cu cine votează. Astfel, absurdul este tributul plătit prostiei electoratului.

Dela Revoluţie încoace, absurdul domină viaţa politică românească. După cum se vede, până la punctul că aceeaşi ţară care în 1989 a făcut o revoluţie ca să se scape de trecut, în anul 2000 se votează masiv pentru oamenii trecutului. Cu un discernământ bolnav care dovedeşte că activismul şi rezistenţa surdă din partea vechilor structuri au rămas factorul cel mai viu din viaţa politică şi publică românească.

Regenerarea societăţii româneşti îmbolnăvite de comunism cere timp. Iar pe parcurs se trăieşte un mod de existenţă iluzoriu, în practici de reformă în care triumfă lumea criminală. Şi în care aşazisul *"stat de drept"* este doar o bătaie de joc.

Absurdul ţine ţara în şah şi în *"fiori de moarte"*. Cu mişcări de voturi care crează o stare de perplexitate. În loc de măturare, zgomotul ţării este zgomotul lor de victorioşi.

Încheiez cu o caracterizare conclusivă a absurdului de care vorbim. Absurdul este absurd şi pentrucă l-a votat pe Ion Iliescu fără să aibă încredere în el.

Eugen BÂRSAN

NEAVÂND CE ALEGE AM RE-ALES; SAU: "CE BINE ERA CÂND ERA RĂU"

Viorel PALTIN

Protestul zdrahonului urlător din politica românească a momentului, care este Vadim Tudor, potrivit căruia s'ar fi manglit la urne pe rupte în favoarea lui Ion Iliescu, este asinin şi grotesc. Nu vreau să afirm că agenţii electorali ai lui Iliescu ar fi nişte ingenue şi că nu s'ar fi pretat la vreo manoperă de genul incriminat de poetul revoltat, dar pur şi simplu n'a fost nevoie. Scorul în favoarea câştigătorului la acest al doilea tur de scrutin este atât de covârşitor încât l-ar lăsa pe oricine fără replică: 7-3 în favoarea lui Iliescu!

Aşadar trăim din nou în ţara lui Ion Ilici Iliescu, lucru pe care cu greu mi l-aş fi putut imagina în urmă cu, să zicem, treipatru ani. Dar am trăit noi oare în altă ţară în ultimii 11 ani? Ce a însemnat perioada Constantinescu altceva decât continuarea, uneori cu şi mai multă furie, a aceloraşi rele care au fost puse în operă din '90 până în '96?

Mai mulţi comentatori anonimi afirmă că putea să fie şi mai rău, dacă extremismul de stânga care mimează dreapta, întruchipat de Vadim, ar fi triumfat la preziden-ţiale. Dar ce avem în schimb? Un preşedinte mult mai blând în vorbă care însă nu se sfieşte, la nevoie, să spargă capete în mineriade, un om abil în a perverti concepte şi a pune la cale tot felul de diversiuni politice menite să-i asigure un loc central în viaţa ţării.

Se poate afirma că cel mai eficace ajutor electoral al lui Iliescu a venit din partea puterii de blegi instalate la cârma ţării în 1996, în frunte cu PNŢCD şi Emil Constantinescu. A fost un regim abulic de o crasă incompetenţă, care a văduvit România de aceşti ultimi patru ani din acest mileniu. Nu aprob sub nici o formă actele de violenţă sfruntată, dar mi-aş permite să afirm că, indiferent din ce motive s'a întâmplat, era inevitabil ca fostul preşedinte al ţării să sufere un afront oarecare, fie şi prin macularea cu cerneală albastră a *"onorabilei"* sale mutre împădurite cu inofensivul şi preţiosul său cioc. Dacă este să mulţumim cândva cuiva pentru acest *"cadou de Crăciun 2000"*, atunci indubitabil va trebui să-i numim pe Emil Constantinescu, Ion Diaconescu, dar şi pe liberalii Quintus şi Stoica, asezonaţi cu eternii încurcă-lume Roman sau Berceanu...

Cât despre Vadim Tudor s'a spus de către mulţi, mai ales în cele două săptămâni dinaintea turului doi, că el ar reprezenta răul cel mai mare. Cu alte cuvinte se recunoştea implicit că, în sine, alegerea eventuală a lui Iliescu ar fi un rău, dar mai mic... Un jurnalist cu simţul ascuţit al realităţii cotidine a vorbit chiar de un *"linşaj mediatic"* la adresa lui Vadim, referindu-se la concertul masiv al quasitotalităţii presei mobilizat împotriva preşedintelui PRM. Un fapt merită totuşi amintit ca nefiind conform cu uzanţele democratice în alegeri: Iliescu a refuzat să se întâlnească faţă în faţă cu Vadim într'o emisiune televizată. Se temea poate de înţelepciunea nebunului, de apreciabilul talent oratoric al adversarului său sau îi era frică de adevărurile pe care le-ar fi rostit gura păcătosului?

Destui oameni l-au votat totuşi pe Vadim, mult mai mulţi pe Iliescu şi foarte mulţi au stat acasă, socotind că nu merită să-şi piardă vremea sau să-şi tocească pingelele până la urne...

Ca o concluzie la ce a făptuit poporul român cu prilejul acestor alegeri se poate spune că, neavând alternative credibile, dătătoare de speranţe reale, Românii nu au ales ci au re-ales, pentrucă aşa e regula jocului: cineva trebue să fie şi în ţara noastră în fruntea statului. Este fără îndoială o re-întoarcere la o opţiune din trecut, la ceea ce au repudiat acum patru ani, după principiul paradoxului nostru naţional: *"Ce bine era când era rău!"*

Ce va urma? Păi cam ce a fost!

Deocamdată s'a format un guvern minoritar, care se va baza pe un fel de consens naţional al unei opoziţii haotice şi pestriţe. Spre a putea guverna, o astfel de forţă politică va trebui să treacă urgent la pederizarea unor lichele din celelalte partide parlamentare, lucru care nu se va dovedi prea greu, având în vedere că în această ţară principiul de bază este să nu ai nici un principiu, nici un crez politic şi nici un Dumnezeu... Sunt numai nişte întruchipări de lăcomie şi interese meschine, individuale sau de haită, care pot fi uşor momite cu ciolanul. Acest soi de hiene formează la noi clasa politică, aşa încât dacă noua putere va pune carele cu *"haleală"* în faţă, ca în Ţiganiada, va putea să guverneze nu numai cu un guvern minoritar, ci chiar fără vreun guvern, doar cu câţiva miniştri care să se ocupe cu spolierea bugetului şi darea de mită...

Ah, cât de mult aş vrea ca realitatea viitorilor patru ani să nu-mi dea deloc dreptate. Aşa, să rămân eu de ruşine!

Biserica Ene, Bucureşti, sec. XVIII

ION DIACONESCU, UN SFÂRŞIT PENIBIL

—Dan BOTEA—

Ion Diaconescu a fost ales cu zece abţineri în funcţia de preşedinte de onoare al PNŢCD. Decizia în sine are mai mult darul de a-l mulţumi pe venerabilul ţărănist şi a-l face să-şi ducă în linişte bătrâneţea, mai ales că datorită faptului că a fost în legislatura trecută preşedintele Camerei Deputaţilor, va mai beneficia încă trei ani de maşină la scară şi *bodyguarzi*.

Alegerea lui Diaconescu a survenit la Congresul Extraordinar al PNŢCD, la câteva ore după ce fostul preşedinte prezentase cauzele eşecului ţărănist în alegerile din Noembrie. Bineînţeles că venerabilul Ion Diaconescu nu şi-a găsit nici o vină în acest eşec. Nici lui, nici partidului. Nimeni nu e vinovat în partid. Vinovaţii sunt Ciorbea, Constantinescu şi Radu Vasile. Fără îndoială, Diaconescu are în mare parte dreptate atunci când se referă la proasta inspiraţie a ţărăniştilor în a-şi alege demnitarii, dar să ne reamintim că dacă Emil

Constantinescu a fost propulsat de Corneliu Coposu şi Alianţa Civică, Ciorbea şi Vasile au fost propulsaţi de însuşi Ion Diaconescu. Dar problema D-lui Diaconescu este alta: domnia-sa nu reuşeşte nici acum, când a distrus din temelii partidul, cum nu au reuşit nici comuniştii, să vadă paiul din ochiul său.

Lipsit de orice gândire politică, gafeur de profesie, prost inspirat, deseori neştiind unde şi pentru ce se află, Ion Diaconescu poartă vina pentru tot ce i s'a întâmplat PNŢCD-ului dela moartea lui Coposu. A pierdut total frânele logicii şi ale bunului simţ, şi-a îmbogăţit nepoţii, a deschis drumul loviturilor de palat în interiorul partidului şi nu în ultimul rând a aruncat la gunoi toate principiile lui Maniu, Mihalache si Coposu.

Acum, Domnul Diaconescu îşi permite să dea sfaturi şi cu greu s'a lăsat convins să nu mai vrea să conducă partidul. Însă şi funcţia de preşedinte de onoare îi dă prilejul să participe la şedinţele conducerii ţărăniste şi să participe la luarea deciziilor. În acest fel, falsa aură şi marile greşeli din ultimii patru ani vor bântui în continuare prin PNŢCD, cu toate repercursiunile care derivă de aici. Iar în duet cu Ionescu Galbeni, ambii secondaţi de intrigantul Remus Opriş, vor face ca partidul să meargă din victorie în victorie, la înfrangerea finală.

Dacă avea o decenţă minimă, Diaconescu nu ar fi trebuit să ceară postul de preşedinte de onoare al PNŢCD. Ar fi trebuit să-şi vadă liniştit de pensie. Piaza rea a ţărăniştilor îşi continuă însă activitatea!

CONGRESUL PNŢCD, ÎNCEPUTUL REFORMEI INTERNE ?

—— Ana BADEA ——

Congresul PNŢCD s'a sfârşit cu o surpriză: alegerea în funcţia de preşedinte a fostului ministru al Învăţământului, Andrei Marga şi configurarea unui triumvirat care mai este format, în afară de Marga, din Vasile Lupu şi Călin Chiriţă, primvicepreşedinte şi respectiv secretar general.

Fără îndoială că se poate spune că este o schimbare în bine, dacă ne raportăm la noile nume din fruntea PNŢCD. Totuşi, încă există persoane asupra cărora planează acuzaţii de corupţie, ca Ioan Avram Mureşan sau Radu Sârbu, care au fost şi aleşi în posturi de vicepreşedinţi, la fel ca şi Dudu Ionescu, cel care în perioada în care a fost ministru de Interne, a reuşit să îi reabiliteze pe asasinii din Decembrie 1989, sau să negocieze cu mafioţii, aşa cum a făcut la Braşov.

Despre Ioan Mureşan se ştie că asupra sa planează grave acuzaţii de corupţie, la fel ca şi în privinţa lui Radu Sârbu, fost şef al Fondului proprietăţii Private (F.P.S).

De altfel, nici noii aleşi în fruntea PNŢCD nu se bucură de o imagine totală bună. Andrei Marga a fost penibil în cele trei zile ale Congresului PNŢCD, prin tremuratul agresiv al mâinilor. Intelectual apreciat, Marga a fost criticat pentru un articol în care lăuda familia Ceauşescu în *"Scînteia"*, în 1984. Totuşi, se pare că Marga nu este persoana care să poată strânge în jurul său ceea ce a mai rămas din PNŢCD. Cunoscut ca un tip slab, el pare mai curând a fi un personaj dela care se aşteaptă foarte mult, fără însă a se şti dacă se şi poate acest lucru.

De altfel, deja surse din PNŢCD vorbesc de faptul că Marga pare greu de convins să se mute în Bucureşti pentru a conduce efectiv PNŢCD. În această situaţie este greu de crezut că refacerea istoricului PNŢCD se poate face şi prin corespodenţă. Iar dintre punctele slabe, cu care ar putea fi acuzat pe primul loc, se află manualele alternative de istorie a României, care se ştie că au provocat un imens scandal.

Vasile Lupu, noul primvicepreşedinte, este cunoscut în principal prin legea care îi poartă numele. Pare că este un om cu principii clare, dar să ne reamintim că tonul său a scăzut în intensitate de acum trei ani, când a fost publicată în presă o fişă din dosarul său de informator al fostei Securităţi.

PNŢCD trebue să fie restructurat din temelii. Dincolo însă de schimbările la vârf în PNŢCD, trebue readuşi cei care au fost alungaţi în trecut, ca Constantin Ticu Dumitrescu, Victor Ciorbea sau intelectualii care au fost marginalizaţi, iar apoi aruncaţi în afara partidului. Nu în ultimul rând ţărăniştiii trebue să-şi facă ordine în propria ogradă, unde indivizi corupţi de genul lui Ion Avram Mureşan sau Radu Sârbu nu au ce să caute.

Dacă ţărăniştii vor înţelege care sunt priorităţile momentului şi vor acţiona pentru schimbarea din temelii a partidului şi revenirea la principiile morale impuse de Corneliu Coposu atunci putem spera în revenirea PNŢCD. O revenire care să însemne şi o adevărată reformă în societatea românească, cea care a fost ratată în cei patru ani de guvernare.

Democraţie sau sforărie ?

Urmare din pag. 1

erau "umăr la umăr" - preşedinte a devenit Andrei Marga (după două tururi de scrutin contra Dudu Ionescu), care i-a impus apoi pe Vasile Lupu ca prim-vicepreşedinte şi pe Călin Călălin Chiriţă ca secretar general, după ce aceştia i-au *"făcut părtie"*, retrăgându-şi candidaturile în favoarea sa şi determinând modificarea statutului pentru a-i permite unui *"ţărănist cu doi ani vechime"* (cum este Marga) să devină preşedintele ales al PNŢCD. Mulţi au descris Congresul ţărăniştilor ca o totală debandadă, unii însă l-au văzut ca pe un triumf al democraţiei şi chiar l-au comparat favorabil cu rigiditatea (sau rigoarea?) fără fisuri a desfăşurării Conferinţei PDSR.

N'am, deocamdată, suficiente date pentru a mă pronunţa, dar - cu scepticismul pe care mi l-a format viaţa politică românească - cred că în spatele a ceea ce s'a chemat surpriza Marga s'au tras anumite sfori. Şi tare mă tem că Păpuşarul Şef nici nu este ţărănist. Încă.

Mihai CREANGĂ

PDSR I-A MINŢIT PE INVESTITORII FNI

—Cristian ŞERBĂNESCU—

În campania electorală, PDSR a promis multe. Printre altele a promis investitorilor Fondului Naţional de Investiţii (FNI) că îi va despăgubi cu o mare parte din sumele pierdute la acest fond de investiţii, construit mai degrabă ca un Caritas sau BINGO, aşa cum este moda în România. Zilele trecute însă, Premierul Adrian Năstase a anunţat că va cere noi date în scandalul FNI, deoarece dacă sunt despăgubiţi cei dela FNI, atunci pot cere banii înapoi şi cei care au pierdut la Caritas sau alte jocuri de într'ajutorare sau la BINGO. Fără îndoială, punctul de vedere de astăzi al Premierului Năstase este corect, însă era şi mai corect dacă îl expunea în campania electorală. Atunci, Năstase, Iliescu şi compania au vrut să obţină câteva sute de mii de voturi ducându-i cu zăhărelul pe cei care au crezut că se vor îmbogăţi peste noapte şi apoi să ceară banii înapoi ca şi cum prostia şi dorinţa rapidă de îmbogăţire ar fi fost un risc al guvernului şi nu al celor care au investit banii.

Pe de altă parte, PDSR şi guvernul Năstase nici nu pot să ducă la capăt ancheta în cazul Fondului Naţional de Investiţii (F.N.I), deoarece ar ieşi la iveală implicarea miliardarului Sorin Ovidiu Vântu care, potrivit unor date certe, a scos între 600 şi 800 de miliarde de lei dela FNI înainte de căderea fondului. Or, acest Vântu este cel care îi sponsorizează pe unii din liderii PDSR, printre care preşedintele Senatului, Nicolae Văcăroiu şi şeful SRI, Radu Timofte.

Acum PDSR va trebui să se gândească cum va potoli iluziile pe care le-a creat prin înşelăciune celor peste 300.000 de investitori FNI. Să le spună corect în faţă: am avut nevoie de voturile voastre şi v'am mintit! Din păcate pentru PDSR, minciuna a fost litera de lege în campania electorală. Şi scadenţa începe deja să apară.

EXTREMISMUL DE STÂNGA

—Alexandru TOMESCU—

Urmările celor aproape cincizeci de ani de captivitate comunistă sunt evidente acum mai mult ca oricând. Este drept că evenimentele din Decembrie 1989, precum şi cele din următorii doi ani nu au putut fi înţelese în profunzime şi în ultimă instanţă au fost acceptate ca atare. Învăluite în scenarii, trucaje, declaraţii mincinoase, false dezvăluiri, ele au plutit într'o confuzie totală, transformând poporul român într'o masă amorfă, mediu excelent pentru procesul de manipulare.

Nu este cazul să mai amintim întâmplările acelor ani, pentrucă sunt bine cunoscute, şi nu ne face plăcere şi nici onoare.

Ce este trist şi îngrijorător este faptul că după unsprezece ani nu s'au găsit modalităţile de a lăsa adevărul să lumineze, nu cu intenţia de a învinovăţi pe cineva, ci numai pentru a reda lumii întregi demnitatea şi integritatea unei naţiuni.

Climatul social politic care a precedat şi a urmat alegerilor din toamnă au demonstrat că interesele personale sau ale diferitelor grupuri pot duce la compromisuri totale sau chiar la o stare de instabilitate naţională. Foarte grav este însă că reprezentanţii fostului aparat comunist care constituie partea stângă în politica românească pentru a-şi mai menţine puterea, şi a-şi mai amâna termenul la care vor răspunde de dezastrul naţional deliberat creat, nu au anticipat amploarea catastrofică a acestei acţiuni. Greşit numit extremism de dreapta, reprezentat prin Partidul România Mare, exponent fiind C.V. Tudor a fost în fapt un produs al stângii comuniste care a luat forme şi dimensiuni pe care poate cei ce l-au creat nu le-au anticipat.

Se ştie foarte bine că revista România Mare a apărut legal, cu acceptarea lui Iliescu şi Roman, ca armă de luptă împotriva opoziţiei, adică a partidelor istorice. În scurt timp, cântăreţul osanalelor părţii feminine a cuplului Ceauşescu se metamorfozează într'un apărător al dreptăţii. Pentru a demonstra aceasta a dat cu barda în stânga şi dreapta. Până aici s'a jucat conform scenariului. Dar pentrucă apucăturile liderului PRM au depăşit nişte limite care ar fi dăunat părţii stângi, a fost aruncat peste gard în ograda adevăratei părţi de dreapta, care la rândul ei era supusă unui proces de decimare. Astfel, societatea românească a rămas să fie reprezentată de stânga, care cu impertinenţă se declară progresistă şi fals numita dreaptă extremistă în frunte cu C.V.Tudor. Personajele Isărescu şi Stolojan au devenit figuranţi, ca cei care ţineau torţele în tragediile antice. Bietul Român a trebuit să aleagă din două rele pe cea mai puţin rea, sau să nu se prezinte la vot. Am zis în acele zile că a fost o ultimă lovitură, dela care am învăţat multe. Dar nu a fost aşa. Acţiunea de învăluire şi zăpăcire continuă sub forme elevate într'un decor renovat, proaspăt văruit. Se caută greşelile fostului guvern cum se pomenea pe timpuri de moştenirea săracă a regimului burghezo-moşieresc. Şi iată că, în prezent, ca pe vremea când copilăria mi-a fost distrusă cu *"Salut voios de pionier"*, *"Mulţumim din suflet iubitului părinte secretar general al pcr"* etc. avem un PDSR adică pcr şi stânga extremistă, deci un Parlament monocolor, ca Marea Adunare Naţională, acel forum de tristă amintire.

Ceea ce face nopţi albe, este faptul că, acum, la început de an diferite condeie ca ale Gabrielei Adameşteanu, fiind doar un exemplu, dela care aştepta*m* înţelepciune, adevăr, *patriotism socialist* dacă doreşte domnia sa, condamnă partidele de dreapta pentru incapacitatea de solidarizare, decizii amatoare, mediocritate. Dar cauzele acestei situaţii nu sunt comentate, lăsând publicul cu gustul amar, că ar fi nişte incapabili pe care istoria îi îngroapă sub privirile noastre. Un adevăr spus pe jumătate poate fi mai grav decât o minciună.

Îmi amintesc că în primele săptămâni ale anului 1990 am vrut să mă înscriu într'un partid pentru prima dată în viaţa mea. Bunicul meu fusese liberal şi amintirile dumnealui m'au împins să deschid uşa la secţia locală a partidului. Spre surprinderea mea, cel care făcea înscrierile era un ofiţer de Securitate care răspundea de o întreprindere unde lucra prietenul meu care mă însoţea. Am fost şocaţi şi am ieşit repede afară cu teama că cineva ne fotografiază sau ne urmăreşte. După o jumătate de oră în stradă ne-am încurajat reciproc, am intrat din nou şi, chiar din uşă, cu un elan necontrolat l-am întrebat: *"Parcă ne cunoaştem, unde aţi lucrat?"* El mi-a răspuns foarte libertin: *"Pe teren obştesc!"* Ne-am făcut că ne uităm după cineva şi am ieşit afară. Din colţ am cumpărat ziarul local, care anunţa că *"teroriştii"* trag în cetăţenii paşnici.

Aceasta este o dovadă că încă dela început s'au infiltrat elemente nu tocmai bine intenţionate în partidele istorice şi cred că aveau o misiune bine stabilită.

Chiar în ajunul alegerilor s'a publicat o parte din lista cu colaboratorii Securităţii din care făceau parteAlexandru Paleologu şi M. Ionescu Quintus liderul PNL-ului, lăsând impresia cum că aceştia sunt duşmanii poporului pentru care ar trebui să se redeschidă Canalul. Este probabil că aceşti oameni, după suferinţe de ani, anchete distrugătoare, izolare celulară, să accepte un compromis, dând o semnătură. Se pune problema dacă au făcut şi cât rău au făcut. în schimb, cei ce au torturat oameni nevinovaţi la Poarta Albă, Capul Midia, Aiud au pensii bune şi bătrânţe fericită. Victimele revoluţiei îşi duc somnul veşnic, iar unii din ucigaşii lor, cum e generalul Chiţac, îşi plimbă odrasla canină, sau generalul Stănculescu vânturâ străinătatea.

Din cei scăpaţi ca prin minune din lagărele comuniste s'au înfiripat partidele istorice după Decembrie 1989. Au fost plăpânde şi vulnerabile. Extremismul care îşi manifestă prezenţa în ţara noastră este rebutul comunismului. El a apărut ca o reacţie a prelungirii forţate a unui sistem care nu mai corespunde timpului.

Un document edificator privind activitatea actualului guvern dela Bucureşti între 1990-1996

REGIMUL ILIESCU A FĂCUT DIN ROMÂNIA PLACA TURNANTĂ A TRAFICULUI DE DROGURI

Andrei BĂDIN

"L'Observatoire Geopolitique des Drogues" este un organism internaţional de maximă autoritate în monitorizarea traficului mondial de droguri, consultat ca atare de ONU şi Uniunea Europeană şi ale cărui rapoarte anuale sunt însuşite de toate celelalte instituţii internaţionale. Raportele OGD fixează locul fiecărui stat în traficul internaţional de droguri, stabileşte principalele criterii şi - mai ales - indică, amănunţit, cauzele care concură la proliferarea continuă a traficului de droguri din ultimele două decenii (anii '80-'90).

Rapoartele OGD au la bază informaţii secrete dar şi documente oficiale, precum şi expertize ale propriilor specialişti aflaţi la reprezentanţele organizaţiei, răspândite peste tot în lume (OGD are reprezentanţă şi în România). De curând, OGD şi-a constituit pe Internet un *"site"* propriu, ceea ce a facilitat accesul la rapoartele anuale ale organizaţiei. Unul dintre aceste rapoarte, privind România, este inedit: raportul OGD pe 1997, la capitolul România, analizând situaţia drogurilor în perioada 1995-1996 - ultimii doi ani ai regimului Iliescu - face un adevărat rechizitoriu, amplu documentat, demonstrând că România, mai ales în perioada '92-'96, s'a transformat dintr'o *"ţară de tranzit"* a drogurilor într'o *"ţară de fabricaţie şi consum"*, mai ales a heroinei. Sunt indicate trei cauze principale ale acestei situaţii catastrofale: haosul legislativ, corupţia până la cele mai înalte niveluri şi tolerarea în România a unor organizaţii teroriste şi mafiote, cunoscute pentru implicarea lor în traficul de droguri, de care se face vinovat regimul Iliescu în perioada 1992-1996, cu o accentuare în '95-'96.

O primă tendinţă pentru perioada '95-'96 - constatată de raportul OGD din 1997 - este aceea că traficanţii de droguri nu se mai limitează la tranzitarea României şi trecerea drogurilor în Ungaria. Constituirea unor stocuri importante de droguri permite o redistribuire, constată raportul OGD, în direcţia spaţiului Schengen, via Polonia şi Republica Cehă. În cursul a numai patru ani ('92-'96), cantităţile de droguri stocate în România - având una din principalele surse mai noi Caucazul, cu tranzitarea porturilor ruseşti şi ucrainene - au crescut considerabil. Astfel, circa 6 tone de droguri au fost confiscate în 1996, în principal derivate ale canabisului, dar şi 150 de kilograme de cocaină şi 62 kg heroină, confiscate la graniţă de vameşii unguri. Aşadar, care trecuseră bine mersi prin vama românească. Potrivit raportului OGD din 1997, haşişul din România provenea din *"Cornul de aur"* al Africii de Est, marihuana din Nigeria, cocaina din Columbia, Venezuela şi Brazilia. Iată de ce raportul OGD/97 consideră că România anilor '92-'96 s'a transformat într'o veritabilă *"placă turnantă"* a traficului internaţional de droguri tari. Descoperirea a două *"fabrici de heroină"* abia în 1996 au confirmat supoziţiile poliţiştilor europeni, aflaţi în post la Bucureşti, privind noul rol jucat de România în traficul cu acest drog. *"Toate aceste activităţi legate de trafic au provocat creşterea ofertei pe piaţa internă şi dezvoltarea toxicomaniei"*, susţine raportul OGD/97.

În continuare, raportul din 1997 preciza: *"România nu mai joacă, aşadar, doar rolul unei ţări de tranzit terestru, aerian şi maritim al drogurilor provenind din Asia de sud-est, Turcia, ţările CSI, America Latină şi Africa"*.

Ce rol a avut însă regimul Iliescu în transformarea României dintr'o ţară de tranzit a drogurilor, într'o ţară de producţie şi consum, mai ales a heroinei? Iată ce afirmă raportul OGD pe 1997:

"Noul rol al ţării în traficul de droguri, al heroinei mai ales, a fost agravat de mai mulţi factori... Narcoactivităţile au explodat, după căderea lui Ceauşescu, dezordinea, legislaţia inadecvată, criza economică şi corupţia pe scară largă. În sfârşit, prezenţa în România a unei minorităţi naţionale turce, ca şi a emigranţilor kurzi, iranieni, albanezi, chinezi etc., a favorizat traficul. Această ţară (România, n.n.) este, în particular, o importantă bază a patidului muncitorilor din Kurdistan (PKK), organizaţie kurdă aflată în război cu statul turc."

Aşadar, pe lângă corupţie, legislaţie inadecvată, dezordine, regimul Iliescu a favorizat traficul de droguri dure şi prin continuarea cârdăşiei cu o serie de organizaţii teroriste (gen PKK) binecunoscute pentru implicarea lor în traficul de droguri. Să observăm că, la acest capitol, regimul Iliescu nu a făcut altceva decât să continue binecunoscuta cârdăşie a regimului Ceauşescu cu terorismul. Raportul OGD considera totodată în 1997, că *"este prea devreme să ştim dacă tentativa de moralizare a vieţii publice, întreprinsă de noul guvern ales în Noembrie 1996, va avea efecte durabile"*.

Raportul OGD citează SRI, după care 60% din drogurile care intrau în România, în anii '95-'96, proveneau din filiera turcă. Cea mai importantă captură de heroină (42 kg) s'a efectuat abia la 12 Decembrie 1996, într'un autobuz turc aparţinând companiei *"Toros"*. Drogul se afla ambalat în pachetele mici de 500 grame. Unul dintre cetăţenii turci arestat cu prilejul capturii era chiar fratele proprietarului companiei. De regulă, după ce introduc drogurile în România, Turcii utilizează cetăţeni de alte naţionalităţi, pe post de *"cărăuşi"* (*"cămile"*, în argou). Dintre 95 de traficanţi arestaţi doar în Bucureşti în 1996, 41 s'au dovedit a fi Iranieni, 20 Români şi 14 Turci. *"Heroina provenită din Afganistan şi din ţările Asiei centrale"*, constată raportul OGD din 1997, *"pătrunde în România via Moldova şi Ucraina. Până în 1995, acest drog era expediat rapid, via Ungaria şi Slovacia, către statele Europei Occidentale: în principal, către Austria, Italia, Germania şi Ţările de Jos (Belgia şi Olanda)"*.

Raportul citează, în continuare, pe generalul Ovidius Păun, adjunct în acel moment al IGP, care afirmă că *"din ţară de tranzit, România a devenit progresiv, în cursul ultimilor trei ani, cel mai mare depozit de droguri din Europa de Est"*. Potrivit aceluiaşi oficer, drogul, odată intrat în România, poate să aştepte până la un an înainte de a fi reexpediat în Vest, căci ţara a devenit un loc de stocaj sigur al drogurilor. Poliţia nu reuşise până în '96 să aresteze nici un mare *"naş"*, conducător de reţea, ci doar *"curieri"* ori *"supraveghetori de transport"*.

Raportul OGD din 1997 remarcă: *"România prezintă asemenea avantaje pentru traficanţi, încât aceştia au început, în ultimii doi ani, să-şi instaleze fabrici pentru producţia de heroină"*. În 1995, poliţia a capturat o cantitate importantă dintr'un precursor chimic, cetona, aflată în mâinile unei reţele de traficanţi. Cel puţin două laboratoare au fost descoperite în 1996, menţionează raportul OGD, dar asupra acestora autorităţile au păstrat tăcerea, ancheta nefiind finalizată. *"Heroina"*, preciza raportul, *"se putea achiziţiona la Bucureşti cu preţul de 16.000 dolari kilogramul"*. Chiar la începutul lui '96, afirmă raportul OGD, în Venezuela a fost distrusă o importantă reţea de droguri (*"Conexion francesa"*), care tocmai se pregătea să expedieze în România - via Amsterdam - 600 kg de cocaină. Pachetele de plastic conţinând drogul urmau să fie ascunse în câteva zeci de butoaie cu vaselină industrială. La sosirea în Europa, drogurile urmau să fie preluate de o societate de import-export din Bucureşti. Raportul OGD observă că, între '92-'96, consumul intern al drogurilor a crescut considerabil în România. Mai ales al heroinei. Citâm: *"În fapt, autorităţile au recunoscut pentru prima dată abia în 1997 că o parte a heroinei în tranzit (20% conform poliţiei) este destinată pieţei interne, unde consumul a crescut vertiginos"*. Vânzătorii de droguri şi-au ajustat, în acest context, preţurile la posibilităţile modeste ale consumatorului român, pentru a-şi crea astfel o piaţă de desfacere pe bază de dependentă. Pachetelul de 1,8 grame de heroină se vindea în ţara lui Iliescu cu 9 dolari. Primele decese din cauză de *"supradoză"* s'au înregistrat oficial în România - potrivit raportului OGD - în 1996. La sfârşitul lui Noembrie '96, doi tineri au decedat în spital din cauza supradozei de droguri. Un pachetel de heroină a fost capturat dela unul dintre cei cu care tinerii obişnuiau să se întâlnească. O săptămână mai târziu, 2,4 kg heroină au fost confiscate dela doi Români, care le achiziţionaseră dela nişte Ugandezi. În aceeaşi perioadă, alte 2 kg de heroină au mai fost confiscate într'un cămin studenţesc, în momentul când cativa Turci o *"pasau"* unor Iranieni. Piaţa de marihuana din România a luat, la rândul său, amploare în anii regimului Iliescu. Ţigaretele conţinând marihuana se vindeau curent la Bucureşti cu preţuri care au oscilat între 2 şi 10 dolari, precizează raportul OGD din '97. În acelaşi timp, au fost confiscate dela nişte cetăţeni olandezi 13 capsule cu LSD şi 12 cu ecstasy. Poliţia consideră că Olandezii *"explorau"* piaţa românească.

O mare parte din traficul cu droguri desfăşurat în România - constată raportul OGD/97 - se afla în mâinile Kurzilor, dintre care cei mai mulţi aparţineau organizaţiei teroriste PKK. Potrivit raportului OGD/97, PKK se ascunde în spatele unei organizaţii de masă denumită generic *"Frontul de Eliberare al Kurzilor"* (în original ERNK), care grupează diverse organizaţii de femei, tineret, studenţi sau oameni de afaceri kurzi din România. Oamenii de afaceri kurzi, de pildă, s'au grupat în *"Asociaţia Oamenilor de Afaceri din Orient"*. Despre această *"asociaţie"*, raportul OGD din 1997 susţine că serveşte drept *"excelenta legatură pentru activităţile PKK"*. Toate organizaţiile kurde din România se aflau, în 1996, sub controlul strict al PKK (Partidul Muncitorilor din Kurdistan), căci şeful PKK era, în acelaşi timp, şi şeful frontului ERNK. Responsabilul direct pentru colectarea fondurilor era una şi aceeaşi persoană cu delegatul pentru problemele de propagandă al PKK şi în acelaşi timp director al ziarului Kurzilor din România, *"Vocea Mesopotamiei"*, ziar care se distribuia nestingherit, gratis, pe la gurile de metrou din Bucureşti. Raportul OGD specifică faptul că acesta era un om de afaceri prosper, care urmase cursuri de literatură engleză la Oxford.

Circa 90% dintre Kurzii din România făceau parte din organizaţii care aparţineau ERNK şi *"cotizau"*, în acest cadru, la PKK. Detaliu important: 75% dintre aceşti mici investitori orientali din România (import-export cu Turcia, societăţi de transportat mărfuri şi de voiaj etc.) sunt de naţionalitate turcă (în realitate, Kurzi), iar ERNK le punea la dispoziţie capitalul iniţial, remarcă raportul OGD/97. De fiecare dată când poliţia română a capturat droguri dela o companie de transport turcă, s'a descoperit că, în realitate, era vorba despre Kurzi implicaţi în trafic, precizează raportul OGD/97. Potrivit statisticilor poliţiei române - citate de raportul OGD/97 - circa 65% din totalul capturilor făcute la vamă sunt dela asemenea companii de transport. Purtătorii de cuvânt ai PKK şi ERNK nu numai că au negat că organizaţiile lor ar fi implicate în traficul de droguri, dar au specificat că, de fapt, acestea colaborau cu Poliţia română!

Serviciile anti-drog din România au făcut, după '90, patru capturi pe baza informaţiilor oferite de organizaţiile kurde. Totuşi, nici un Kurd nu a fost vreodată implicat. Conform OGD, *"colaborarea"* PKK şi ERNK cu poliţia, sub regimul Iliescu, nu era altceva decât un mod abil al Kurzilor de a-şi înlătura *"concurenţa"* de pe piaţa drogurilor, cu *"mâna"* poliţiei române. Poziţia poliţiei române, care a apreciat în mod manifest acest gen de *"colaborare"*, rămâne oricum ambiguă, se specifică în raportul OGD/97.

Nicolae Ulieru, purtătorul de cuvânt (din acel moment) al SRI, a declarat că Serviciul Român de Informaţii detinea date sigure privind implicarea Kurzilor în traficul de droguri şi arme, dar nu le putea

Continuare în pag. 6

OAMENII DE ÎNCREDERRE AI LUI RADU VASILE PRELUAŢI DE PDSR

Ultima pe listă este Doamna Jeni Diaconescu

Aurel BĂDĂIAN

Puterea pedeseristă nici nu s'a instalat bine la guvernare că a început să facă curăţenie dela directori până la femeia de serviciu, în caz că aceştia ar avea cea mai mică legătură cu PNŢCD. Furia pedeseristă a ocolit însă câteva personaje cunoscute ale fostei Puteri, în special legaţi de PNŢCD. Cel mai cunoscut dintre aceştia este fostul premier, Mugur Isărescu, ameninţat cu schimbarea din funcţia de guvernator al Băncii Naţionale, acolo unde s'a reîntors în fotoliul de preşedinte după ce a pierdut alegerile prezidenţiale şi postul de premier.

Zilele trecute, Premierul pedeserist Adrian Năstase a declarat că apreciază în mod deosebit profesionalismul lui Mugur Isărescu, pe care l-a nominalizat în delegaţia guvernamentală de negociatori cu instituţiile economice internaţionale. Năstase a dorit să-şi arate *"preţuirea"* faţă de fostul candidat la prezidenţiale susţinut de CDR 2000, inclusiv prin afirmaţia că acesta nu va fi schimbat dela conducerea Băncii Naţionale, pretendentul pedeserist Florin Georgescu urmând să renunţe la pretenţiile sale.

"Recuperarea" lui Mugur Isărescu de către PDSR nu trebue să mire aşa de tare. Isărescu a fost promovat în fruntea Băncii Naţionale de către Ion Ilici Iliescu în 1990, iar apoi a fost menţinut de toate guvernele feseniste sau pedeseriste până în 1997, când regimul Constantinescu l-a preluat cu arme şi bagaje, nominalizându-l apoi şi ca succesor al lui Constantinescu. Membru al grupului *"Un viitor pentru România"*, Isărescu a lucrat înainte de 1990 la Institutul de Economie Mondială, o pepinieră de ofiţeri de Securitate şi au existat supoziţii că şi acesta a lucrat pentru sinistra instituţie. Ca de altfel şi cumnatul său, Mihai Croitoru, fost ambasador la Oslo până în 1998, schimbat din funcţie de Preşedintele Emil Constantinescu, deoarece s'a dezvăluit public că acesta fusese agent al Securităţii, expulzat în anii '80 dintr'un post acoperit de diplomat la Ambasada României în Marea Britanie.

Printre alţi *"ţărănişti"* recuperaţi de Puterea pedeseristă se numără Petrişor Peiu, omul de încredere al lui Radu Vasile, uns acum consilier personal al lui Adrian Năstase. A fost păstrat în funcţia de consilier pentru probleme externe ale primului ministru Victor Ciorbea, care a îndeplinit aceeaşi funcţie şi pentru premierii Radu Vasile şi Mugur Isărescu. *"Piesa grea"* ţărănistă preluată de guvernul Năstase este Ovidiu Grecea, fost şef al Corpului de Control al Guvernului în cadrul Guvernului Radu Vasile, pus în aceeaşi funcţie şi în prezent.

Se pare că la Palatul Victoria va rămâne în funcţie şi Minodora Ilie, preşedinta fundaţiei *"Omenia"*, ţărănistă mai ales prin prietenia ei cu Jeni Diaconescu, soţia liderului PNŢCD, Ion Diaconescu. Minodora Ilie i-a consiliat pe mai toţi prim-miniştrii României din ultimii şase ani. Implicată în multe afaceri necurate acoperite pe rând de pedeseriştii şi ţărănişti, Minodora Ilie pare să stea foarte liniştită şi în noul guvern Năstase. De altfel, prietena sa cea mai bună, Jeni Diaconescu, a torpilat recent opinia publică românească printr'un interviu în care declară că nu trebue să ne facem griji că va fi rău sub regimul Iliescu, căci *"au fost şi înainte şi a fost bine"* şi că *"Domnul Iliescu este un om bun"*. La urma-urmei, de ce să ne mirăm de pedeserizarea lui Isărescu sau a lui Grecea, de vreme ce Doamna Diaconescu poate spune inepţii ca cele citate de noi.

OMUL FĂRĂ CHIP, S. O. VÂNTU, PUNE MÂNA PE ÎNTREAGA ROMÂNIE

Pe statul său de plată: nr. 2 în statul român, Nicolae Văcăroiu şi directorul SRI, Radu Timofte

Alexe COSTA

Despre omul de afaceri Sorin Ovidiu Vântu opinia publică din România cunoaşte foarte puţin sau chiar deloc. Ceea ce se ştie este faptul că în ultimii ani, SOV, aşa cum este prescurtat numele miliardarului, a pus mâna încet încet cam pe tot ce este important în România. Nu numai afaceri, dar şi oameni, celebră fiind deja lista lui Vântu cu reprezentanţi din diferite domenii pe care îi plăteşte cu mii de dolari numai pentru a fi *"consilieri"*.

Pe lista lui Vânatu se află Nicolae Văcăroiu, numărul 2 în statul român, preşedintele Senatului, care este şi directorul băncii lui SOV. Mai urmează pe listă Teodor Stolojan, candidatul liberalilor la preşedinţie în Noembrie anul trecut, alţi lideri ai PDSR, PNL, dar şi liderul UFD, Varujan Vosganian.

S. O. Vântu deţine şi un adevărat serviciu de informaţii şi nu mai este nici un secret că acesta este creat de foşti (?) ofiţeri de Securitate, implicaţi şi în falimentul Fondului Naţional de Investiţii (FNI), acolo unde Sorin Ovidiu Vântu a fost patron şi de unde, când a plecat înainte de căderea Fondului, a luat şi sute de miliarde de dolari.

Ziarele româneşti au dezvăluit rareori activităţile lui Vântu, *"Omul fără chip"*, aşa cum a fost numit de Petre Mihai Băcanu în *"România Liberă"* pentrucă, trebue spus, el controlează o parte importantă din presa românească şi este uşor de văzut cine se află în solda lui Vântu citind publicaţiile de pe malul Dâmboviţei.

Sorin Ovidiu Vântu a pus mâna şi pe Serviciul Român de Informaţii prin numirea liderului PDSR, Radu Timofte, ca director. Timofte este cunoscut ca fiind un stipendiat al lui Vântu, el conducând şi un Jeep ultimul model, care îi aparţime lui Vântu şi are numărul de înmatriculare cu DSOV dela iniţialele miliardarului.

Este, de fapt, un atentat la siguranţa naţională, deoarece un om de afaceri, un miliardar cunoscut prin încercările sale de a-şi subordona tot ce mişcă în România, să-şi pună omu' de paie în fruntea celui mai important serviciu secret al României. Acest fapt a fost făcut cu acordul Preşedintelui Iliescu şi al liderilor PDSR, care se pare că nu sunt deloc străini de verzişorii lui Vântu.

PLACA TURNANTĂ A TRAFICULUI DE DROGURI

Urmare din pag.5

face publice. Este de remarcat aşadar că, deşi SRI ştia perfect ce fac organizaţiile PKK şi ERNK în România, regimul Iliescu a ignorat informaţiile şi a preferat să continue *"colaborarea"* clandestină cu Kurzii. Este uşor de presupus de ce: fonduri clandestine pentru partidul de guvernământ şi *"clientela"* sa politică.

Să mai remarcăm şi alt aspect: este pentru prima dată când o organizaţie internaţională ca OGD dezvăluie, într'un raport anual difuzat la scară mondială - aşa cum este raportul OGD/97 - colaborarea secretă a regimului Iliescu cu PKK în afaceri care vizează domeniul *"crimei organizate transnaţionale"*. Iată un subiect inedit, asupra căruia raportul OGD/97 oferă primele indicii importante şi dela care poate demara o anchetă de amploare: *"regimul Iliescu şi crima organizată transnaţională, '90-'96"*.

Conform OGD/97 Kurzii erau implicaţi şi în traficul clandestin care tranzita din Turcia în România, via Bulgaria, dar şi în cel care tranzita Ucraina şi Moldova, venind din spaţiul rus. Potrivit poliţiei române, citată în raportul OGD/97, *"drogul care ne vine din ţările fostei Uniuni Sovietice se află sub controlul mafiilor ruse, caucaziene si ucrainiene. PKK avea legături cu toate aceste mafii. Legăturile Kurzilor cu mafia rusă au fost facilitate de faptul că organizaţiile acestora sunt legale în Rusia, ba au şi reprezetanţi oficiali"*.

Un simbol viu al *"colaborării"* regimului Iliescu cu Kurzii şi mafia rusă îl constituie *"afacerea Calu"*. În Septembrie 1995, poliţia turcă a arestat la Edirne un Român, al cărui pseudonim era *"Calu"*, împreună cu şase Kurzi *("Turci")* care transportau 2 kg heroină, cinci pistoale şi o mitralieră. *"Calu"* a declarat, la interogatoriul luat de poliţia turcă din Edirne, că el era la al optulea transport de heroină către România şi exploziv din România în afară. *"Calu"* a recunoscut că lucra pentru PKK. Conform însă raportului OGD/97, surse apropiate serviciilor secrete române au dezvăluit că agentul *"Calu"* era unul dintre oamenii lor şi că acesta lucra, în acelaşi timp, şi pentru mafia din Transnistria. Un ofiţer al Armatei a 14-a ruse a declarat unui corespondent OGD în 1995 că trupele ruse *"au favorizat comerţul cu droguri provenind din Extremul Orient"*. Potrivit ofiţerului, traficul de droguri din zonă era condus de un Evreu rus, care avea şi cetăţenie elveţiană, indivíd din anturajul preşedintelui Snegur. Mafiotul făcea obiectul unui mandat de arestare în Rusia, pentru trafic de diamante industriale şi arme. Este vorba de celebrul gangster Boris Birnstein, care deţinea în Moldova de peste Prut cvasi-monopolul exporturilor de materii prime (între care cel al lemnului) monopolul asupra băncilor, al societăţilor de asigurare, prin intermediul marelui său concern *"Seabeco"*, ce! care controla şi imprimarea banilor în Moldova. Alături de monopolul fabricării de paşapoarte, *"Seabeco Concern"* mai controla turismul şi devenise între timp proprietarul luxosului hotel *"Moldova"* din Chişinău, inclusiv al cazinoului din hotel, ambele proprietatea KGB până în 1991. Concernul Seabeco mai dispunea în Moldova, în 1996, de 12 ferme - creşcătorii, care produceau 3.500 de tone de carne de curcan pentru piaţa occidentală (10 dolari/kg), pe lângă monopolul traficului de droguri şi maşini furate din Germania şi Austria. Una dintre aceste maşini i-a fost făcută cadou de Birnstein ministrului de Justiţie al Moldovei, cu care acesta a fost prins la Viena în 1992. Automobilul fusese furat, de fapt, de mafia ucraineană din oraşul Heilbron (Germania). Ministrul nu era decât un biet *"curier"* al lui Birnstein, între ale cărui afaceri intra şi traficul de *"carne vie"*, cu moldovence, în bordelurile din Germania. În realitate, Birnstein şi Seabeco se ocupau cu *"spălarea banilor"* mafiei ruse, bani care ajungeau apoi, *"curaţi"*, în băncile din Elveţia. Cine era, de fapt, Birnstein? Evreu de origine lituaniană (conform FBI şi Interpol), emigrat în Israel în anii '80, reemigrat cu paşaport canadian, pentru ca în 1991 - utilizând vechiul său paşaport sovietic - să revină în Republica Moldova, unde şi-a procurat imediat un paşaport moldovenesc. L-a ademenit pe Mircea Snegur cu o mare cantitate de motorină, pe care apoi a vândut-o tot el, dar în numele lui Snegur - la un preţ mult mai avantajos în Suedia şi Finlanda, împărţind ulterior câştigul cu Snegur. Imediat, Birnstein a obţinut primele monopoluri în Moldova: fabricarea permiselor de conducere auto şi cel al importului şi exportului de motorină şi benzină. La alegerile din 1996, Birnstein a finanţat campania electorală a lui Snegur, forţându-l însă pe acesta să nu intervină, în nici un fel, în favoarea eliberării grupului Ilaşcu, pe care excrocul îl considera *"naţionalist"*. (La fel a procedat şi ex-ambasadorul Alfred Moses, care l-a sfătuit în campania din 1996 pe Iliescu să nu intervină în favoarea lui Ilaşcu, din acelaşi motiv.) Semnificativ, în 1992, Birnstein a fost *"mediatorul"* crizei care a dus la spargerea Transnistriei, regiune unde se află unul dintre cele mai importante arsenale de rachete balistice din lume (conform serviciilor americane). Birnstein a reuşit apoi să-l *"debarce"* pe gen. Lebed, după ce a pus mâna pe o casetă în care Lebed îl caracteriza pe Elţin drept *"porc beţiv"* şi a transmis-o la Kremlin. Am stăruit asupra lui Boris Birnstein deoarece *"omul"* său de încredere în Romania - în anii regimului Iliescu - a fost binecunoscutul Vitali Ustroi (Usturoi) implicat în mai multe afaceri de trafic cu *"materiale strategice"*. (Amintim aici doar afacerea cu *"mercur roşu"*, din parcarea dela Vila-Lac Snagov, în care au fost amestecate şi unele cadre ale Armatei.) Afacerea *"Calu'* sau implicaţiile afacerilor lui Usturoi (omul lui Birnstein) în România susţin afirmaţiile cuprinse în raportul OGD/97.

Tot în raportul OGD/97 se menţionează şi traficul de droguri în care era implicată mafia italiană *"Sacra Corona Unita"*. Această organizaţie a controlat traficul de droguri între Italia şi România, în principal a heroinei aduse din Turcia şi a cocainei provenind din Brazilia. *"Sacra Corona Unita"* s'a bucurat, conform OGD/97, de complicitatea unor înalţi funcţionari de stat şi din poliţia regimului Iliescu. Raportul OGD/97 notează: *"Parchetul General a recunoscut, pentru prima oară în România, că atât crima organizată, cât şi traficul de droguri au beneficiat de susţinere politică şi că <banii murdari> au fost utilizaţi de <anumite partide> pentru finanţarea campaniilor electorale"*.

În încheiere, raportul OGD/97 pune, negru pe alb, problema deconspirării *"legăturilor vechiului guvern al preşedintelui Iliescu cu crima organizată"*.

Andrei BĂDIN

Western Union
vă oferă acum

5

un apel telefonic internaţional gratuit de 5 minute*

ca să vorbiţi cu cei dragi

De acum până pe 22 martie 2001, obţineţi un apel telefonic gratuit de 5 minute la fiecare tranzacţie internaţională** de Transfer de bani prin Western Union, ca să-i sunaţi pe cei dragi din lumea întreagă.

1-800-225-2750

www.westernunion.com

**Sunt excluse tranzacţiile către Statele Unite. Oferta nu este disponibilă în provincia Quebec.

1. Trimiteţi bani prin Western Union la orice adresă din afara Canadei.
2. Urmaţi instrucţiunile furnizate de agent.
3. Sunaţi-i pe cei dragi şi simţiţi-vă aproape de ei.

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER®

The fastest way to send money worldwide™

* Nu este valabilă în provincia Quebec şi unde este interzisă de lege. Consultaţi agentul cu privire la regulile ofertei speciale de apel telefonic. ® Western Union Holdings, Inc. Toate drepturile rezervate. "Western Union Money Transfer şi design" şi "The fastest way to send money worldwide" sunt înregistrate şi/sau folosite în S.U.A. şi în multe alte ţări străine. Tranzacţii de transfer de bani către destinaţii internaţionale, incluse în Mexicul: în afară de taxele de transfer care se aplică acestei operaţiuni, se va aplica şi un curs de schimb valutar stabilit de Western Union sau de Telecom. Toate preţurile se pot schimba fără preaviz. Serviciile telefonice sunt furnizate de Voz Pacifica Communications, Inc. conform tarifelor declarate.

CARACATIŢA LUI HREBENCIUC SE REÎNTOARCE LA BACĂU CU FORŢE SPORITE

Tiberiu LOVIN

Clanul cumetrilor, finilor şi *"oamenilor de bază"* s'a îmbogăţit cu o piesă grea: Miron Mitrea. Partidul lui Ion Iliescu, moştenit de Adrian Năstase, se poate lăuda că şi-a construit în aceşti ani un adevărat imperiu. Câţi excroci, hoţi, lingăi sau parveniţi adăposteşte PDSR sub sloganuri populiste, nimeni nu ştie. Ştim cu certitudine un singur lucru: foarte mulţi membri ai acestui partid au ajuns peste noapte miliardari. Felul în care s'au îmbogăţit pedeseriştii a fost dezvăluit de presă, mai ales de *"România liberă"*, de nenumărate ori. În zadar au fost publicate dovezi peste dovezi. Banul a domnit întotdeauna, iar NUP-urile (n.r Neîncepera Urmăririi Penale) au curs gârlă. După patru ani de opoziţie, timp în care oamenii PDSR-ului s'au pus pe afaceri grele, pedeseriştii au revenit în forţă. Acum au puterea economică, dar şi pe cea politică.

Si, pentrucă sloganul *"cine nu este cu noi este împotriva noastră"* funcţionează, a început marea pedeserizare. PDSR dă tonul, iar România trebue să joace cum vrea el! Vremea în care Românilor le va ajunge din nou cuţitul la os nu este departe. Vă prezentăm în acest număr de ziar o simplă schemă a cotidianului *"România liberă"* a unei părţi importante din imperiul PDSR. Imperiu ridicat pe banii noştri, prin inginerii financiare interesante. Bacăul este acea parte dintr'un imperiu care sufocă România.

Poate cuvântul *"mafie"* este prea dur, dar felul în care sunt legaţi cei mai puternici oameni din PDSR la Bacău te duce cu gândul la o astfel de structură. Naşul acestei reţele este, cine altul? dacă nu chiar Viorel Hrebenciuc, aghiotant fiindu-i Corneliu Iacobov, un politician şi un om de afaceri uns cu toate alifiile. Cumetriile s'au ţinut lanţ de-a lungul anilor de după '89 şi reţeaua s'a consolidat.

Oamenii lui Hrebenciuc şi ai lui Iacobov sunt senatori, deputaţi, afacerişti prosperi sau şefi de instituţii. Bacăul este un judeţ cucerit până la ultima redută de către PDSR. Preşedintele Consiliului Judeţean, Neculai Lupu, este acum la al treilea mandat, primarul Dumitru Sechelariu la al doilea. Amândoi fac parte din această structură. Şeful executivului local se simte mult mai puternic acum de când fratele său, Sergiu Sechelariu, a ajuns secretar de stat la MLPAT.

La fel ca şi noul prefect, Cătălin Mardare, şi subprefectul Gabriel Vlase. Am putea spune că aceştia din urmă sunt chiar oamenii lui Iacobov, care a fost şi a rămas *"Puşculiţa"* PDSR. Mardare a lucrat ani buni sub conducerea lui Corneliu Iacobov, pe când conducea fostul FPP II Moldova. Tot Iacobov este naşul de cununie al subprefectului.

PDSR şi-a călcat pe inimă, probabil, pentru Vlase, care a fost numit subprefect prin încălcarea legii. Textul specifică destul de clar că subprefectul trebue să aibă minimum 30 de ani, iar Vlase împlineşte această vârstă abia în Aprilie. Hrebenciuc nu a văzut nici o problemă complicată aici. *"Îi dăm o derogare până atunci"*, a declarat senin maestrul firului scurt sau *"Naşu'* - aşa cum a fost supranumit. Ultimul care a intrat în reţeaua de naşi şi cumetri este ministrul Miron Mitrea, care i-a botezat ultimul copil al primarului Sechelariu.

Cam toţi şefii instituţiilor din Bacău vor fi înlocuiţi în scurt timp. Prin concurs, ce-i drept. Vor avea însă posibilitatea să participe doar cei care primesc aprobare dela prefect şi primar. Perfect pedeserist!

Dacă eşti împotriva PDSR, va fi greu să te poţi lupta prin competenţă şi va fi imposibil să câştigi concursul. *"Competenţa este singurul criteriu"* - au declarat aproape convingători maimarii partidului de guvernământ. Probabil aceeaşi competenţă pe care au avut-o şi înainte de '96, când au lăsat ţara într'o stare jalnică. Startul în pedeserizarea judeţului Bacău a fost dat de Domnul Hrebenciuc, susţinut puternic de primarul Sechelariu, chiar la conferinţa de presă după instalarea prefectului Mardare. Şefii din Sănătate, Învăţământ, Garda Financiară şi Poliţie sunt primii care vor trebui să-şi caute de muncă. Domnul Dumitru Sechelariu nu-i agreează nici pe şefii Justiţiei locale Bacău. A avut câteva procese, probabil, care nu l-au încântat în momentul când s'a tras cortina. Şi nu este singurul nemulţumit dintre pedeseriştii care nu sunt satisfăcuţi la finalul procesului. Câţiva oameni *"competenţi"* de-ai partidului vor lucra cu mai mult spor şi înţelegere dacă nemulţumirile legate de procesele acestui grup de interese vor fi atenuate până la dispariţie. Cărţile sunt deja făcute, dar PDSR nu a lăsat să-i scape vreun nume sigur. Deocamdată, PDSR vrea nu numai să stăpânească România din punct de vedere politic şi economic, vrea tot ce mişcă să mişte în front numai la comanda partidului. Nu mai există dictatură acum, avem, ce-i drept, libertatea de a ne supune. Trebue să ne punem gâturile liniştiţi sub cizma PDSR.

"România liberă" va monitoriza în continuare toate mişcările de culise şi matrapazlacurile partidului de guvernământ, care nu a reuşit să-şi schimbe părul, ca să nu mai vorbim de năravuri.

Ultima oră:

Din surse confidenţiale am aflat că noul şef al Direcţiei Sănătate Publică va fi doctorul Marin Bustuc, care a mai ocupat această funcţie în fosta guvernare PDSR. Iar la conducerea Inspectoratului Şcolar Bacău va fi instalat profesorul Gheorghe Iorga, tot de aceeaşi culoare cu a Domnului Sechelariu.

PDSR A PUS MÂNA PE PRESA ROMÂNEASCĂ

Dan BITU

Primele acţiuni ale noului guvern pedeserist instalat la Putere la Bucureşti lasă impresia că grupul Ilici Iliescu & Adrian Năstase nu s'a despărţit, aşa cum se spera, de metode totalitare şi antidemocratice. În primul rând este clară tendinţa PDSR de a transforma Ministerul Informaţiilor Publice într'un soi de Minister al propagandei. În România mileniului trei rolul lui Goebbels este asigurat de Vasile Dancu, fostul şef al institutului de sondare al opiniei publice, Metro Transilvania, care să ne reamintim că în tot anul trecut credita în sondajele sale partidul lui Ilici Iliescu cu circa 50-55 la sută din intenţiile de vot.

Numirea lui Dancu acum în fruntea Ministerului Informaţiilor nu face în fapt decât să recompenseze acţiunile acestuia în favoarea PDSR, în loc ca manipulatorul sondajelor să înfunde puşcăria, aşa cum ar fi fost normal într'un stat democratic. Vasile Dancu a scăpat însă şi acum lucrează la distrugerea oricărei opoziţii. Primul pas a fost schimbarea directorului general al Rompres şi urmează trecerea agenţiei naţionale de ştiri în subordinea Ministerului pe care îl conduce. Acest lucru este o ilegalitate deoarece ROMPRES se subordonează Parlamentului şi nicidecum Guvernului. În al doilea rând încercările de a crea o tribună în sprijinul Guvernului nu se va limita doar la ROMPRES. Aşa cum au declarat liderii PDSR se doreşte crearea unei singure societăţi din radioul şi televiziunea publică care să-l aibă în frunte pe colaboratorul Securităţii, Alexandru Mironov, cel care dădea cu pumnul în masă ori de câte ori în ultimii patru ani Televiziunea publică îşi permitea să transmită anchete despre subiecte delicate pentru Ion Ilici Iliescu, ne referim la mineriade, la pregătirea loviturii de stat din Decembrie 1989 şi lista ar putea continua.

Oricum, PDSR joacă cu tot ce are la îndemână. Încearcă să ţină presa sub papuc şi sunt semne din ce mai importante că a reuşit să neutralizeze numeroşi adversari. De altfel, într'un comentariu pentru postul de radio *"Deutsche Welle"* Horia Roman Patapievici semnala sprijinul necondiţionat acordat de toate televiziunile dela Bucureşti noii Puteri. Fără îndoială, o televiziune sau un post de radio trebue să fie independent dar de aici până a se pune în slujba Puterii este un drum lung. Oricum, se pare că singura *"opoziţie"* la PDSR a rămas în România ziarul *"Adevărul"*, condus de fostul activist Dumitru Tinu şi de fostul şef de cabinet al generalului Ilie Ceauşescu, Cristian Tudor Popescu. Cu *"voie"* dela stăpânirea pedeseristă, Tinu şi Popescu mai zgârie din când în când, dara numai atât. În rest, necruţătorii critici ai lui Iliescu din ultimii 10 ani, tac chitic. Îşi transformă ziarele în magazine cu femei goale şi reportaje suculente bune pentru a duce de nas Românul că totul merge bine în România.

Şi ajungem să vedem pe micul ecran un moderator de televiziune pe numele său Florin Călinescu, care cântă în struna actualei Puteri. Zilele trecute el i-a chemat în studioul PRO TV pe mai toţi liderii PDSR cu funcţii de miniştri. Şi dă-i tămâială, de ruşine i-ar fi şi poetului de curte ceauşist Adrian Păunescu. Principalul *"argument"* al lui Florin Călinescu era că noua Putere trebue să dea Românului repede niscavai mâncare, că asta vrea. Pe Români nu îi interesează politica, cine a fost securist şi alte bazaconii d'astea, spunea senin Călinescu. Nu, pe Românii îi interesează *"haleala"* şi dacă şi Ceauşescu le dădea, rămânea la Putere, concluzionează Florin Călinescu, cel care a aiuns să se creadă un fel de Mesia trimis pe ecranele televizoarelor. Călinescu reprezintă exact stilul televiziunilor din România, cele care trebuiau să îi ghideze pe Români şi să-i facă să înţeleagă democraţia. Ce înţelege însă Românul este că democraţia nu contează, dacă ai fost securist nu are nici un fel de semnificaţie şi că important este salamul cu soia, simbolul electoral fesenist dela începutul anilor '90.

Pe noi ne interesează însă trecutul Domnului Călinescu. Fost la *"Academia Caţavencu"* acum vreo 9-10 ani, a fost dat afară pe motiv că ar fi securist din tată general de Secu'. Acum a revenit la *"Caţavencu"* şi colegii săi par a fi uitat dezvăluirile pe care le publicau despre el. Şi atunci pricepem ce-i cu propapanda comunistă pe care o face acum Florin Călinescu pe unul din posturile de televiziune de succes în Romania. Fosta-nouă Securitate a început să-şi recupereze agenţii!

Alianţa Civică avertizează: Puterea are tendinţa de a înlocui statul de drept cu statul-partid

Anda DIANU

Membrii Consiliului Naţional ai Alianţei Civice (AC) cer societăţii civile şi sindicatelor să fie unite în protestul faţă de deformarea democraţiei şi faţă de posibila instaurare a unui regim abuziv, se arată într'un comunicat. *"AC observă cu îngrijorare tendinţa noii puteri ca, profitând de actuala configuraţie a Parlamentului, să îşi adjudece un monopol al informaţiei şi să modifice anumite relaţii din cadrul statului de drept, care s'ar opune însăşi definiţiei acestuia"*, se subliniază în comunicat. Liderii Alianţei îşi motivează afirmaţiile prin faptul că *"unele dintre prevederile noilor reglamente de funcţionare a Parlamentului sunt contrare spiritului democratic şi transparenţei regimului legislativ (accesul limitat al presei la comisii), prevederi care vor duce treptat la o putere prea mare pentru partidul care guvernează, ajungându-se chiar la imaginea unui partid unic"*. AC nu vede cu ochi buni nici transformarea *"Preşedinţiei României"* în *"Administraţie Prezidenţială, considerând că Preşedintele ţării nu este un administrator, atribuţiile sale fiind clar definite în art.85-94 din Constituţie"*. Alianţa Civică este de părere că preconizata *"comunitate a informaţiilor"* sub o singură conducere urmăreşte eludarea controlului Parlamentului asupra serviciilor secrete şi concentrarea puterii informaţiei într'o singură mână.

"Punerea în practică a proiectelor menţionate mai sus ar putea contura treptat imaginea unui stat-partid, a unui regim antidemocratic, autoritar, asemănător mai mult cu cele din lumea a treia decât celor din Europa democratică spre care năzuim", se mai precizează în comunicat.

Instantanee

"SĂRACA ROMÂNIE"

T.B.ŞUŢEANU

Alegerile *"epocale"* dela sfârşitul secolului XX şi al mileniului II din România au stârnit reacţiile cele mai fireşti şi mai ales cele mai aşteptate în lumea civilizată a momentului istoric naţional. Când te uiţi în ograda altuia vezi exact ce face familia aceea, neamul acela de oameni, cum se păruiesc, (din care cauză stau pe loc) şi, mai ales, vezi din a cui cauză nu se mai termină zâzania, cine este vicleanul care ţine abil frânele şi care-i gălăgiosul care provoacă mereu scandal.

Datorită faptului că de 11 ani nimeni nu s'a preocupat de partea spirituală şi de cultura neamului românesc (adică de întoarcerea la morala noastră creştină, la felul nostru de a fi harnici, inventivi, cooperanţi, ospitalieri şi deschişi la priceperea şi sfaturile altora, cu o viaţă condusă după nişte precepte şi obiceiuri tradiţionale, preluate şi respectate frumos din tată'n fiu), s'a menţinut bulversarea şi deruta de azi. Fiind încurajată tocmai nemunca, minciuna, bunul plac, spiritul de gaşcă în care s'au readunat băgăcioşii şi demnitarii acaparând viaţa politică dela presă, cultură, televiziune, radio, învăţământ, până la stăpânirea băncilor, a poliţiei şi mai ales a justiţiei, culminând cu economia în care au făcut ravagii. Aceste grupări au trecut şi în partea decizională, devenind partide şi partiduleţe, alcătuite pe criteriul jocului de interese.

Marele paradox al unei revoluţii pornită anticomunistă, ajunsă a fi revendicată tot de cei mai îndoctrinaţi membri ai partidului comunist, a făcut ca Reforma să-şi piardă pe loc caracterul antisocialist şi să fie aproape pe faţă o reformă a sistemul socialist şi nu o ducere către sistemul capitalist care există astăzi în cele mai dezvoltate ţări ale lumii contemporane.

Aici se află cauza principală a votului majoritar dat de Românii rătăciţi unui viclean, abil la vorbă şi unui gălăgios scandalagiu, ambii venind din sistemul de propagandă al partidului comunist, în care s'au format şi au manipulat un întreg popor la care pare că a prins, mai mult decât la altul, educaţia comunistă.

Când o agenţie de presă, de mare prestigiu, din Occident şi-a încheiat ştirea - prin care anunţa *"Victoria comuniştilor şi a extremiştilor în algerile parlamentare şi prezidenţiale din România"* cu propoziţiunea simplă *"săraca Românie"*, m'am simţit lovit direct cu un pumn al adevărului crâncen şi - ca şi Cioran - mi-a fost ruşine că sunt Român.

Poate să mi se răspundă că eu personal n'am făcut nimic pentru ca neamul nostru să se întoarcă la el însuşi; eu şi sutele de mii de Români lucizi, pe care ne-a înzestrat Dumnezu cu verb activ şi mare putere de persuasiune care am stat de-o parte. Dar a accepta această acuză ar fi un mare neadevăr. De 11 ani scriu - ca un strigăt de alarmă pentru neamul meu - dar nici o publicaţie din ţară nu mi-a acordat un colţ de pagină în care să mi se audă glasul. Tot ce se întâmpla în lumea noastră de azi, în societatea românească a momentului pe care-l trăim, a constituit motiv de analiză şi de soluţii simple şi directe pentru îndreptare pe care le-am tipărit în *"Cuvântul*

Continuare în pag. 11

JUSTIŢIA ÎN INSTANŢĂ

George GEORGESCU

La alegerile parlamentare din luna Noembrie anul trecut, Curtea Constituţională a României a respins cu 7 voturi contra 2 contestaţiile la candidatura lui Ion Iliescu pentru funcţia supremă în Stat. Acesta mai depusese jurământul în faţa Camerelor reunite ale Parlamentului de încă 2 ori, prima dată la 20 Mai 1990 şi a 2-a oară la 27 Septembrie 1992, epuizându-şi practic cele două mandate constituţionale. Depunând un nou jurământ la data de 20 Decembrie 2000, actualul preşedinte al României a încălcat Art.81, Al.4 al Constituţiei votată în Decembrie 1991, care stipulează fără echivoc la acest Capitol: *Nimeni nu poate exercita funcţia de preşedinte al României pentru mai mult de 2 mandate*". Ori, cum un mandat însumează 4 ani, înseamnă că la sfârşitul celui de al 3-lea Ion Iliescu va avea la activ 11 ani de prezenţă la Cotroceni. Spre cinstea lor, 2 dintre membrii Curţii Supreme nu şi-au pus semnătura pe un act care sfida cu cinism Legea de Bază a Statului. Ceilalţi 7 însă, încălcând etica profesională, au semnat cu nonşalanţă, deoarece îşi datorau numirea în această înaltă funcţie, chiar celui a cărui candidatură trebuia respinsă din prima instanţă, fără drept de apel.

Să analizăm acum cazuistica abuzurilor şi încălcărilor Legii săvârşite de anumiţi reprezentanţi ai PDSR şi ai Justiţiei, din momentul preluării Puterii prin lovitura de forţă şi până la alegerile de anul trecut, încălcări care au prejudiciat în mod grav imaginea acestei Instituţii pe plan jurisdicţional şi a ţării noastre pe plan extern. La data de 22 Decembrie 1989, în atmosfera convulsionată din acele zile, conducătorii FSN au hotărît constituirea Consiliului Frontului Salvării Naţionale (CFSN), iar la 23 Ianuarie 1990, acest Consiliu a stabilit participarea FSN la alegeri, încălcând astfel propria lor decizie de a nu se transforma în partid politic. Preluând apoi toate pârghiile Puterii, FSN şi-a plasat oameni obedienţi în toate funcţiile importante ale Statului, deţinând controlul absolut al Puterii Legislative, Judecătoreşti şi Executive, precum şi al majorităţii mijloacelor de difuzare în masă. Ceea ce a urmat, se cunoaşte. Încălcarea cu cinism a legilor Statului, abuzurile, incompetenţa şi traficul de influenţă, care au dus la proliferarea ne mai întâlnită în istoria României a fenomenului corupţiei. Acest dispreţ al noţiunii de Justiţie a subminat puternic temelia Statului de Drept, situaţie oglindită de altfel în sondajele de opinie ce s'au efectuat timp de 11 ani, în care Parlamentul, Justiţia şi Poliţia se clasau cu regularitate pe ultimele locuri la capitolul credibilitate. Fostul ministru al Justiţiei Valeriu Stoica declara, după preluarea mandatului, că *"putregaiul corupţiei şi incompetenţei a pătruns adânc în Justiţie"*. Ce măsuri a luat însă în funcţia deţinută timp de 4 ani, în afara celor cu iz electoral în interes propriu? Nici una.

După răsturnarea regimului comunist care viola ordinea firească a existenţei omului, în cadrul Legii nr.92/1992 pentru Organizarea Judecătorească, s'a statuat Independenţa şi Inamovibilitatea Magistraţilor, stabilindu-se principiile organizării şi funcţionării autorităţii judecătoreşti şi separării Puterilor în Stat. Din păcate, la adăpostul acestei Legi o parte dintre judecătorii corupţi moral de educaţia marxistă la care au fost şcoliţi, au început să aplice actul justiţiar după criterii arbitrare şi bunul plac, sub influenţa intereselor personale, ale unor grupări de tip mafiot, sau ale partidului ce preluase puterea la Revoluţie, sub umbrela căruia şi-au ascuns fărădelegile din timpul regimului totalitar când dădeau sentinţe pe bandă rulantă la cererea secretarului de partid. Acest lucru a fost confirmat şi de noul ministru al Justiţiei Rodica Stănoiu, care a declarat în prima şedinţă a Colegiului Ministerului din 3 Ianuarie 2001, că o problemă care trebue să-i preocupe pe magistraţi este *"fenomenul de erodare continuă a imaginii, prestigiului şi credibilităţii Justiţiei"*. De altfel, ea a trecut la prima măsură punitivă, scoţând din rândul magistraţilor pe preşedinta Tribunalului Galaţi Alexandrina Zaharia, vinovată de eliberarea unui criminal deosebit de periculos, cu nu mai puţin de 4 crime la activ. Acest tribunal se mai face vinovat de eliberarea unui număr de peste 500 de infractori, care au fost lăsaţi în libertate din neglijenţă sau datorită *"atenţiilor"* acordate judecătorilor.

Este încă vie în memoria noastră Hotărîrea nr. 1/22.02.1995 a Curţii Supreme de Justiţie sesizată de procurorul general de atunci Vasile Manea Drăgulin, care a sugerat în urma indicaţiilor date de Ion Iliescu că Justiţia nu are competenţă să soluţioneze cazurile de retrocedare a caselor naţionalizate proprietarilor de drept. Spre cinstea lor, un număr de 16 dintre tinerii magistraţi au refuzat să dea curs acestei Hotărîri abuzive, dar alţi 21 de judecători în frunte cu preşedintele CSJ, au trecut cu servilism la aplicarea acestei Legi care consfinţea *"de facto"*, pentrucă *"de jure"* nici nu se punea problema, deposedarea cetăţenilor de agoniseala lor de o viaţă. Ei au stabilit prin acea Hotărîre nr.1 din 2 Februarie 1992, că Institutele din România nu mai au dreptul să judece acţiunile revendicative ale proprietarilor de drept, considerând a fi încă în vigoare Decretul comunist nr.92/1950 de naţionalizare şi expropriere abuzivă a proprietarilor care au fost aruncaţi în stradă sau în lagăre şi închisori. Dacă instanţele nu au mai avut voie să judece cererile de retrocedare a caselor însuşite abuziv, atunci unde şi la cine se puteau adresa cei nedreptăţiţi ?

De asemenea, nu poate fi uitată disparţia a sute de dosare privind adopţiile de copii, adică vânzarea lor la export, care a înflorit după Decembrie '89 datorită interesului unor magistraţi şi poliţişti ce au transformat această afacere într'o sursă de câştig. Pe de altă parte, într'un ziar din Capitală a apărut în luna Octombrie 1997 o listă selectivă a celor mai mari infractori arestaţi şi apoi eliberaţi în urma umor procese în care s'au încălcat cele mai elementare norme de Justiţie. Articolul din acel ziar se încheia cu următoarea frază: *"Justiţia a devenit, din păcate, principalul obstacol în calea efortului de asanare morală a societăţii româneşti, de instaurare a legalităţii"*. Se cunoaşte cazul judecătoarei Sonica Conachi dela Iaşi care a condamnat doi ziarişti ce demascaseră ilegalităţile unei alte judecătoare. Acuzaţiile de calomnie care li s'au adus au frizat ridicolul, atât timp cât unii calomniatori de profesie au împroşcat cu noroi ani de zile tot ce mai rămăsese necorupt moral după evenimentele din Decembrie, sfidând o ţară înmărmurită de îndulgenţa care li s'a arătat de oamenii Legii. În legătură cu acest caz, Asociaţia *"Reporters Sans Frontiers"* a protestat faţă de condamnarea abuzivă a jurnaliştilôr, menţionând că *"sancţiunea unei opinii constituie un atentat grav la libertatea presei"*. Clubul Român de Presă a publicat la rândul lui un comunicat în care făcea cunoscut că în baza unei Ordonanţe de urgenţă promovată de Ministrul Justiţiei Valeriu Stoica, s'au înmulţit în ultima perioadă cazurile de condamnare a ziariştilor din România. CRP a atras atenţia Parlamentului să retragă Ordonanţa de urgenţă, deoarece reprezintă un grav atentat la libertatea presei, rezervându-şi dreptul de a sesiza Organizaţia Mondială a Ziariştilor.

În timp ce marii excroci şi devalizatori de bănci au fost şi încă mai sunt în libertate, micii infractori sunt judecaţi în regim de maximă urgenţă şi primesc pedepse exagerat de mari. Justiţia îi plimbă dela Ana la Caiafa, deoarece nu au posibilităţi materiale de a-şi angaja apărători *"cu firmă"*, aceştia fiind ocupaţi cu procesele marilor corupţi care îi plătesc cu sume astronomice. Unde să găsească dreptate omul simplu care a suportat toate neajunsurile tranziţiei? Şi cu ce bani? Au fost cazuri în care reclamanţii care îşi cereau anumite drepturi, au privit înmărmuriţi cum anumiţi magistraţi au dat câştig de cauză tocmai celor care i-au deposedat arbitrar de bunuri, bazându-se pe încrengătura lor de relaţii până la cele mai înalte nivele.

În perioada 1996-2000, AFDPR şi participanţii la *"Memorialul Sighet"* au întreprins nenumărate demersuri pentru anularea prin lege a sentinţelor şi condamnărilor politice emise de tribunalele din perioada dictaturii comuniste. Aceste demersuri au fost neglijate sau respinse de fostul Ministru al Justiţiei Valeriu Stoica, sub pretext că ar încălca principiul separării Puterilor în Stat. Deşi în alte ţări foste comuniste sentinţele politice ale Justiţiei au fost anulate în totalitate, la noi nici până în ziua de azi nu au fost reabilitaţi toţi foştii deţinuţi politici, sau luptătorii rezistenţei armate împotriva comunismului. La data de 20 Iunie 1997, fostul preşedinte al României a declarat cu ocazia inaugurării *"Monumentului Sighet"*: *"Mă adresez Parlamentului României pentru a-i cere, ca în virtutea prerogativelor sale de for legiuitor, să aibă iniţiativa unei legi prin care toate condamnările politice, care din 1948 până în 1989 au servit drept pretext pentru reprimarea rezistenţei anticomuniste, să fie amnistiate, anulate în substanţa şi conţinutul lor"*. Fostul ministru de Justiţie nu a întreprins însă nimic pentru a iniţia un proiect de Lege în acest sens, deşi făcea parte dintr'un partid a cărui elită fusese decimată în lagărele şi închisorile universului concentraţionar comunist din România.

Valeriu Stoica

Iată acum relatarea câtorva sentinţe judecătoreşti ce au demonstrat reaua credinţă şi incompetenţa unor magistraţi, care au judecat cauze în care nu erau implicaţi marii corupţi şi îmbogăţiţi ai tranziţiei. După 9 ani dela asasinarea studentului Andrei Frumuşanu, Doşarul *"Frumuşanu-Crăiniceanu"* s'a întors la Parchet, deoarece CSJ a declarat că nu sunt suficiente probe penale. Aceste probe pe care leam văzut, au fost proiectilul de gaze lacrimogene ce i-a intrat în piept studentului, care a scos apoi fum pe nas, ochi, gură şi urechi. LADO filiala Cluj a dat publicităţii la data de 19 Decembrie 2000 un comunicat, în care atrăgea atenţia ministrului încă în funcţiune, Valeriu Stoica, asupra faptului că tergiversarea trimiterii în instanţă a dosarului *"Gh. Ursu"*, pune în pericol viaţa fiului acestuia, care a declarat greva foamei în semn de protest faţă de muşamalizarea cazului. Fostul Ministru de Justiţie Valeriu Stoica, cel care s'a ocupat mai mult de sforării şi intrigi de culise decât de minister, a fost somat să facă lumină în cazul asasinarii în beciurile Securităţii a ing. Gh. Ursu în anul 1985. În anul 1996, după preluarea departamentului, el se angajase în faţa Societăţii Civile că va face totul pentru elucidarea circumstanţelor asasinatului, dar Dosarul respectiv a fost trimis în Instanţă după 11 ani, numai după ce fiul inginerului a declarat greva foamei, Şeful parchetelor Militare gen. Dan Voinea dispunând trimiterea în judecată a ofiţerilor de Securitate vinovaţi de uciderea inginerului, cât şi de distrugerea jurnalului său intim.

La data de 10 Ianuarie crt. gr(r) Chiţac, condamnat la 15 ani închisoare pentru omor deosebit de grav, a fost văzut plimbându-şi liniştit câinele în Bucureşti, în loc să se prezinte în faţa Tribunalului Militar, unde urma să se judece o nouă cerere a apărătorilor săi de întrerupere a executării pedepsei pe caz de boală. Avocaţii au adus ca argument faptul că fostul

Continuare în pag. 10

VICTORIA BOLŞEVISMULUI ASUPRA DEMOCRAŢIEI, VICTORIA PROSTIEI ASUPRA INTELIGENŢEI, VICTORIA RĂULUI ASUPRA BINELUI

Andrei-Iustin HOSSU

Comunismul este satanocraţia - afirmă marele spirit creştin rus Nikolai Berdiaeff . Comunismul este culminaţia nihilismului - afirmă marele spirit francez Albert Camus. Bolşevismul este minciună şi ură - afirmă Emil Constantinescu, în ultimul său mesaj adresat, ca Preşedinte al României, poporului român. Comunismul este despotism asiatic degradat şi prostocraţie - afirm eu.

Mizeria naşte bolşevism şi extremism, iar bolşevismul şi extremismul se instalează la putere pe fondul mizeriei. Mizeria morală-spirituală şi materială-economcă a societăţii româneşti actuale a readus la putere, prin alegerile din 26 Noembrie 2000, bolşevismul (exponent: Iliescu) şi extremismul (exponent: Vadim Tudor). Majoritatea bolşevizată, satanizată îşi vede chipul în aceste caricaturi.

Securitatea miliardară a lui Iliescu şi Securitatea ceauşistă a lui Vadim Tudor au reuşit, în aceşti 11 ani (1990-2000), să-şi atingă obiectivele: 1) să compromită Capitalismul; 2) să înfrângă PNŢCD, scoţând în afara Parlamentului singurul partid consecvent anticomunist şi democratic din România.

Cârdăşia Stângii Comuniste (PDSR - Iliescu + PD-Roman) şi Securitatea (PRM - Vadim Tudor) şi a Pseudo-Dreptei (PNL-Stoica) au reuşit să înfrângă Dreapta autentică (CDR-2000, în speţă PNŢCD).

Dacă cineva, de 11 ani încoace (1990-2000), a făcut bine pentru Ţară, acesta este PNŢCD: a dat, cupoane agricole ţăranilor - şi ţăranii votează pe Iliescu; a scutit de impozit agricol pe ţărani între 1997-2000 - şi ţăranii votează pe Iliescu; a dat Legea Lupu - şi ţăranii votează pe Iliescu; ministrul Marga a europenizat învăţământul universitar - şi studenţii îi votează pe Iliescu, Roman, Vadim Tudor şi Meleşcanu; Ministrul Noica a creat facilităţi de construcţii de locuinţe pentru tineri - şi tinerii îi votează pe Iliescu şi Vadim Tudor; ministrul Caramitru a organizat Anul Eminescu şi a restaurat Coloana Infinitului de Brâncuşi - şi *"intelectualii patrioţi"* îl votează pe Vadim Tudor. Culmea absurdului, nu-i aşa? Doar nu întâmplător în România s'au născut scriitorii absurdului Urmuz şi Eugene Ionesco!

Binele - PNŢCD - a fost înfrânt, temporar, de forţele bestiale ale Răului: PDSR + PD + PNL + PRM + Securitatea atotputernică + majoritatea românească bolşevizată, satanizată.

Pentru revigorarea morală şi politică a PNŢCD, îi amintesc două enunţuri istorice. În toamna 1940, când Hitler era atotputernic peste Europa, Leul Britanic Churchill declara: *"Războiul încă nu a început"*. În 1947, în Doctrina Truman, Marele Preşedinte al SUA Harry Truman declara: *"Statele Unite ale Americii vor lupta împotriva comunismului până la lichidarea lui şi în ultimul cătun de pe Pământ!"*

PNŢCD are datoria sacră şi misiunea istorică de a lupta împotriva bolşevismului până la lichidarea lui şi în ultimul cătun din Ţara Românească.

Cu Dumnezeu înainte! Doamne ajută !

Dezvăluiri

STENOGRAMA AUDIERII DOMNULUI IULIAN VLAD

19 Octombrie 1993

Urmare din numărul trecut

Dl. Gabrielescu: - Grupul Brucan şi cei care au scris scrisoarea, în ce ape se scăldau? Scrisoarea lor a avut efect asupra opiniei publice?

Dl.Vlad: în orice caz nu trebue toţi judecaţi la un loc, erau cunoscuţi şi vreau să spun că Dl. Mănescu a fost un om onest şi ceea ce a făcut a fost convins că face pentru ţară. Cred că şi Bârlădeanu. Omul care a învârtit lucrurile a fost Brucan. Acest om mi-a făcut un rău imens şi s'ar putea să creadă că îi răspund cu aceeaşi monedă, dar nu este aşa. El este cel în jurul căruia s'au învârtit aranjamentele ce au avut loc în exterior. Între cei care au semnat a fost şi Apostol, dar el a fost mai mult cu firma ce a reprezentat cândva în conducerea partidului şi statului. Gr. Răceanu, el nici nu a ştiut despre ce este vorba, apoi s'a dumirit şi a regretat. Fiul lui, Mircea Răceanu, nu e fiul lui, ci al lui Bernat Andrei. Constantin Pârvulescu, care era într'o stare de semisenilitate, a semnat, dar a spus că scrisoarea să nu fie publicată în ziare capitaliste. Toţi, în afară de Brucan, au fost oameni onesti.

Dl. Gabrielescu: - în legătură cu această scrisoare, ce atitudine a adoptat Ceauşescu, cum a reacţionat?

Dl. Vlad: - Era cam prin Martie 1989, cred că ascultase la Europa Liberă, sau fusese informat, că noi îi dădeam buletine cu tot ce se spunea la Europa Liberă şi la alte posturi şi m'a căutat. Bănuind de ce mă caută, m'am dus cu textul. în acest moment nu a reacţionat, dar după ce s'a întâlnit cu Elena s'a supărat foc şi m'a chemat peste o oră, să mă întrebe de ce nu s'a prevenit ş.a. Am cunoscut textul acestei scrisori cu mult timp înainte, inclusiv un cadru dela o ambasadă care era colaborator, aveam şi la B.B.C. şi la Europa Liberă şi era normal să fie aşa. Nu ar fi rău să fie şi acum... acţionează în folosul poporului.

Dl. Ivan: - Această Securitate a dus şi un război împotriva poporului.

Dl. Vlad: - Din această Securitate cu vechime de 45 de ani se rosteşte numai numele lui Drăghici, care a fost mult timp şi al lui Vlad, care a fost numai doi ani.

Dl. Ivan: - Au fost şi alţii: Pantiuşa, Nicolski.

Dl. Vlad: - Din ziua de 18 Decembrie până în 21, când a fost mitingul, lucruri deosebite nu s'au întâmplat. Au fost eliberaţi şi cei care erau la direcţia de securitate... Cât Ceauşescu a fost în Iran, treburile ţării au fost lăsate pe seama Elenei şi a lui Manea Mănescu... în acest interval au fost mai multe şedinţe, eu am fost chemat la două în legătură cu situaţia din ţară. La şedinţe participau: Elena, primul ministru, Bobu, Manea Mănescu, Curticeanu, Milea, Postelnicu, Vlad, cred că şi procurorul general Popovici. Eu aveam datoria să raportez cu informaţii. în prima şedinţă, Marţi, lucrurile au fost normale, iar la şedinta de Miercuri am raportat că Timişoara era în stradă şi a explodat şi am repetat că aceasta era situaţia. Atunci a hotărît să-i trimită pe Dăscălescu şi pe Bobu la Timişoara, apoi am aflat că şi Coman a avut o discuţie pe aceeaşi temă cu Curticeanu. Poate dacă atunci, la Timişoara, se trimiteau nişte oameni responsabili, cursul lucrurilor era altul. Au fost scoşi cu paraşutiştii din sediul comitetului judeţean.

Trebuia să vină la Bucureşti, să spună care este realitatea, să confirme ce am raportat eu dimineaţa, că poporul a ieşit în stradă şi nu sunt huligani şi derbedei, aşa era patriotic.

în după-amiaza aceleiaşi zile a venit Ceauşescu, a ţinut teleconferinţa, a vorbit la radio. Cred că a fost o mare greşeală că nu s'a dat nici atunci, nici ulterior ce s'a înregistrat la Timişoara în acele zile. Pe 20 Decembrie, Ceauşescu nu m'a chemat şi nici eu nu am fost la el.

A venit ziua de 22 cu mitingul, timp în care eu eram la birou cu un adjunct, Alexie, acolo am urmărit ce se întâmplă şi atunci am spus că este *"începutul sfârşitului"* şi că noi va trebui să fim cu ţara. Erau de faţă mai multe cadre. în ziar am citit că în acea după-amiază, 21 Decembrie, a fost o şedinţă a comitetului politic executiv restrâns şi s'a fixat un comandament pentru Capitală, şef fiind numit ministrul apărării, şi au fost numiţi şi ministrul de interne, şeful Securităţii, şeful comandamentului gărzilor patriotice. Eu nu am fost prezent la acea şedinţă, nici în sediu nu am venit decât după ce am fost sunat de gen. Milea, iar Postelnicu mi-a dat ordin să vin. Milea mi-a spus că sunt probleme cu comunicaţiile, întrucât el făcuse aici un stat major şi nu avea suficiente telefoane T.O. şi S. care erau în răspunderea noastră. Am venit, s'au instalat telefoanele, se lucra la hărţile cu dispozitivele care fuseseră ocupate de Armată şi seara pe la 9, după ce au plecat ei, am plecat şi eu. Cu el am stat la capătul străzii Oneşti, în faţa fostului U.N.C.A.P.

Postelnicu a chemat pompierii şi miliţia, că la Intercontinental era un dispozitiv alcătuit dintr'o formaţiune F.O.I. (formaţiunea de operaţii-intervenţii din Subofiţeri) care se ocupa cu acţiuni de stradă, stabilirea ordinii, deci aceasta era în contact cu populaţia, după care erau 1-2 batalioane ale Armatei, apoi blindate T.A.B., tancuri şi apoi formaţiuni de pompieri cu tulumbe. După aceea ştiu că Postelnicu a fost chemat la cabinetul 1, că se întâmplă ceva la magazinul Unirea, unde fusese un început de incendiu. Am plecat de acolo şi am venit în faţa sediului, am vorbit cu adjunctul comandantului Academiei Militare, care era cu o formaţiune masivă, elevi dela academie, apoi am intrat în biroul gen. Neagoe, unde am rămas până a venit gen. Milea, care era deprimat, m'a luat în braţe, că unde am fost, că voia să-mi ceară sfatul. Era ora 11-12 şi se trăgea.

Gen. Milea era cel care primise comanda dispozitivului acţiunii, după toate regulile Armatei, cel care comandă şi subordonează tot. Eu nu aveam nici un om în dispozitiv, toţi erau în acest perimetru, iar direcţia de Securitate şi gardă era în sediu. Gen. Milea era cu gen. Hortopan, care era adjunct al lui Milea în această acţiune, mai erau şi alţi ofiţeri şi comandanţi de unităţi. Atunci am aflat că, comandantul regimentului de gardă era Amăriucăi, comandant de batalion. Ce s'a întâmplat mai târziu nu mai ştiu. Am stat acolo până s'a produs o explozie, dar nu eram în grupul de comandă. Ei stăteau spre sala Dalles, pe al doilea trotuar. Mai erau secretarul Bărbulescu, Barbu Petrescu. Eu am stat acolo cu cei dela Şcoala dela Băneasa, care dublau trupele de Securitate şi erau în rezervă chiar pe str. Oneşti.

Dl. Platică: - Dacă vreţi să ne spuneţi cam la cât apreciaţi forţele din piaţă? Toate: F.O.I., pompieri, Armată, elevi.

Dl. Vlad: - Cred că cei dela F.O.I. erau vreo 200, cei dela Armată cel puţin un batalion, apoi erau tancuri şi taburi, cam 2-3 rânduri, apoi cei dela pompieri cu 3-4 tulumbe...

Dl. Platică: - Dvs. aţi fost acolo înainte a se trage sau când se trăgea?

Dl. Vlad: - Când se trăgea, comandantul tuturor forţelor care erau acolo era gen. Milea, care fusese numit în după-amiaza zilei de 21 Decembrie. La şedinţa respectivă nu am fost chemat.

Dl. Platică: - Când se treagea era numai într'o direcţie?

Dl. Vlad: - Era masiv din direcţia trupelor, a militarilor, mai exact, era un foc de avertisment, ploaia de cartuşe mergea pe semiverticală. N'am văzut să se tragă din afara zonei către interior. Dispozitivul avea cam 1/2 km... Am venit apoi înapoi la biroul gen. Neagoe, care era la parter, ţinea locul la comanda Direcţiei securitate generală, era normal să vin aici, trebuia să ştiu ce se întâmplă în ţară. Atunci am aflat ce s'a întâmplat la Reşiţa, Cugir, unde au fost lucruri groaznice.

După ce s'a întors gen. Milea, am urcat împreună la etajul I, unde era statul major, vis-à-vis de biroul lui Ceauşescu. Era foarte afectat, am ieşit pe culoar pe fotolii şi a început să plângă şi spunea că nu crede că sănătatea îi va mai îngădui, să spun soţiei şi fetelor ce s'a întâmplat, că nu a fost pregătit să întâmpine aşa ceva. Atunci i-am spus că nu putem lăsa lucrurile aşa, că de fapt forţa este în mâna lui şi a mea. Eu stăpâneam lucrurile în sediu, iar el afară, dar el era foarte afectat. Era posibil să se evite vărsarea de sânge, Ceauşescu a rămas în sediu, ea a vrut să plece, dar nu a plecat. A doua zi dimineaţa s'a convocat urgent o şedinţă.

Dl. Gabrielescu: - Ce i-aţi propus deci că trebue făcut?

Dl. Vlad: - Că trebue să-l arestăm pe Ceauşescu! Redau încă odată: că de ceea ce se întâmplă azi în ţară, ca să se pună capăt, numai dânsul şi cu mine sunt în stare să rezolvăm problema. Dvs. aveţi forţa de afară, iar eu în interior. Mi-a spus clar, dragul meu, nu mai sunt în stare. Puteţi pune bază pe ce spun sau nu, nu am cum să probez.

Dl. Gabrielescu: - Dar cum spuneţi Dvs., se poate înţelege şi că, având forţa, Dvs. şi cu Milea îi puteaţi împuşca pe cei care erau acolo şi nu rămânea nimic în piaţă.

Dl. Vlad: - Aşa a fost, el a înţeles sensul celor spuse de mine şi a spus că nu mai este în stare şi nu l-am văzut niciodată în această situaţie. Atunci eu am dat ordin trupelor din sediu să lase deschisă calea manifestanţilor, să nu se tragă, Direcţiei a 5-a i-am dat ordin să lase manifestanţii să intre în sediul C.C., şi au fost lăsaţi şi am dat ordin şefului unităţii antiteroriste să-şi retragă trupele, şi le-a retras. Ordinul, deci, l-am dat în 22, dimineaţa.. col. Lăzărescu şi Nae dela Direcţia de securitate şi gardă, cărora personal le-am dat acest ordin, lui Nae i-am repetat ordinul chiar în sediu, în momentul când Ceauşescu avea intenţia să iasă pe terasă, pe la ora 12, şi s'a început să fie huiduit şi să se arunce în el. S'a speriat şi, văzând că lumea încearcă să intre, a luat-o pe ea şi câţiva apropiaţi, au mers la liftul central spre terasă, unde îi aştepta elicopetrul care nu fusese chemat aşa cum obişnuit se făcea, de către ofiţerii aghiotanţi ai gen. Neagoe. Totdeauna elicopterele erau chemate de ofiţerii-aghiotanţi, iar de data asta elicopterul a fost chemat de gen. Stănculescu... Este greu să apreciez dacă Stănculescu l-a salvat pe Ceauşescu, dar personal cred că da.

Dl. Paltică: - în noaptea când aţi fost în sediu, întorcându-vă din zonă, l-aţi văzut pe col. Pârcălăbescu?

Dl. Vlad: - Da, de mai multe ori şi prin această întrebare îmi amintesc că erau şi formaţiuni de gărzi patriotice, cam o companie, cam câte 100 de oameni...

Dl. Gabrielescu: - Despre moartea lui Milea ce ştiţi?

Dl. Vlad: - în dimineaţa zilei de 22 Decembrie, cam pe la ora 8.00 am fost chemat de pe culoar unde mă aflam, de Curticeanu, că este o şedinţă la *"săliţă"* şi acolo Ceauşescu i-a cerut lui Milea, care era lângă mine, să-i raporteze ce se întâmplă cu unităţile care trebue să vină dela Târgovişte, Ploieşti, Oltenita, cred că era vorba de şos. Olteniţei. El nu avea informaţii, dar starea lui era a unui om terminat din punct de vedere psihic, a băiguit ceva, cum nu îi era felul, Ceauşescu s'a enervat, a bătut cu pumnul în masă, ca să meargă să se informeze, că el trebue să-i prezinte informaţii. în acel moment mi-a strâns mâna, Ceauşescu a ieşit şi Elena şi apoi, la câteva zeci de minute un ofiţer mi-a spus că i s'a raportat lui Ceauşescu de către Pârcălăbescu că gen. Milea s'a împuşcat în biroul pe care îl avea când era la gărzile patriotice.

Dl. Gabrielescu: - Ce rol avea col. Pârcălăbescu?

Dl. Vlad: Era şeful gărzilor patriotice, lui i se subordonau operativ gărzile, corpul de instrucţie al acestor gărzi, dar comandantul gărzilor era Ceauşescu. Cred că col. Pârcălăbescu era un devotat al lui Ceauşescu, căci de aceea l-a şi promovat...

Dl. Gabrielescu: - După câte înţeleg, Ceauşescu nu prea conta pe Securitate şi nici pe Armată. Dar gărzile?

Dl. Vlad: - Marea slăbiciune a lui Ceauşescu a fost partidul, ca organism al statului. O afecţiune faţă de Armată avea, se credea un creator al Armatei şi o anumită afecţiune cred că avea totuşi. Eu cred că avea încredere numai în el, nici în ea nu avea încredere nelimitată, era destul de suspicios.

Toate datele care au fost atunci aşa au arătat, şi ofiţerul care i-a dat pistolul era întâmplător acolo. E bine că nu i-a cerut pistolul aghiotantului care era dela noi... Aceleaşi declaraţii le-am dat şi la anchetă şi acolo unde nu am fost sigur am spus-o.

...în continuare, a avut loc celebra şedinţă a C.P.Ex., când Ceauşescu, tot la *"săliţă"* am intrat şi eu şi primul lucru a fost de a informa că *"trădătorul Milea"* s'a sinucis. Gestul lui Milea pentru el a însemnat dovada supremă că Milea l-a trădat... La urmă Ceauşescu a cerut membrilor CPEx care erau acolo să spună dacă sunt hotăriţi să lupte până la capăt. Unii dau din cap, alţii au spus ceva, iar Mihai Gere a spus cum să luptăm, împotriva muncitorilor? Mi s'a părut că a avut curaj, iar Ceauşescu a spus: că nu se va trage în muncitori...

Când am ieşit de acolo am reiterat ordinul pe care l-am dat de dimineaţă să nu se tragă în nici o situaţie, decât cu confirmarea mea, lucru pe care l-a auzit şi L. Fazekaş. Tot în ziua de 22 Decembrie am vorbit la judeţe, i-am transmis şi gen. Câmpeanu dela Miliţie ca să dea telex la toate judeţele, asta la ora 10.00, când încă era preşedinte Ceauşescu...

Deci, personal, am dat dispoziţiile şefilor securităţilor, prin gen. Câmpeanu şefilor miliţiilor, dar nu vorbisem cu nişte şefi de inspectorate judeţene şi acum am vorbit şi cu el despre ordinele care le dădusem. în acel moment au venit acel grup revoluţionari care mi-au spus că mă caută Militaru, care se află în biroul în care lucra Curticeanu. Cred că

Continuare în pag. 10

Maria Globe Tours Inc.

UNDE CĂLĂTORIA MULT VISATĂ DEVINE REALITATE

Servicii de turism

- Bilete de avion
- Vacanţe la soare
- Croaziere
- Închirieri de maşini
- Asigurări medicale pentru vizitatori
- Asigurări de călătorie
- Bilete de tren
- Rezervări de locuri la hoteluri

Servicii speciale

- Curier săptămânal spre România
- Invitaţii pentru vizitatori
- Comenzi de alimente pentru Bucureşti, distribuite la domiciliu
- Şampanie, flori şi tort pentru cei dragi la aniversări

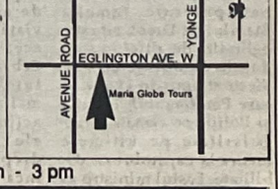

Luni - Vineri 10 am - 6 pm; Sâmbătă 10 am - 3 pm

261 EGLINGTON AVENUE WEST. TORONTO ONTARIO M4R 1B1 Tel 416 481 2227 Fax 416 481 2067

mariagt@idirect.com

Maatre Omescu, sau lecţia speranţei

Al. MIHALCEA

Zvonul din preajma Revelionului s'a dovedit a fi o tristă realitate: s'a săvârşit din viaţă Ion Omescu. A trecut la Domnul fără să mai apuce noul secol, după ce *"veacul de iarnă"* incheiat i-a adus enorma suferinţă. Vestea mi-a fost confirmată de Dumitru Filip (Dean Phillip, pe numele adoptat după fuga din raiul comunist), fostul meu coleg de facultate, de lot, de Jilava. Mi-a telefonat dela Calgary - Canada; dela mii de kilometri, de peste Ocean, vocea i se ghicea mai degrabă decât i se auzea, înăbuşită de durere. Ion Omescu a murit departe de ţară, la Aix-en-Provence; un om de excepţională cultură, un caracter fără prihană, figură proeminentă a exilului.

Poet, dramaturg, traducător, actor şi regizor, Ion Omescu a făcut 12 ani de închisoare în România natală, unde a cunoscut grozăvia puşcăriilor şi lagărelor - precum cel dela Salcia, unde l-am cunoscut în iarna 1959/1960 - ca să sfârşească periplul terestru într'o ţară a cărei Academie i-a premiat o carte ce îl plasează printre cei mai importanţi specialişti în dramaturgia lui Shakespeare.

Îmi amintesc cu o ciudat de clară, după patru decenii, reprezentare a detaliilor scenei, cum l-am cunoscut, într'un amurg mohorît, cu crivăţ care te pătrundea până la oase, prin zeghea subţire ca foaia de ceapă. Un caraliu tânăr, tâmp, abrutizat de bătută şi încărcat de ură împotriva *"banditilor"*, l-a lovit pe un deţinut, în faţa bucătăriei, cu un resteu în cap. A ţâşnit sângele, rănitul s'a prăbuşit urlând, s'a zvârcolit. Locul s'a umplut de oameni cât ai clipi, eram în aşteptarea numărului, încă nu ne încuiaseră în barăci.

Caraliul a fost înconjurat, putea fi sfâşiat, se împietrise de frică. Oamenii s'au dezmeticit, l-au luat pe rănit, s'a aşternut iar liniştea. Am discutat îndelung cu Omescu întâmplarea. După Salcia, adevărat lagăr de exterminare, unde se lucra la digul care înconjoară Insula Mare a Brăilei cu două ciorbe de murături şi 250 de grame de pâine pe zi, ne-am revăzut la Spitalul de boli contagioase din Constanţa. Avusesem amândoi, ca şi alţi vreo două sute de deţinuţi din alte *"colonii"* din baltă, printre care Gradina, norocul să ne îmbolnăvim de febră tifoidă. Căţiva - de leptospiroză, transmisă de şobolanii care se plimbau noaptea nestingheriţi peste gamele, prin grajdurile cu noroi pe jos, unde dormeam. Dar cei care au trecut pe acolo înţeleg ce înseamnă norocul, chiar fericirea de a te fi îmbolnăvit şi de a ajunge într'un spital adevărat.

Convalescenţa ne-am petrecut-o în lagărul Stoeneşti, unde fuseseră strânşi *"febricitii"*. În altă baracă se mai afla un grup de tineri, dintre care Alexandru Ivasiuc se detaşa prin cultura cu totul ieşită din tiparele obişnuite. La Stoeneşti, în grajdul unde ignarii caralii nu îndrăzneau să intre fiindcă medicii noştri deţinuţi îi speriaseră spunându-le că numai dacă răsufli lângă ei şi se îmbolnăveşc, l-am cunoscut cu adevărat pe Ion Omescu.

Elev strălucit al liceului *"Moise Nicoară"* din Arad, cu numele înscris pe placa de onoare, copil unic - părinţii farmacişti - Omescu a absolvit Conservatorul de Arta Dramatică, având ambiţia să urmeze şi Dreptul şi cursurile Academiei Naţionale de Educaţie Fizică. La câţiva ani după încheierea războiului, a trecut clandestin graniţa în Ungaria (împreună cu Mircea Şeptilici şi Mircea Marosin, dacă nu mă înşeală memoria). A fost arestat de o patrulă rusească la Budapesta, adus legat în ţară, condamnat, trimis la Canal, căruia i-a cunoscut din plin orrorile.

Această primă *"repriză"* de puşcărie a durat cinci ani. N'a apucat să se bucure mult timp de libertate. Descinderea securiştilor la un prieten, unde se afla întâmplător şi scotocirea servietei de care nu se despărţea s'au soldat cu găsirea manuscrisului unui roman anticomunist. A fost imediat arestat, judecat, condamnat: şapte ani! În lunile dela Stoeneşti, pe *"cracă"* (adică neobligaţi, măcar temporar, să lucrăm) am fost coplesit de personalitatea acestui om de care mă despărţeau, ca vârstă, zece ani. Omescu citise enorm; inuman de mult. Cultura mea, cu totul puţină şi destul de impregnată de *"realismul socialist"*, numi mistifica, totuşi, percepţia: mintea lui era creuzetul unde se închegau, de pe o întinsă claviatură a conceptelor şi noţiunilor, strălucite sinteze.

Ca şi Petre Ţutea, era un orator de forţă, în registrul stăpânit al expresiei, însă, şi cu discursul expurgat de orice notă politică. Ura din străfundul inimii comunismul, evitând, totuşi, cu grijă - şi nu de frica eventualilor turnători - discuţiile despre regimul prosovietic din ţară. Preocuparea lui de căpetenie, obsedantă, era să-şi *"scrie"* pe pânza minţii opera. Teatrul şi poeziile. Sub acoperişul de stuf al aceleiaşi barăci, la fel făcea şi Robert Eisenbraun, alias Robert Cahuleanu, alias Andrei Ciurunga, adversarul lui la şah (cu piese confecţionate clandestin) şi, poate, rivalul într'ale versului. De atunci datează un ciclu de sonete pe care le-am învăţat după ce le transcrisesem pe talpa bocancului dată cu praf contra păduchilor. De pildă: *"Se risipiră fastul şi splendoarea / acelei curţi cu duh otrăvitor. / Din tot ce-a fost cândva, la Elsinor / au mai rămas doar pietrele şi marea. / Doar, tu, strigoi din os de domnitor, / colinzi civilizaţii cu 'ntrebarea / ce nu-şi găseşte'n palmă dezlegarea / şi n'are'n zodii semn prevestitor /. Reamintindu-ţi clipele acele / când ai străpuns la doamnă în iatac / pe şobolanul-sfetnic prin perdele, / îţi dăruim dilema fără leac. / De sub măştăuri, dintre catifele / s'o'mplânţi în pieptul fiecărui veac"*.
("Hamlet")

Tot la Stoeneşti, în vara lui 1961, au fost *"scrise"* versurile: *"E-atâta rânduială în fulgii de zăpadă / de parcă'n fiecare e-ascuns un serafim. / Întinde-mi mâna, Doamnă, / E timpul să pornim / Spre Cel ce'nvaţă fulgii cum trebue să cadă!"* pe care ne-am străduit, în timpul celor câteva zile cât am stat în *"camera de eliberare"* dela Gherla, să le traduc în franceză, limba pe care am învăţat-o, ca şi alţi tineri, dela Omescu, devenit Maatre : *"Il y a un si bel ordre dans les flocons qui tombent / Que, parat-il, la neige enveloppe des séraphins / Tende-moi ta main, Madame, suivans notre destin / Vers Celui d'o part la neige qui succombe..."*.

Poetul vorbea foarte bine franceza şi engleza - în asemenea măsură încât interpreta pasagii din *"Hamlet"* în limba lui Shakespeare. Cât priveşte germana, este suficient să spun că unul dintre Nemţii care erau cu noi în baracă, sighişorean, dacă ţin bine minte, s'a dus, după ce se ciorovăise cu ai lui, să-l întrebe pe Maatre cum se spunea *"paloş"* în vechea germană...

Dintre oamenii cunoscuţi în cei patru ani de puşcărie, Omescu a fost cel mai aproape - cât mai îngăduia secolul - de arhetipul încarnat de Pico della Mirandola. *De omni re scibile et quibusdam aliis...*

Vorbea foarte rar despre sine şi niciodată despre puşcăria dintâi. *"Mama mi-a servit fără să vrea o lecţie - când m'am întors dela Canal. M'a întrebat dacă am dus-o greu şi văzând că dau, mecanic, să mănânc friptura cu lingura mi-a spus - nu vă dădea, mamă, furculiţă?! De atunci, a încheiat actorul în hohotele noastre de râs, am renunţat să mai istorisesc..."*.

Pentru mine, Ion Omescu este sinteza omului de teatru. L-am văzut în *"Ruy Blas"* (pe care o şi tradusese) prin '65, cred, la Teatrul din Ploieşti, sau în rolul lui Oswald, din *"Strigoii"* lui Ibsen.Pentru *"Veac de iarnă"*, piesa lui cea mai importantă, mi-a telefonat la Constanţa, rugându-mă să-l caut pe Sandu Simionică, să înregistreze un muezin. Pusese în scenă la Iaşi *"Beckett"* de Anouilh; deţinea rolul titular, Regele fiind interpretat de Teofil Vâlcu. L-au jucat şi la Bucureşti, la Teatrul CGM de pe Lipscani; în antract l-am găsit pe Petru Comărnescu, se plimba agitat prin foaier; fusesem în prima studenţie nelipsit dela strălucitele lui conferinţe duminicale despre arta Renaşterii italiene, l-am salutat şi l-am întrebat: *- Ce părere aveti, maestre? - La Naţiuni, dragă, la Naţiuni mergem cu tinerii ăştia doi!* mi-a răspuns, deambulând electrizat, marele om de cultură. Adică la Théatre des Nations...

În timpul relativului dezgheţ de dinaintea minirevoluţiei culturale ceauşiste, fusese primit în Uniunea Scriitorilor. În 1972 a plecat la Paris şi nu s'a mai întors. Timp de 12 ani n'am mai ştiut nimic despre el. L-am auzit, o singură dată, la *"Europa liberă"*, pe care o ascultam cu sfinţenie, răspunzând unor întrebări puse de Monica Lovinescu în legătură cu proiectele lui literare. Am reauzit, emoţionat, formula lui de adresare respectuos-afectuos-egalitară *"matale"*. Nimic despre politică. Nu m'am mirat, îi era scârbă. L-am revăzut la Paris, locuia într'un apartament minuscul lângă Place de la Bastille. Neschimbat. Făcea săptămânal naveta la Haga, preda un curs Shakespeare la Academia Regală de Artă Dramatică. Gândurile lui din puşcărie despre Hamlet şi eseurile ulterioare se închegaseră într'o voluminoasă teză de doctorat. *"Conducătorul de lucrare - mi-a spus Maatre - m'a ascultat cu atenţie, mi-a pus nişte întrebări, s'a uitat peste schiţele mele de plan şi mi-a fixat o întrevedere, să examineze eboşa tezei. Când m'am dus, i-am pus în faţă redactarea definitivă. N'a mai zis nimic..."* Îi dusesem o ediţie bilingvă a *"Pajerelor"* lui Mateiu Caragiale, în amintirea ceasurilor vesperale din lagăr, când îi evoca pe Pirgu şi Pena Corcodoşa. Când ne-am despărţit, în Place de l'Opéra, mi-a dăruit *"Chateaux de France"*, un album superb pe a cărui foaie de gardă scrisese, cu litere drepte, ingrijite *"A. Sandu, en souvenir de nos chateaux du D"*...

La câtva timp, a părăsit Parisul pentru însoritul oraş provensal. L-am revăzut în ţară, la lansarea piesei *"El şi Celălalt"*: foarte slab, emaciat, detaşat, ca şi în puşcărie, de contingent. Ca şi Dostoievski, pe care îl iubea enorm, Ion Omescu a transformat tărâmul suferinţei în spaţiu al biruinţei spiritului asupra distrugerii şi urii. Chiar dacă n'ar fi scris nimic, dacă n'ar fi lăsat posterităţii o operă cizelată cu minuţia orfevrului, Ion Omescu tot ar fi meritat respectul nostru pentru fapta sa fără de preţ, aceea de a-i fi învăţat pe tineri, în cruntul univers concentraţionar, lecţia speranţei. La sfârşit de veac, Ion Omescu a plecat, cum ar spune Andrei Ciurunga, să se facă flacără sau mit.

STENOGRAMA LUI IULIAN VLAD

Urmare din pag. 9

Militaru atunci a venit în sediu. Am trecut mai întâi pe la Sala Omnia, unde se constituiau nişte guverne. Chiar am fost solicitat de revoluţionari să fac parte dintr'un guvern şi să nu mai vreau să fac parte din altul. Am fost trecut şi pe lista membrilor F.S.N., dar am cerut să fiu scos.

Am ajuns la gen. Militaru... Militaru mi-a spus că Ministerul de Interne va fi subordonat Armatei, iar Securitatea se încadrează în structurile Armatei. Am spus: dacă este ordin, aşa vom face !

Dl. Ivan: - Poate că au fost oameni care au acţionat lăsându-i să intre şi văzând împrejurările, fără ordinul Dvs. Vedeau şi ei situaţia din jurul lor şi nu erau aşa de fanatici să meargă la infinit.

Dl. Vlad: - Deci în continuare am început să transmit ordine cu privire la intrarea în subordinea Armatei a subunităţilor M.I. din teritoriu, de subordonare a securităţilor judeţene, de a pune la dispoziţia Armatei armamentul şi muniţia, de a pune sub pază şi a asigura securitatea documentelor... Am continuat să dau aceste dispoziţii şi la un moment dat s'a auzit foc de armă. Se vede că se trăgea cu cartuşe-trasoare şi toată lumea a rămas uimită. M'am uitat la Guşe, el la mine şi am întrebat cine trage? Ai mei nu pot să fie, am spus, mai ales că garda de aici s'a retras odată cu subunităţile trupelor de Securitate. S'a constituit apoi din dispoziţia lui Militaru acel comandament militar alcătuit la vârf din gen. Guşe şi eu, şi până în noaptea de 23 nu m'am mişcat de acolo. Ce s'a întâmplat în acea nopate e o epopee, din toate părţile veneau informaţii alarmante şi contradictorii şi nu ştiam ce să credem... Deci, ce s'a făcut acolo, s'a făcut cu scopul de diversiune şi a se crea o anumită stare de spirit, panică, ori ca să se plece din sediu...

Dl. Gabrielescu: - Aţi auzit de acele simulatoare care s'au folosit?

Dl. Vlad: - Sigur, tot Securitatea le avea, dar pe mine m'a lămurit Dl. Senator Nicolaescu că le-a folosit şi în filme. Mi se pare că tot un asemenea aparat electronic s'a folosit şi în ziua de 21 Decembrie, când s'a spart mitingul, după ce a făcut Nica Leon s'a auzit o armă automată şi a creat o panică mare. Se poate face o înregistrare...

Dl. Gabrielescu: - Deci suntem în momentul 22 Decembrie spre 23, când a început focul. Vă rog să ne spuneţi în legătură cu aceasta, momentul sosirii D-lui Iliescu.

Sfârşitul în numărul următor

JUSTIŢIA ÎN INSTANŢĂ

Urmare din pag. 8

general este *"netransportabil"*, deşi pentru a-şi plimba câinele se pare că se transporta cu destulă uşurinţă. În timp ce un număr mare de infractori şi criminali se găsesc în libertate, ţăranul Vasile Scarlat a fost condamnat la 1 an şi 6 luni de închisoare pentru faptul că şi-a arat ogorul cu un tractor proprietate personală, pentru care nu avea permis. Adriana Fancik a stat 3 ani la închisoare pentru un flagrant de 4.000 lei, pe care îi promisese pentru o geacă a soţului pe care un individ o furase, iar minerul Ion Diaconu a primit o pedeapsă de 3 ani închisoare pentru un butoi dispărut, într'un proces care a durat 5 ani. Butoiul fusese furat de fapt de fiul său vitreg, iar el cumpărase un altul nou pe care îl oferise vecinei păgubite, dar judecătorul a dorit să demonstreze cât de intransigent este cu micile găinării.

Iată şi alte cazuri mediatizate la timpul respectiv. Trei ani închisoare pentru furtul unui curcan, alţi 3 pentru furtul unei găşte, tot 3 pentru însuşirea a 2 păsări de curte, 3 ani pentru furtul unui miel, 3 ani pentru furtul a 4 bucăţi de ciocolată dintr'un magazin, 3 ani şi 6 luni pentru furtul unei legături de praz de către o femeie care nu avea ce da copiilor de mâncare. În schimb, pentru uciderea unui elev de 18 ani la o discotecă, criminalul Cornel Puică a primit 8 ani de închisoare, deşi mai avea la activ o tentativă de omor a unui alt adolescent. Aceste cazuri fără precedent într'o democraţie parlamentară, au constituit un obstacol în calea normalizării vieţii în ţara noastră, din partea celor abilitaţi să asigure bunul mers al unei societăţi civilizate.

După opinia noastră, pentru reabilitarea acestei Instituţii grav compromise, este necesar ca noul ministru al acestui Departament să propună Parlamentului un Amendament la Legea inamovibilităţii Magistraţilor, care să permită tragerea lor la răspundere pentru reaua credinţa demonstrată în luarea hotărârilor judecătoreşti. Numai aşa se pot preîntâmpina cazurile în care s'au dat sentinţe revoltătoare, cum a fost schimbarea încadrării juridice lui Miron Cozma de către un judecător care a şi dispus punerea lui în libertate, ceea ce a dus la un iminent pericol de război civil. A fost la timpul respectiv o sfidare a bunului simţ, aruncată ca o provocazre întregii lumi civilizate care urmărise îngrozită incursiunile bandelor de mineri ce se substituiseră organelor abilitate să păstreze ordinea în Stat. Fără o reformă morală a Justiţiei, în ţara noastră nu se poate instaura starea de normalitate. Aceasta se va realiza numai atunci când se va respecta Dreptatea, idealul moral care reglementează relaţiile sociale, raporturile juridice şi hotărârile organelor de jurisdicţie.

G. GEORGESCU

VATRA PĂRINTEASCĂ PREZENTĂ ÎN CONŞTIINŢE, ORIUNDE NE-AM AFLA !

Valeriu ARBORE

Pentrucă verbul a sărbători este atât de drag sufletului românesc, pentrucă a celebra şi a aniversa reprezintă redutabile repere ale unei anumite concepţii depre Dumnezeu, lume, viaţă, moarte, specifice Românilor, trebue să amintim celor cu dificultăţi cu memoria, perceperea în prezentul conştiinţei a unor evenimente, nume, semnificaţii fundamentale, de mare actualitate. Adeseori adevărul istoric este omis, falsificat, sau se inventează *"variante"* convenabile mai-marilor zilei. Treaba noastră e de a ne cinsti în slobozenie eroii şi mucenicii, nu de a îngădui altora să ne amintească!

Anno Domini 2001.

Împroşcaţi cu noroi, pesemne, vor fi iară unii-alţii, vizavi de *"rebeliunea"* din 21-23 Ianuarie 1941 şi de dezlănţuirea interminabilei prigoane antilegionare. Deşi, fie şi în glod, aurul tot aur rămâne. Iar începutul deportărilor din Banat (peste 10.000 de familii) - Ianuarie 1951 - nu-i de-a mirării de va fi azvârlit în semi-întuneric (căci *"nu-i momentul"*). Dar preferabil e să te pupe Popa Iapă, decât să te aprecieze corifeii momentului.

Pe 5 Februarie, oportun va fi să meditäm adânc asupra actului recunoaşterii de către *"marile democraţii occidentale"*, Anglia şi SUA, în 1946, a guvernului Petru Groza, (*"legal"*, *"democratic"*, paznic de nădejde la poarta *"drepturilor omului"*). Diverşi *"directori de conştiinţă"*, probabil, vor găsi de cuviinţă că *"nu e cazul"* să împrospăteze memoria concetăţenilor, apropo de compozitorul Ion Mânzatu (*"Vânt de seară, vânt de seară, / Vânt hoinar de cireşar..."*), trecut în eternitate, la Milano, pe 5 Făurar 1986 (Trăiască cenzura *"democratică"*!) Cei cu creiere nespălate şi-or aminti, a doua zi, de scurgerea a şase decenii de când 300 de Români, ce voiau să treacă din Bucovina răpită în ţaramamă, au fost mitraliaţi de bolşevici pe malurile Prutului, în dreptul comunei Lunca-Dorohoi. Murit-au tragic, spre a trăi veşnic în inimile româneşti, ale urmaşilor şi urmaşilor-urmaşilor!

În luna Martie, calendarul spiritual consfinţeşte data de 6, când un cruciat al secolului XX, Constantin Oprişan (+1959), şeful Fraţiilor de Cruce pe ţară (1946-1948), ar fi ajuns octogenar. Aidoma *"sfântului închisorilor"*, Valeriu Gafencu (+1952), conducătorul FDC din Basarabia (coincidenţe miraculoase?). Biografii tulburătoare ce se prefac într'un plus de admiraţie şi preţuire.

Amintiţi-vă Aprilie: Congresul general studenţesc, Tg. Mureş, 1936, zilele de 2 şi 3, prezidat de dr. Gh. Furdui, jalon esenţial în istoria mişcării tineretului universitar creştin din România. Pentru ca amnezia românească să nu devină laitmotiv să ne propunem o *"relimpezire a apelor"*, măcar, pe data de 8, ziua de naştere a lui Emil Cioran (1911-1994), şi pe 22, trecerea Dincolo a lui Mircea Eliade (1907-1986). N'au avut ei întotdeauna dreptate, dar căile Domnului cine le cunoaşte?

La 1 Mai, onorate celebrări publicistice: opt dela apariţia revistei *"Gândirea"* şi un sfert de veac de existenţă a *"Cuvântului Românesc"* (s'apucäm a-i sărbători semicentenarul!). La pol opus, n'avem dubii, fantomele roşii şi tinerii-lupi comunistoizi, vor omagia, în stil propriu, la 8 Mai, tăierea buricului PCR-ului, în 1921 (altminteri, ca şi centenarul funestului Gh. Gheorghiu-Dej). Noi ceilalţi, întru normalizarea memoriei comunităţii naţionale, vom depune flori, pe 28 Florar, la mormântul pribeag al luptătorului naţionalist Ilie Gârneaţă (n.1898), 30 de ani dela adormirea sa întru Domnul. Dumnezeu să-l odihnească în veci!

Trei pătrare de secol ar fi avut dacă trăia, pe 3 Iunie, poetul (ignorat de către istoricii literari-de-partid-şi-de-stat) Sergiu Mandinescu (+1964), a cărui viaţă i-a fost înnobilată cu ani grei de puşcărie (cf.*"Simfonia culorilor"*). 13/14 Cireşar (amar!): 60 de ani dela pohodul na Sibir a 150.000 de Români basarabeni şi 50.000 confraţi bucovineni... Ziua onoarei naţionale: 22 Iunie 1941 - începutul Cruciadei antibolşevice din Răsărit. Eroii nu dorm nici în morminte!...

Iulie netrucat va consemna şase decenii dela: eliberarea Cernăuţilor (pe 4), a Chişinăului (la 16), a întregului teritoriu dintre Prut şi Nistru (în 27); dar şi uciderea într'un lagăr sovietic, pe data de 8, a pictorului Al. Basarab (1907-1941), interzis încă, nu din pricini valoric-artistice. O tempora! o mores!

Gustar reţine, între altele, aniversarea, pe 26, a unui deceniu dela proclamarea *"independenţei Republicii Moldova"*, precum şi semicentenarul apogeului acţiunilor mişcării de rezistenţă armată anticomunistă din munţi, înainte-mergătoarea lui Decembrie '89.

În Septembrie, pe 28, se vor comemora două decenii de când, la Roma, se stingea din viaţă, octogenar, monseniorul Aloisie Ludovic Tăutu, combatant activ pentru cauza României libere.

Brumărelul va saluta, la jumătatea lui, înfiinţarea în Paris, de către Sergiu Grossu, a revistei creştine de luptă *"Catacombes"* şi 60 de ani dela cucerirea Odesei de oştile româneşti, cu care prilej Transnistria era complet descătuşată şi-apoi trecută, până'n 1944, în administraţia României. De actualitate, de răspicată actualitate această aniversare...

Alte memento-uri: în Noembrie, pe 2, şase decenii dela intrarea în funcţiune a postului de Radio Moldova (Iaşi), pe 5, semicentenarul morţii scriitorului I.C. Visarion (n.1891). Decembrie viitor - în ziua de 3, un deceniu de când s'a stins Petre Ţuţea; la 9 ale lunii, trei decenii dela moartea fostului Mitropolit al Bucovinei (1941-1944) Tit Simedrea; pe 11, semicentenarul dispariţiei, la Sighet, a episcopului romano-catolic Anton Durcovici; de Crăciun, naşterea poetului Ioan Alexandru (1941-2000), autorul *"Imnelor iubirii"*...

O PRINŢESĂ A CULTURII ROMÂNE

Mihai Stere DERDENA

Se scurseră câtiva ani de când citim, de cele mai multe ori, eseuri filosofice ale Doamnei Isabela Vasiliu-Scraba, în revista *"Asachi"* şi constatäm, de fiecare dată, cu încântare că e vorba de o apariţie excepţională, de o scriitoare ce posedă, din belşug, har şi erudiţie, manifestând, prin orice slovă, dragoste nelimitată pentru Adevăr, calitate realmente rarisimă.

Relevăm, îndeosebi, a treia particularitate fiindcă aceasta ni se pare cu totul semnificativă şi ieşită din comun, în anii aceştia, când intelectualii români, din orice branşă, nu reuşesc cătuşi de puţin să se elibereze din mrejele minciunii, în care s'au lăsat atraşi în chip irezistibil în vremea regimului comunist, cârmuire prea certată cu Dumnezeu şi, implicit, cu Adevărul.

Pentrucă ne place din cale-afară să minţim şi să fim minţiţi, de aceea lăncezim în mlaştina lenei, a sărăciei şi a deznădejdii. Refuzăm să înţelegem că atât timp cât nu adoptäm, ca modus vivendi, Adevărul, singurul principiu ce ne poate izbăvi de toate relele îndelung acumulate de minciună, vom fi, pe drept, dispreţuiţi de toate neamurile străine şi consideraţi oaia neagră a Europei, iar decalajul dintre noi, cei dela coadă, şi cei de pe penultimul loc va creşte fără contenire.

Doamna Isabela Vasiliu-Scraba, deşi a urmat toate ciclurile de învăţämânt în anii regimului comunist, tot a rezistat cu brio, spre perpetua-i onoare, tentaţiei de a se înfrăţi cu Satan până la trecerea punţii (care fu lungă de cel puţin de 45 de ani), cu preţul, bineînţeles, al marginalizării până după 1989. Mai mult, Domnia sa a realizat performanţa uimitoare (şi, probabil, unică în generaţia dumneaei) de a nu-şi însuşi, dela cursurile dascälilor săi obedienţi, gregari, nici o dogmă ori schemă sau prejudecată, iar din prefeţe nici o indicaţie tendenţioasă, sfidând concepţia marxistă, care încă e la modă pe la noi, ci să rämână un spirit eminamente independent în judecarea operelor studiate şi în tot ce scrie.

Filosoafa Isabela Vasiliu-Scraba se numără printre extrem de puţinii intelectuali români contemporani, care nu numai că nu mint, dar şi se luptă, fără compromisuri, nici cu menajamente, cu toţi impostorii din cultura română, tot mai numeroşi, care ne falsifică istoria şi-i ponegresc pe cei mai buni Români. Mihai Eminescu (*"Doina"* acestuia e, în continuare, interzisă), Nicolae Paulescu, Nae Ionescu, Radu Gyr, Nichifor Crainic, A.C. Cuza, Corneliu Codreanu sunt doar câteva din personalităţile noastre emblematice, care încă sunt minimalizate ori cu totul negate. În nici o altă ţară fostă comunistă n'au fost lichidaţi fiziceşte ori terfeliţi atât de numeroşi oameni de valoare, ca la noi, atât înainte cât şi după Decembrie 1989.

Mulţi dintre Românii de seamă, în frunte cu Nae Ionescu, nedreptăţiţi continuu de mai toţi cercetătorii, sunt prezenţi şi apăraţi, în manieră cinstită, în opera tot mai împresionantă ca volum şi tot mai frumoasă în privinţa stilului, a probităţii şi a rigorii ştiinţifice a Doamnei Isabela Vasiliu-Scraba, care, slujind neabătut Adevărul, se dovedeşte a fi, în fiecare dintre cele zece cărţi, cu care ne îmbogăţi tezaurul cultural, o apariţie providenţială, ce poate fi o reală călăuză pentru toţi cercetătorii de acum şi din viitorime.

Ştiind că nici o traducere nu poate fi integral conformă cu opera originală şi urmând îndemnul lui Constantin Noica de a-i citi pe marii gânditori ai omenirii în limbile în care aceştia şi-au scris lucrările, această mare prinţesă a scrisului prob învaţă, în şapte ani (între 1985 şi 1992) tot atâtea limbi clasice şi moderne (greaca, latina, franceza, engleza, germana, italiana şi spaniola), îşi continuă studiile superioare la Sorbona, la Universitatea Liberă din Bruxelles, la Universitatea din München şi la Universitatea din Nisa.

Nu l-a cunoscut pe Noica, dar ca să scrie singura carte din literatura română dedicată acestui filosof, nu pregetă a merge, ca un veritabil ucenic, la Păltiniş, spre a ne prezenta cu desăvârşită acurateţe atmosfera în care fiinţase şcoala filosofică a magistrului.

Isabela Vasiliu-Scraba se impune an de an, cu fiecare apariţie editorială, dar şi prin fiecare scriere din varii publicaţii, ca filosoafă şi ca scriitoare de prim rang, prin slujirea la maximum a Adevărului, prin erudiţie de tip renascentist, la concurenţă cu Pico della Mirandola, şi prin forţă stilistică de-a dreptul bărbătească, afirmându-se ca o rara avis şi din acest punct de vedere.

Referindu-ne strict la stil, care pe noi ne-a cucerit dela primul eseu, vom evidenţia câteva trăsături definitorii.

Cunoaşte această Doamnă a literelor române subtilităţile sintactice mai bine decât mulţi profesori de limbă română. Nu abuzează de vocabule livreşti, nici de terminologia ştiinţifică, de specialitate. Astfel, lectura oricăreia dintre cărţile acestei autoare devine accesibilă şi deosebit de agreabilă pentru orice categorie de cititori, nu doar pentru cei aviza-ţi.

Calitatea fundamentală de a fi mereu de partea Adevărului face dintr'însa o mare stilistă, atât când îl apără pe titanul Nae Ionescu, asemenea unei maestre a barei, cât şi când ne tâlcuieşte subtilităţile dialogurilor lui Platon, bunăoară, ori în evidenţierea unor sensuri noi ale operei lui Ion Creangă, sau când se bate cu mulţimea de detractori şi falsificatori ori în scrieri de literatură beletristică.

Vasta-i operă, concretizată deja în zece volume de cea mai înaltă valoare, este, prin excelenţă filosofică. Însă literatura propriu-zisă şi chiar critica literară nu lipsesc din palmaresul său de excelentă scriitoare. Aceste două laturi ale scrisului sau se regăsesc, îndeosebi, în volumul de eseuri (filosofice şi literare) *"Atena lui Kefalos"*. Cine a citit, spre pildă, proza-i scurtă *"Taina"* (apărută în numărul pe Mai 2000 al revistei nemţene *"Asachi"*), care-i o revărsare debordantă de talent liric şi epic, nu se poate să nu admită aprecierea noastră că-i vorba de o capodoperă artistică, ce poate figura în cel mai exigent florilegiu de portrete şi de evocări literare.

Menţionäm, în continuare, titlurile celor zece cărţi ale Doameni Isabela Vasiliu-Scraba, scrise toate în Duh şi Adevăr, cu un stil fermecător şi cu erudiţie uluitoare, iar unele - redactate şi în limba engleză:

"Filosofia lui Noica, între fantasmă şi luciditate" (1992); *"Inefabila metafizică"* (1993); *"O pseudo-descoperire a unui pseudo-plagiat. Lucrurile şi ideile platonice"* (1995); *"Despre existenţă, fiinţă şi esenţă"* (1996); *"Filosofie acroamatică la Platon"* (1997); *"Atena lui Kefalos"* (1997); *"Configuraţii noetice la Platon şi la Eminescu"* (1998); *"Mistica platonică"* (1999); *"Metafizica lui Nae Ionescu, în unica şi în dubla ei înfăţişare"* (2000); *"În labirintul răsfrângerilor. Nae Ionescu prin discipolii săi: Petre Ţuţea, Emil Cioran, C-tin Noica, Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Vasile Băncilă"* (2000).

Să scrii toate aceste volume în doar opt ani, iată o performanţă pentru care orice filosof şi scriitor o poate invidia, cum pe drept, s'a exprimat Domnul Ion Papuc.

Apariţia tuturor acestor cărţi o datorăm unui mecena din Slobozia, proprietarul editurii Star Tipp.

Nouă cărţi sunt dedicate soţului sau, Vladimir Vasiliu (doar volumul de debut editorial îl închină tatălui ei, Mircea Scraba, inginer şi poet, om foarte cult). Dăruirea maritală şi recunoştinţa faţă de părinte amplifică frumuseţea caracterului acestei principese a culturii române.

Având în vedere că-i încă destul de tânără această mare personalitate culturală, suntem încredinţaţi că domnia sa va îmbogăţi cultura română cu alte zeci de tomuri de filosofie şi de literatură beletristică de cea mai înaltă valoare în conţinut şi în modalităţi de exprimare.

"SĂRACA ROMÂNIE"

Urmare din pag. 7

Românesc", cel mai mare ziar românesc din afara hotarelor ţării ce se editează în Canada. Ce folos însă că această prestigioasă publicaţie nu ajunge pe tarabe în ţară.

Cei câţiva supravieţuitori ai temniţelor comuniste n'au ştiut să se unească şi să ne solicite pe noi cei care scriem de când ne ştim şi care am rezistat sunetelor de sirenă ale propagandei marxiste, ce-au urlat prin goarnele deşănţate ale lui Vadim şi Păunescu, sub oblăduirea lui Iliescu pe când era secretar cu propaganda al partidului şi Eugen Florescu, cel care *"răspundea"* de controlul presei la cece, acum membru de vârf în partidul gălăgiei anti-naţionale al lui Vadim.

Este momentul ca toţi oamenii de cultură şi de ştiinţă din ţară să se scuture de nepăsare, să iasă în faţă şi să-i spună neamului adevărul despre ce se întâmplă cu noi acum.

Mai presus decât orice ideologie suntem noi, părinţii noştri, strămoşii noştri (pe care se pare că i-am uitat) şi mai ales copiii noştri cărora trebue să le spunem, ce s'a întâmplat cu ţara în comunism şi mai ales unde, cine şi încotro trebue să mergem azi şi mâine, ca poimâine să nu ne mai fie ruşine că suntem Români când auzim sintagma compătimitoare *"săraca Românie"*.

T.B.ŞUŢEANU

Interviu cu scriitoarea Doina Jelea

"Am fost doar uneltele partidului, dar ce făcea partidul fără unelte?"

Dan Stanca: A apărut de curând la Editura Humanitas o lucrare pe care ați intitulat-o *"Lexiconul negru"*, având subtitlul edificator - *"Unelte ale represiunii comuniste"*. Cum ați ajuns la ideea unei asemenea lucrări?

Doina Jelea: Cred că proiectul a prins contur încet-încet. Cărțile mele precedente conțin un fel de *"exerciții de stil"*, dacă-mi permiteți să le numesc așa, care anticipează formula acestui dicționar de personaje, ceva mai special. Ultimele două chiar au la sfârșit câte un capitol care e un fel de mini-dicționar. Când am scris *Această dragoste care ne leagă* și eram preocupată să găsesc pentru fiecare capitol un alt fel de scriitură, ideea acelei suite de portrete mi s'a părut o soluție formidabilă. Pentru Drumul Damascului *"lista"* mi s'a impus dela sine. Personajul meu principal era Franț Tandara, iar capitolul numit *"Personaje secundare"*, devenea pandantul absolut necesar. În acea carte, personaj principal era un anonim, care anonim ar fi rămas dacă n'ar fi ales singur să iasă în față, iar Ceaușescu, Drăghici, Nicolschi, Pavel Ștefan, figuri care doar îl încadrau și îi explicau destinul, erau personaje secundare. De data asta, acele personaje devin personaje principale, așa cum chiar au fost în istoria noastră contemporană, unele de o tristă notorietate, ca cei enumerați înainte, alții tot atât de anonimi, depersonalizați, umili, manipulați, șantajați, orbiți, totuși de personaje principale, ca Franț Tandara, fiindcă în felul lor fiecare dintre ei a făcut istoria.

Ce spune acesta e valabil pentru toți: *"Am fost doar uneltele partidului, dar ce făcea partidul fără unelte?"*

Pe de altă parte, proiectul are și un punct de plecare foarte precis, care se cuvine menționat. Acum vreo trei ani, am fost invitată de niște Români din Paris la biserica din Rue Ribéra să prezint cartea *Această dragoste...* Cineva a lansat acolo ideea că ar trebui să fac, să facem toți, să facă Humanitas un dicționar al torționarilor. Eu i-am prezentat ideea lui Gabriel Liiceanu, iar el a fost de acord s'o facem noi.

Violența aceea latitudinea de-a se autoreproduce...

D.S.: Sub acest titlu ați și prezentat fragmente în Aldine, în urmă cu mai mult de șase luni. De ce i l-ați schimbat?

D.J.: Era un titlu schelă, un titlu de lucru. Până ce termini o lucrare, un titlu se schimbă de mai multe ori, ca schelele care se mută dintr'un loc în altul, fiindcă proiectul însuși evoluează, se modifică pe parcursul elaborării lui. Eu l-am schimbat în final, fiindcă nu mai dădea seama de conținutul cărții, lărgit la rându-i, fiindcă mi-am spus că nu doar torționarii sunt reprezentativi și caracteristici pentru formele de violență ale epocii, nu se putea reduce mecanismul represiunii la un singur instrument al ei, schingiuitorul plătit și nici măcar la anchetatorul de Securitate, exponentul prin excelență al represiunii.

Ca în orice sistem colectivist, care pune valorile statului mai presus de valoarea vieții umane, ca atare, și care deci nu sancționează violența îndreptată împotriva ei, și în comunism, violența nu se exercită doar prin organele statului însărcinate cu represiunea. Violența avea latitudinea de a se autoreproduce și, deși în mod inegal distribuită în țesutul social, îl impregnase în întregimea lui și se exercita prin intermediul unei varietăți mai numeroase de *"unelte"*. Al doilea motiv pentru care am schimbat titlul, preferând unul mai neutru, a fost o chestiune de gust, cred: am vrut să evit violența la patrat, a subiectului și a titlului. Cartea a fost și așa îngrozitor, dezgustător de greu de scris, cum o să fie și de citit, așa că nu-i mai trebuia și un titlu oribil.

D.S.: A rămas, totuși, cum am văzut după fragmentul publicat tot aici în Aldine, un fel de dicționar. Este în același timp o lucrare de istorie contemporană?

D.J.: Mi-este greu să spun ce este. Și nici nu cred că este important. Am ales să aibă forma unui dicționar, pentrucă mi s'a părut că se potrivește mai bine materiei pe care am avut-o de ordonat și de descris: incredibilele și nenumăratele forme de manifestare ale cruzimii umane, pe care comunismul le-a permis și prin care și-a revelat de fapt natura. Puteam s'o ordonez și altfel, această materie, făcând un fel de istorie (fiindcă eu nu sunt istoric!) a regimului, sau un fel de istorie a închisorilor, sau una a literaturii de detenție. Puteam să fac o antologie de texte memorialistice, alegându-le pe cele mai insuportabile la citit. În fiecare dintre ele violența ar fi fost conținută sau subînțeleasă. Nici una nu mi s'a părut că ar fi mai *"justă"*, mai *"proprie"* și de fapt, mai ușor de dus la bun sfârșit, decât să exemplific violența prin protagoniștii ei, la toate eșaloanele și din toate domeniile, personalizând-o; nu există cruzime abstractă, ea este legată de ființa umană și nu există ființă umană abstractă ci oameni, cu firile lor, trecutul lor, istoria lor personală, liberul lor arbitru și responsabilitatea lor.

D.S.: Mihai Blăjuț, inclus în *"Dicționarul torționarilor"* a formulat unele obiecții la fișa sa; unele, subiective, prin care neagă că ar fi torturat, altele, obiective, care par să merite o corectură. Ce credeți despre acest caz?

D.J.: Da, îmi amintesc de numele acestui domn. Și-a exprimat ceea ce Dumneavoastră numiți obiecții într'o lungă scrisoare către directorul editurii Humanitas. Era de fapt un amestec de familiarisme, insolențe, amenințări mai ales, nu atât la adresa noastră, cât a foștilor deținuți politici. Nici eu n'am zis că ofițerul acoperit dela Aiud ar fi torturat fizic pe cineva. Dar faptul că manuscrisul lui a ajuns la noi (îl rugase pe fostul deținut politic Fronea Bădulescu să-i găsească un editor) mi s'a părut de un comic grotesc. Puteam să nu rețin informațiile din manuscrise, mai ales că nu încălcam nici o lege, nici cea a drepturilor de autor care te lasă să citezi fragmente disparate din lucrări nepublicate... În rest, ce ar trebui să mai spun despre obiecțiile celor cuprinși în dicționarul meu? Credeți că el va face plăcere vreunuia? Ar fi teribil.

Neuitarea nu distruge, ci însănătoșește sufletul.

D.S.: Nu credeți că ați putea fi acuzată că vă substituiți justiției?

D.J.: Nu, nici vorbă. Justiția este cea care administrează pedepse și veghează ca ele să fie puse în execuție. Ceea ce fac eu seamănă, cel mult, nefiind nici pe departe de aceeași natură, cu ce face unul din elementele componente ale actului de justiție, care este martorul. Dar martori am putea fi toți cei care am trăit în România înainte de 1989. Cum nimeni, nici un organ de justiție nu ne cere mărturia, suntem toți niște martori frustrați, că vrem sau nu vrem, că suntem sau nu conștienți de calitatea asta și de frustrarea noastră. De unde enorma cantitate de memorialistică de închisoare scrisă de scriitori și de nescriitori, care nu se substituie justiției, fiind mai degrabă un simptom al frustrării generate de lipsa de justiție și de indiferența societății la experiența acestor oameni.

D.S.: Nu credeți, atunci, ca ați putea fi suspectată de o plăcere vicioasă de a detalia oroarea?

D.J.: M'am suspectat eu însămi în momentul în care am simțit că fac un lucru periculos. Am știut dela început, dar spre sfârșit am și simțit. Și am aflat că e normal. Sunt psihologi, psihiatri care, lucrând într'un mediu toxic din punct de vedere psihic și moral, au nevoie, la intervale regulate de timp, să fie debrifați. Nu cred că am să mai scriu și am să mai citesc așa ceva o vreme. Dar asta fiindcă nu mai pot, nu fiindcă n'ar mai trebui. Am avut întotdeauna convingerea că lucrările acestea trebue știute. Am avut întotdeauna convingerea că dincolo de pericolul de moment, adevărul, memoria, neuitarea, zidesc nu distrug, că ele însănătoșesc sufletul. Că nu trebue să le citească toată lumea acum, asemenea cărți, dacă nu suportă să le citească, nu trebue introduse în programa școlară, cum a propus cineva, nu trebue studiate la Universitate, cum face deja la Cluj, Ruxandra Cesereanu, dar ele trebue să existe, trebue scrise, adunate, păstrate, fiindă generațiile care le-au trăit pier, iar cei care se nasc, se nasc cu malformații, fără să știe de unde provin ele. Este ca și cum victimelor de azi ale Cernobâlului, li s'ar ascunde accidentul dela Cernobâl de acum 13 ani.

Nemții au așezat monumentul victimelor comunismului în fața STASI.

D.S.: În noul peisaj politic al țării nu este nou. Nici peisajul social și civic nu este nou. Cred că insesizabilă, ponderea ur or lucrări de acest fel este imensă. Ele acționează ca un fel de vaccin, imunizează și întăresc organismul social, făcându-l mai puțin expus maladiilor sociale și politice. Nenorocirea este că la noi nu există campanii de vaccinare, ci gesturi sporadice, precum cărțile din Procesul Comunismului, cele dela Academia Civică, Memorialul dela Sighet, activitățile și revista Fundației Memoria, cursul Ruxandrei Cesereanu dela Universitatea dela Cluj, despre represiunea comunistă și despre tortură, de care am vorbit.

Că puterea nu preia inițiativa și costurile acestei campanii, nu este de mirare, dar este dăunător, pe termen lung până și pentru ea. La noi, astăzi, mulți foști ofițeri de Securitate, făcători de dosare și distrugători de vieți și de reputații, sunt în parlament, în vreme ce artiști care, după ani de închisoare, aproape bătrâni, cu sănătatea ruinată și cu vocația neimplinită, în numele unui imperativ indiscutabil - realizarea operei - au subscris la pactul cu diavolul, sunt puși la index. Asta nu e doar o diversiune, dar coboară discuția publică în zona minorului, a ideilor neesențiale și o lasă acolo, nu de azi de ieri, ci de ani și ani. Când în Rusia s'au întredeschis pentru o zi, două, trei, arhivele, cercetătorii care au avut privilegiul să aibă în mână dosare, au scris cărămizi de câte opt sute de pagini. Sigur că ele au interesat ziarele în Occident și televiziunile: vorbesc de cartea lui Santalenschi, Cuvântul resuscitat, sau de cea a lui Vladimir Bucovschi, Judecata la Moscova, tradusă și la noi, sau ale lui Carol Bartosek. Ce a ieșit în România din studierea dosarelor Securității? Revelația că unii prestigioși oameni de cultură au fost înfrânți și constrânși să colaboreze. Nu e meschin, nu e mediocru, nu e deplorabil? Ai șansa unică de a intra în acele catacombe și dai la iveală tot informații care culpabilizează victimele? Există în Germania vreo patru biografii tot cât niște cărămizi, ale lui Erich Mielke. Noi nu avem drept biografie a lui Drăghici decât cele 20-30 de pagini publicate de Marius Oprea, iar biografiile lui Ceaușescu, atâtea câte sunt, sunt scrise de străini. Este una apărută în Germania, atât de solidă, că nu știu dacă vreun editor român s'ar încumeta s'o traducă, întrebându-se cine o va citi. Dar cred că, dacă atunci când opoziția democratică a fost la putere aceste cărți au fost interesante, și au fost, dovada că au dispărut din librării, cu atât mai mult sunt ele interesante acum. Asta pentrucă toți, - ziariști, scriitori, cercetători în arhive și editori ai acestui gen de cărți recuperând trecutul - și chiar publicul nostru, am simțit atunci că ne putem culca pe-o ureche, avându-i la cârmă pe *"ai noștri"*. S'a văzut la recentele alegeri cât costă culcatul pe-o ureche. Astfel că nu-mi fac griji în privința utilității sau inutilității acestui gen de carte. Și a necesității de a merge înainte, căutând să întreprindem, cu mijloacele puține de care dispunem, gesturi eficiente în vederea vaccinării de care vorbeam. Numai cu monumente și statui, costisitoare și împrăștiate cu cât mai multă discreție, nu vom ajunge să-i convingem pe compatrioții noștri că trecutul acesta este și al lor. Iată, un monument în memoria victimelor comunismului au făcut și Nemții democrați: dar știți unde l-au plasat? În fața sediului central al închisorii depozit a STASI, din Berlinul de Est. În vecii vecilor aceste două simboluri vor rămâne față'n față. Și în România s'a făcut un lucru admirabil, s'a remarcat și în lume existența lui, e vorba de Memorialul dela Sighet. Dar este la capătul pământului și-l văd, il vizitează în număr impresionant de mare, străini, nu Români. Or Românii sunt cei care trebue să știe ce s'a întâmplat în țara lor. Ca să-și explice de ce se întâmplă azi ce se întâmplă. În America Latină, asta am mai spus-o, și-mi cer iertare, asociațiile victimelor câte unui călău nu mai așteaptă inițiativele statului, paralizat și acolo de corupție și de amestecătura inextricabilă de victime și de călăi, ci de pildă, o dată pe an, se adună în fața locuinței aceluia și strigă lozinci: *"Cetățeni, lângă voi locuiește un asasin"*, sau ceva de felul ăsta. Îți vei spune că asta nu impiedică America Latină să meargă rău. Ba da, fiindcă fără aceste gesturi mici ar merge și mai rău. Faptul că după maladia nazistă vaccinarea s'a făcut la Nemți cu program, ca o campanie temeinică, explică în mare parte reactivitatea lor acum la orice derapaj ideologic. Explică în mare parte și prosperitatea lor economică, de altfel. Vă aduceți aminte că după 1945, locuitorii din localitățile de lângă lagărele Dachau, Buchenwald etc., erau obligați să se ducă încolonați, cu copiii de școală cu tot, să vadă ce s'a petrecut la câteva sutede metri de casele lor, pentrucă, dacă atunci au putut spune că n'au știut, la o eventuală apariție a acelorași semne de boală, să nu mai poată spune *"N-am știut"*.

Detest ca pe o boală scepticismul.

D.S.: De aici ideea de a lansa Lexiconul negru într'un loc oarecum insolit?

D.J.: Da, am hotărît să lansăm Lexiconul negru în satul Valea Neagră, de lângă lagărul dela Peninsula, unul din cele mai mari dela Canal, fiindcă acolo, în cimitirul acestui sat, sunt îngropați toți morții neștiuți dela Peninsula și cei cunoscuți din memoriile camarazilor care le-au supraviețuit. Sunt săteni care mi-au povestit că ei erau copii și stăteau noaptea ascunși în porumbiștea din grădina unui vecin și se uitau la căruța cu un cal care venea aici, descârca morții și-i azvârlea în gropi. Vă gândiți ce subconștient, ce amintiri, ce viziune asupra vieții, ce curaj, energie, gândire pozitivă are un adult, azi deja aproape vârstnic, care a văzut în copilărie asemenea scene? Câți sunt oare în România ca ei? Este poate interesant să vă spun că Valea Neagră este satul bunicilor mei, în care, în 1964, m'am mutat și eu. Femeia aceea, fosta copilă, este de altfel sora mamei mele... Sper să vină acolo oamenii din sat, mobilizați de primar. Firește, sper că vor veni și ziariști, scriitori, prieteni ai mei care mi-au promis: Neculai Constantin Munteanu, Ara Septilici, Nicolae Manolescu, Alexandru Mihalcea. Sper să vină oameni care m'au ajutat la realizarea cărții: Petre Mihai Băcanu, Mihai Creangă, Monica Macovei, Dan Voinea etc., etc. Ziariști la radiouri și televiziuni străine: Carol Sebastian, Mirel Bran...

D.S.: Credeți, deci, că mai este ceva de făcut?

D.J.: Îmi place vorba unui om de știință german (bineînțeles că german!) care spunea: *"Dacă aș ști că mâine e sfârșitul lumii, în după amiaza asta tot aș planta un copac"*. Și dacă n'aș crede că mai e ceva de făcut, tot aș face așa. Detest ca pe o boală scepticismul. Detest statul degeaba, melancolia, tristețea, visarea, beția, toate însușirile astea care fac din noi mari poeți și mari speculativi, în vreme ce ne rod tuberculoza, sida, inundațiile, secetele și alte calamități pentru care n'avem niciodată altă soluție decât discuțiile inteligente și privitul la echipele de voluntari americani care vin să facă treaba în locul nostru. Vin tineri americani să ne mături străzile, să ne consolideze drumurile, să ne îngrijească bolnavii și noi ne spunem, indecent, că totul e pierdut și nimic n'are nici un rost. Cum să nu mai fie ceva de făcut într'o țară în care s'a făcut atât de puțin?

A consemnat Dan Stanca

MARC BOISSOUNNEAULT
BARRISTER AND SOLICITOR
Oferim următoarele servicii cu maximă seriozitate:
IMIGRAȚIE
DIVORȚ • CUSTODIA COPIILOR * ADOPȚII
PROCESE PENALE * TESTAMENTE * MOȘTENIRI
SPONSORIZĂRI * TRADUCERI * LEGALIZĂRI
Pentru informații și consultații gratuite, în limba română, sunați la Rachel:
TEL: (416) 515 -0463; (416) 515 -1987 E-MAIL: (416) 925 -7930
Adresa: 480 University Ave. Suite 610, Toronto, Ont. M5G 1V2

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

O CARTE PENTRU TINERETUL ROMÂN

—V. VRÂNCEANU—

După o grea, amară urgie, lungă de 50 de ani, ultima decadă a secolului 20 a început pentru Români cu zorile speranței, și s'a încheiat sub zodia confuziei, a disperării.

Dacă după 1989 s'au eliberat de frică, dincolo de o pojghiță de abundență și o adâncă, mare nerușinare, majoritatea poporului român trăiește în lipsuri, în nesiguranță, cu grija zilei de mâine.

Tineretul debusolat, fără perspective de viitor.

Cauzele acestei stări nu's de căutat numai în guvernele și parlamentele anilor 1945-1989, nici în parlamentele rușinei, nici numai în guvernările impotente ale anilor 1990-2000.

Ele au fost denunțate de tineretul generației '22.

Și atunci țara era pradă. Munca oamenior, avuțiile pământului erau în stăpâniri nelegitime. Comunismul din Răsărit amenința ordinea socială, cât și cum era, iar soarta neamului era în pericol.

Tânărul Corneliu Z. Codreanu a înălțat un steag: *"Legiunea Arhanghelul Mihail"* școală pentru formarea unui om nou: credință, muncă, cinste, onoare, jertfă.

Crezul lui: în slujba lui Dumnezeu, în slujba Patriei, a Neamului.

În mișcarea legionară au aderat țărani, muncitori, studenți, intelectuali de elită. Și tineri și bătrâni.

Legiunea devenise o forță, o speranță.

Prof. Nicolae Iorga, descriind starea de fapt din România, scria în 1938: *"poporul orbit caută un Arhanghel"*.

Îl căuta, îl aștepta și l-a găsit în *"Legiunea"* lui Corneliu Codreanu, *"Căpitanul"* cum l-a numit I. Mota.

Speranță pentru Români, Legiunea era o primejdie pentru jefuitorii, profitorii și dușmanii țării, ai neamului, și cei din interior și din afară.

România suporta urmările războiului, acutizate de criza economică mondială. Pentru a face față plăților, guvernele au făcut împrumuturi în străinătate, au concesionat monopolurile: telefoanele, sarea, tutunul, chibriturile, petrolul. Marea industrie era în mâini străine.

Românilor le rămâsese: ogorul, apa fântânilor, aerul, vântul și în timpul verii, arșița soarelui.

Regele Carol II dorea, urmărea să devină un dictator, călcându-și și jurământul de respectarea Constituției și angajamentele care condiționaseră proclamarea lui ca rege la 8 Iunie 1930.

În acest scop a fărâmițat partidele politice, prin corupție și trădare.

Creșterea vertiginoasă a Legiunii nu convenea nici regelui, nici politicienilor. S'a trecut la îngrădirea activității legionare, folosindu-se calomnia și ilegalități abuzive.

1. S'a contestat apartenența etnică a lui Corneliu Z. Codreanu, Român neaoș, mai autentic Român decât cei care-l scocoteau un adversar politic temerar;

2. S'a folosit forța: poliție, jandarmi, dizolvarea Legiunii, de către trei guverne: a) în 1931 de Ministrul Ion Mihalache, b) în 1932 de guvernul Iorga-Argetoianu, c) în 1933 de guvernul Duca.

3. Bilanțul prigoanei la 1 Ianuarie 1934: 18.000 de arestări, 300 de legionari în temnițe, 19 morți.

4. Încercări eșuate de asasinarea lui C.Z. Codreanu, prin otravă și glonț.

Regele Carol II a încercat să capteze Legiunea și pe Corneliu Codreanu pentru a-i folosi în regimul dictatorial personal pe care-l plănuise, dar n'a reușit.

Omul acesta nu era de vânzare. Se dăruise cu trup și suflet Neamului și Țării. N'a mușcat din momeala regală.

Refuzul lui Corneliu Codreanu, lecția de etică, de morală pe care indirect i-a servit-o, l-a usturat pe Carol II și i-a hotărît moartea.

L-au arestat, l-au judecat tâlhărește și după o sentință pronunțată *"la ordine"* de un tribunal militar, l-au întemnițat. După o expresie a lui Carol II: *"Corneliu Codreanu a fost pus în saramură"*.

S'a deslănțuit din nou prigoana prin sate, urmată de mii de arestări.

O tragică deviere abil orchestrată de Moruzov, a dus la asasinarea prin strangulare a lui Corneliu Codreanu, în noaptea de 29-30 Noembrie 1938.

După o satanică provocare organizată de același Moruzov - ucidera lui Armand Călinescu - au fost asasinați pe tot cuprinsul țării și în lagăre, 259 legionari în noaptea de 21-22 Septembrie 1939.

Conjunctura internațională, falimentul politicii externe - alianțe iluzorii-agresiunea unor vecini lacomi, jocul perfid al unor mari puteri, au dus la ciuntirea, la sfârțecarea teritoriului străbun.

Carol II a părăsit țara cu averile furate în cei 10 ani de domnie, marcată prin corupție și imoralitate.

După un război pierdut, după uzurparea conducerii țării prin teroare, furt și forță străină (cititi sovietică), regimul comunist a continuat vânătoarea legionarilor.

I-a răstignit la Pitești, la Aiud, la Gherla, în lagăre de muncă, de exterminare: un real asasinat în masă.

Acolo, în temniți, din credință, din suferință și speranță, s'a născut *"Poezia detenției"*.

În anul 1982 se tipărește de Editura *"Cuvântul Românesc"* din Canada *"Poezii din închisori"*, culegere de Zahu Pană; perle ce împodobesc și vor împodobi în veacuri coroana culturii românești.

În prezentarea acestei culegeri, Vintilă Horia scria: *"Aș fi vrut să scriu cu lacrimi aceste rânduri, pentru ca tot cu lacrimi să fie cetite poemele născute, culese de pe ogorul însângerat al închisorilor românești. Ele dau socoteală de realitatea cea mai cumplită pe care ființa omenească a trăit-o vreodată"*.

Paralel cu vânătoarea de oameni și distrugerea lor fizică s'a continuat și asasinatul moral prin câmpania calomniilor.

După eliberarea prizonierilor politici, legionarii erau supravegheați de un aparat scump plătit din sudoarea țării. Competențe de înaltă calificare, valori indiscutabile, erau admise numai la munci manuale: sapă, lopată, mistrie, roabă, la spălat dușumele, ori în unele cazuri, îngrădiți în colibele bărăganelor.

Studiile întrerupte de aresturile celor vânduți de Securitate, nu au putut fi reluate.

Chiar amintirea martirilor voiau să fie ștearsă, ponegrită cu o virulentă campnie de calomnii. Le era teamă și de oasele celor morți. Le-au scos osemintele și le-au dus *"nicăieri"*, undeva în necunoscut.

Mamele, soțiile, copiii, nepoții să n'aibă un mormânt la care să pună o floare, să aprindă o lumânare, să spună o rugăciune.

Și azi, după atâția ani - cam 70 de toți - mașina calomniei, a minciunii, a urei, continuă chiar și după ce adevărul a fost prezentat, dovedit prin publicații documentate și memorii apărute în lumea liberă, iar după 1990 și în țară.

Citez din lipsă de spațiu doar câteva:

1. Gabriel Bălănescu: *"Din împărăția Morții"*, Madrid 1981.

2. Dumitru Bacu: *"Pitești"*, tradusă și în limba engleză.

3. Dumitrescu: *"Demascarea"*.

4. Dumitru Bordeianu: *"Mărturisiri din Mlaștina Dâsnădejdei"*, Paris 1992.

5. Aspazia Oțel Petrescu: *"Strigat-am către Tine Doamne"*, București 2000.

În sfidarea adevărului campania calomniei, combinată uneori și cu denigrarea României, continuă chiar și în anul dela Hristos 2001.

În ziarul *"Universul"* nr. 476 din 12 Ianuarie 2001, director Aristide Buhoiu, ziar tipărit în USA, se publică articolul: *"Evadarea din infern"* pe 5 coloane cu cca. 2.200 cuvinte, în care printre boabe de adevăr se toarnă găleți de minciuni, calomnii, denigrări la adresa Mișcării Legionare, a lui Corneliu Codreanu. Articolul nesemnat, încheiat cu - va urma - reproduce dintr'o broșură de îndoctrinare a ofițerilor de Securitate, acuzații tipice propagandei comuniste. De exemplu:

1. Garda de Fier: principalul detașament al coloanei a V-a a Germaniei naziste, în slujba căreia se afla.

2. Organizație teroristă cu caracter diversionist, folosind drept metode de bază: teroarea, asasinatul, pogromul, bucurându-se vreme indeluungată de ocrotirea și încurajarea regelui, a camarilei regale și a aparatului de stat.

Așa au fost otrăviți ofițerii de Securitate! Așa repetă azi, în Ianuarie 2001, ziarul Universul, al D-lui Aristide Buhoiu.

La 20 Ianuarie 2001 - ziua inaugurării Președintelui Bush, mi s'a spus: *"Legionarii au ucis Evrei și i-au atârnat în cârlige la abator"*.

Ce să răspund acestui Român neaoș, cu studii universitare prin anii 1960, când chiar Evreii au renunțat la răspândirea acestei calomnii, dovedită a fi o înscenare a poliției.

Dar tineretul român vrea să cunoască adevărul, cere să i se spună adevărul.

Cu 10 ani în urmă, un elev de liceu adresează un apel patetic: *"Avem nevoie de adevăr pentru a afla cât de adânc ne-am înfundat în noroiul istoriei. Avem nevoie de adevăr pentru a ști cine ne-a omorît bunicii, ne-a mutilat părinții și ne-a ucis prietenii. Avem nevoie de adevăr căci numai știind adevărul, vom ști ce trebue să facem pentru a salva ce mai este de salvat. Avem nevoie de adevăr și nu de linițte!"*

Răspunsul îl dă un bunic: Duiliu Sfințescu, într'o carte de 662 pagini: *"Rspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mișcarea Legionară"*, Editura Crater, București, 1996.

Autorul avertizează cititorii că aceasta este urmarea necesară a volumului intitulat *"Din luptele Tineretului Român 1919-1939"*.

Titlul cărții este lung, dar cartea este cuprinzătoare. Și dacă introducerea la această recenzie este neobișnuit de lungă, e că am socotit-o utilă pregătirii cititorilor pentru lectura unei cărți plină de un conținut valoros și prin obiectul și prin autenticitatea lui.

Sunt două cărți de istorie. În fond este istoria luptelor și a tragediei unei generații martirizate pentru marele ei vis: apărarea neamului împotriva forțelor răului și întunericului.

Este istoria vieții lui Corneliu Codreanu, viața retezată la vârsta de 39 de ani, prin asasinat.

Este istoria Legiunii cu victoriile, înfrângerile și păcatele ei.

Este istoria suferințelor mamelor, soțiilor, fiicelor celor întemnițați și uciși.

Este istoria calvarului femeilor române libere sau în detenție.

Este istoria copiilor care nu și-au cunoscut tatăl asasinat în lagăre.

Cu ochii umezi, în lacrimi, se citesc cele 12 pagini: *"Tatălui meu, scrisoare târzie"*, scrisoare ruptă din sufletul D-nei Anca Neculce la 34 ani dela asasinarea tatălui ei, în spitalul din Brașov, la 22 Septembrie 1939. Este istoria unei iubiri, a unor vieți sfărâmate, a devotamentului unei soții, a unei mame, drama unei fiice ce și-a văzut tatăl o singură dată, în închisoare la R. Sărat, când împlinise poate un an.

Este istoria martirajului tinerelor fete și femei încadrate în Legiune, vânate și întemnițate cu aceeași năpraznică perseverență.

Nicoleta a fost aruncată încă vie în crematoriu. La fel și ing. Victor Dragomirescu.

O fetiță s'a născut în închisoare. Încă o deținută fără condamnare!

În prelegerea de deschidere a cursului de Istoria Românilor, Profesorul C.C. Giurescu avertiza studenții, era în 1934:

"1. Istoria pe care o voi prezenta se oprește la războiul 1914-1918. Evenimentelor petrecute de atunci până azi le lipsește perspectiva istorică necesară, obligatorie pentru o prezentare obiectivă a faptelor.

2. Ca metodă de lucru în activitatea voastră să spuneți totdeauna adevărul, chiar dacă nu convine neamului tău."

Cartea publicată de Dl. Duiliu Sfințescu se conformează acestor două principii de bază: are perspectivă istorică și prezintă adevărul, inclusiv faptele care întunecă un vis măreț, luminos.

În 1938, în prelegerea de deschidere a cursului de Fiziologie, Prof. Apostoleanu a spus: *"Omul cât se hrănește, se otrăvește."*

Profesorul se referea la hrana trupului, la otrăvirea prin lăcomie și abuz.

Este însă și o otrăvire a sufletului, a minții prin proastă, rea, înșelătoare învățătură.

Suntem martorii acestei otrăviri a tineretului în toată lumea, mai grav afectată în țările așa-zise civilizate. Cartea proastă, nerușinată, perfidă, reviste, filme, televiziune, întunecă mintea, pervertește sufletul, instigă la desfrâu, la libertinaj.

Dacă libertatea este puterea de a deosebi binele de rău, frumosul de urât, adevărul de minciună, dacă este puterea de a alege unul din cele două contrarii, cartea *"Răspuns la întrebări..."* inspiră, îndeamnă tineretul la alegerea care să-l poarte spre împliniri rodnice, spre bucuria unei vieți luminoase.

Capitolul *"Concluzii"* dela sfârșitul cărții precizează rostul și datoria supraviețuitorilor, acum moșnegi, cu 80 și 90 de ani în spate, aflați la apusul vieții lor.

Să prezinte generațiilor tinere o imagine fidelă și obiectivă a caracterului, frumusețea apostolatului și sacrificiului în serviciul României creștine, a atâtor elemente strălucite ieșite din poporul român.

Dreptul și datoria tinerilor să-și hotărască drumul, acțiunile, organizarea, în raport cu situația actuală, în raport cu epoca în care trăiesc și vor trăi.

Prin anii 1930 Prof. Simion Mehedinți scria: *"Adevărata renaștere a unui popor începe cu tinerimea sa; adevărata decadență tot de acolo începe."*

Tineretul României are cuvântul!

Cartea *"Răspuns la întrebări"* este o carte pentru tineretul român. Este o carte și pentru adulții intoxicați de mercenarii calomniei.

REPERE SPIRITUALE

LUPTA ÎMPOTRIVA RĂULUI "DIN AFARĂ"

-Dela anti-creştinismul marxist la anti-comunismul creştin-

Sergiu GROSSU

Într'un articol publicat, cu câţiva ani în urmă, în paginile *"Cuvântului Românesc"*, scriam că odată ce-am învins ***răul*** în noi, adică *"în adâncurile noastre ruşinoase"*, se impune, neapărat, ***lupta împotriva răului "din afară"***, lupta înverşunată împotriva manifestărilor sale concrete.

Răul din afară este primejdia care a ameninţat umanitatea secolului XX, despre care vorbea marele Alexandru Soljeniţân în săptămânalul francez ***L'Express*** din 15 Ianuarie 1982, şi anume: ***răul universal pe care îl reprezintă comunismul.*** Şi autorul celebrului *"Arhipelag al Gulagului"* scotea în evidenţă cele două slăbiciuni fundamentale ale creştinilor de azi: mai întâi ***"nepregătirea"***, care ne face incapabili *"să ne opunem răului comunist"* şi în al doilea rând, ***"debilitatea noastră spirituală"***, datorită căreia *"ne lăsăm înfundaţi în groapa pe care ne-a pregătit-o comunismul"*.

Chiar dela începutul refugiului în Franţa, noi n'am încetat să prezentăm opiniei publice (fie prin revista ***Catacombes***, pe care o editam la Paris, împreună cu soţia mea Nicole Valéry, fie cu ocazia diferitelor conferinţe închinate Bisericii Tăcerii) ***primejdia comunismului cu apetituri planetare***, simpatizat de inteligenţia de pe malurile Senei, avertizând pe creştinii *"nepregătiţi"* şi *"debili"* din punct de vedere spiritual, de viclenia ideologiei marxist-leniniste. Căci eram profund conştienţi de impasul Occidentului pseudocreştin, din ce în ce mai atras de propaganda mincinoasă a unei ideologii perverse, *"ostilă în mod implacabil oricărei religii"* (ca să folosesc argumentele pertinente ale gânditorului ortodox rus Nicolae Berdiaev). Deoarece comunismul - ne avertizează el - *"vrea să devină el însuşi o religie, pentru a lua locul creştinismului"*. O religie fără Dumnezeu, care îşi dădea toate silinţele să suprime, conform strategiei leniniste, ***"rădăcinile sociale ale religiei"***.

Deşi nenumărate personalităţi ale lumii creştine consideră împotrivirea la comunism drept o ***acţiune politică***, o acţiune care nu corespunde spiritului Evangheliei lui Hristos, voi încerca să demonstrez, apelând la revelaţia Sfintei Scripturi, că este cu totul normal şi corespunzător logicii biblice, ca dela ***anti-creştinismul marxist să se ajungă la anti-comunismul creştin***.

Pentru un luptător al Crucii, comunismul reprezintă chintesenţa diabolică a Răului, a Violenţei, a Urii şi a Minciunii, fie că îşi desfăşoară dominaţia, prin lupta de clasă şi dictatura proletariatului, la Moscova sau la Peking, la Havana sau Hanoi, la Varşovia sau la Bucureşti. De aceea, activitatea fiecăruia din noi, în special când am trăit sub teroarea Securităţii şi-am asistat la închiderea sau distrugerea bisericilor, când am fost condamnaţi pe nedrept, din cauza credinţei, şi trimişi în lagăre de exterminare, când am asistat la slugărnicia şi trădarea celor mai mulţi din ierarhii Bisericii, repet, activitatea noastră trebue să fie ***o activitate anticomunistă***. Însă nu o activitate ***în mod politic*** anti-comunistă, ci ***spiritualmente*** anti-comunistă.

Datoria noastră este ca să ne comportăm ca nişte combatanţi ai Evangheliei, ca nişte războinici din armata Celui Prea înalt, care ne cheamă şi ne îndeamnă să fim împreună lucrători cu El, luptând ***"lupta cea bună a credinţei"*** contra tuturor duşmanilor Bisericii Sale. *"Dumnezeul veacului acestuia"* atacă pe toate câmpurile de bătaie, în toate sectoarele-cheie ale societăţii, cu toate armele de care dispune. Şi noi, creştinii ***ce*** facem şi ***cum*** reacţionăm? Stăm cu braţele încrucişate, motivându-ne laşitatea inerţiei prin cuvintele ades auzite: *"Să ne ferim de aluziile politice"*? Ori, mai degrabă, ni se cere să *"ne îmbrăcăm cu armele luminii"* **(Romani, 13.12)**, în vederea combaterii acelora care sunt *"vrăjmaşii luminii"*, respectiv vrăjmaşii lui Dumnezeu, care este Lumina.

Biblia ne descoperă în ce fel lucrează vrăjmaşii lui Dumnezeu: *"Au pus foc Sfântului Tău locaş; au dărâmat şi au pângărit locuinţa Numelui Tău. Au ars toate locurile sfinte din ţară"* **(Psalm 74, 7-8)**. N'a procedat la fel şi comunistul Nicolae Ceauşescu? Tot într'un psalm aflăm că vrăjmaşii lui Dumnezeu sunt şi vrăjmaşii poporului credincios: *"Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuiesc împotriva celor ocrotiţi de Tine"* **(Psalm 63. 3)**. Duşmanii lui Dumnezeu s'au purtat - în toate ţările unde a fluturat steagul Secerii şi Ciocanului marxist-leninist - exact cum scrie apostolul Pavel ca *"vrăjmaşi ai crucii luĭ Hristos"*. N'a declarat Lenin: ***"Marxismul trebue să fie materialist, adică inamicul religiei"***?

Noi, creştinii, suntem anti-comunişti, fiindcă întotdeauna comunismul a fost şi a rămas ***vrăjmaşul implacabil al lui Dumnezeu şi al crucii lui Hristos***. Comunismul nu acceptă şi nu va accepta niciodată doctrina creştină a izbăvirii în Iisus Hristos, Mântuitorul, Cel care se recomandă: *"Eu sunt calea, adevărul şi viaţa"* **(Ioan, 14.6)**, deoarece el pretinde a fi singura *"cale"*, singurul *"adevăr"* şi singura *"viaţă"* a lumii, pentru a cărei cucerire luptă dela Revoluţia din Octombrie 1917 încoace, cu speranţa că, prin tehnica spălarii de creier, minţile câştigate de nebunia materialismului *"ştiinţific"* vor declara: *"Marx este calea vieţii mele"* sau *"Lenin reprezintă adevărul în care cred şi viaţa de care am nevoie"*.

S'au ridicat în România, după învazia trupelor sovietice ***"profeţii"*** şi ***"visătorii"*** comunismului în ofensivă ideologică şi politică, silindu-ne să-L abandonăm pe Dumnezeul cel viu şi adevărat, pentru a merge după *"alţi dumnezei"* - după dumnezeii marxism-leninismului - *"şi să le slujim"*. Care trebuia să ne fie atitudinea? Să le tolerăm învăţătura anti-creştină, ***ticând***? Nu săvârşim oare, un păcat impardonabil, ştiind că facem bine marxismului, a răului izvorît din creierul vrăjmaş al lui Marx şi-al urmaşilor săi, câtă vreme apostolul Iacob ne atrage atenţia: *"Cine ştie să facă bine şi nu face, săvârşeşte un păcat"* ? **(Iacov, 4.17)** Să nu fim de acord cu îndrăzneţii luptători anti-comunişti, care apărau Adevărul lui Dumnezeu şi necesitatea unei ierarhii cinstite, devotate cauzei Domnului Iisus şi nu colaborînd cu regimul comunist impus de Moscova? Să-i detestăm, scuzându-ne: *"Noi nu ne amestecăm în treburile politice?"* Să le uşurăm comuniştilor, ***prin reţinerea noastră anti-evanghelică***, opera lor de defăimare a creştinismului şi de descreştinare a tineretului, cochetând - în virtutea pasivităţii noastre blamabile - cu ponegritorii Evangheliei, porniţi să răstoarne această Evanghelie, pentru a o înlocui cu manualele lor ateiste? Să nu întreprindem nimic şi să nu protestăm, apărându-ne credinţa pe care ne-o beştelesc duşmanii ei, ca să nu fim învinuiţi de ***"activitate politică?"***

Ce-a făcut proorocul Ioan Botezătorul, pe când Pilat din Pont era dregător în Iudea, iar Irod, cârmuitor al Galileii? A stat cu braţele încrucişate, sau a fost *"glasul celui ce strigă în pustie"*, glasul unui ***luptător*** ce se apleacă peste rănile societăţii şi caută să le vindece? Cu preţul libertăţii şi-al vieţii, Ioan Botezătorul îşi permite să se ducă la curtea lui Irod, intervenind categoric în viaţa lui intimă şi apostrofându-l: ***"Nu-ţi este îngăduit să ţii pe nevasta fratelui tău!"*** El n'a gândit: *"De ce să mă amestec în treaba aceasta? Ar fi o intervenţie politică..."* Nici nu şi-a îndemnat ucenicii *"să se ferească de aluzii"* la adresa lui Irod, căci are Dumnezeu grija lui... Gestul lui Ioan Botezătorul este un gest de ***sfântă politică***. Însă nu o politică a lumii, ci o politică a Evangheliei *"în lume"*, o politică a iubirii şi a sacrificiului, luptând ca omenirea întreagă să fie adusă la Iisus Hristos şi constrângând pe oamenii politici care ne guvernează ***să adopte un ideal politic în concordanţă cu idealul împărăţiei lui Dumnezeu***.

În loc să politizăm Evanghelia, cum se silesc să facă unii pretinşi creştini catolici sau protestanţi cu apetituri marxiste, din lumea occidentală, să ne avântăm noi, creştinii ortodocşi din România post-decembristă, să ne aruncăm cu sufletul spălat, curăţit de lepra păcatelor de odinioară, în direcţia indicată de Mântuitorul Iisus şi reluată de părintele Iosif Trifa, fondatorul mişcării ortodoxe Oastea Domnului - în direcţia Luminii şi-a Adevărului, practicând politica Evangheliei, pentru a impune - cu ajutorul Duhului Sfânt - preceptele ei axiomatice tuturor categoriilor sociale: şi miniştrilor şi slujbaşilor şi cărturarilor şi plugarilor, în vederea transformării patriei noastre (ca să folosim cuvintele preotului mai sus amintit) ***"într'un Canaan dulce şi plăcut"***.

Să nu ne fie teamă că alunecăm pe panta politicii, divulgând atât anticreştinismul marxist, cât şi complotul tuturor forţelor subversive care jinduiesc să ne spurce, prin învăţăturile lor diametral opuse Evangheliei, sufletul şi mintea, profitând de vidul spiritual pe care ni l-a lăsat perioada celor 45 de ani de îndobitocire comunistă. Datoria noastră (o datorie obligatorie, dacă vrem să ne slujim, cu adevărat, Neamul căruia aparţinem) este să dăm crezare îndemnului sfântului apostol din Tars, răsturnând *"izvodirile minţii şi orice înălţime care se ridică împotriva cunoştinţei lui Dumnezeu"* **(2 Corinteni, 10.5)** şi apărând cauza lui Hristos, în ţara noastră, nu cu argumentul sabiei, ca Simon-Petru în noaptea arestării Mântuitorului, ci cu *"armele de lovire şi de apărare pe care ni le dă neprihănirea"* **(2 Corinteni, 6.7)** şi care reprezintă arsenalul de luptă al dragostei şi al spiritualităţii creştine.

TESTAMENT MORAL TRAGIC

Radu DUNĂREANU

Dela începutul carierei mele de deţinut politic şi până în prezent, am avut şansa unică de a fi acceptat ca prieten de un bărbat unic, cu o morală desăvârşită, erou discret al unei generaţii sacrificate, care şi-a sacrificat 18 ani din viaţă, prin închisori şi lagăre, pentru o Românie regenerată şi pentru un popor de care a vrut să fie mândru.

În timp ce eu şi puţini ca mine, am ales calea pribegiei şi a exilului, obosiţi de inutilitatea aşteptării, prietenul meu pe care, în paginile acestui ziar, cu ani în urmă, l-am numit Ostaşul, a preferat să stea în ţară crezând cu obstinaţie în soarta neamului său pentru care şi-a sacrificat cei mai buni ani ai tinereţii sale.

În prima zi a acestui secol am primit o scrisoare dela el, pe care o reproduc aproape în întregime, respectând totuşi anonimatul numelui său, nume care ar trebui cinstit ca al unui adevărat martir, nume care ar face cinste oricărui popor care ar avea şansa să aibă un fiu ca acest prieten unic al meu. Scrisoarea e scrisă ca urmare a sinistrului rezultat recent al alegerilor din România.

Iată ce spune Ostaşul:

"...Soarta a făcut ca toată viaţa, ca şi astăzi când ne lingem rănile, să fac parte din tabăra învinşilor, dar de fiecare dată, datorită entuziasmului şi nechibzuinţei inerente tinereţii, a unor idealuri adânc înrădăcinate în conştiinţa mea, am reuşit să-mi depăşesc himerele şi să sper într'o victorie ipotetică. De data aceasta, încovoiat de ani, măcinat fizic de boli şi moral de neîmpliniri permanente, cu remuşcări de conştiinţă, vă scrie un învins de blestemul propriului său popor, pe care l-a idealizat, considerând că orice sacrificiu, oricât de mare, este o datorie sfântă pentru un fiu al său.

I-am cunoscut racilele congenitale, tarele acumulate istoric, incultura tributară scurtei existenţe statale, dar am crezut în miracolul supravieţuirii ca neam, limbă şi tradiţii timp de două milenii, am sperat în învierea lui în momente de restriţte.

Azi, la cumpăna de mileniu, mă declar învins nu numai de imbecilitatea propriului meu popor ci şi de întreaga lume în descompunere şi dislocuţie totală.

Aceiaşi autori ai internaţionalismului, al globinternului, ai globinformului, care au monopolizat suferinţa umanităţii şi adevărul istoriei, ne pecetluiesc astăzi viitorul, maltratând preceptele morale ale creştinătăţii, denaturând valorile perene ale culturii universale.

Copiii şi nepoţii noştri vor spera, poate, în salvarea celulei vitale a comunităţii - familia - şi a conştiinţei imanente a umanităţii.

Când bunul Dumnezeu va decide, mă voi despărţi fără regrete de acest popor şi de această lume, cărora nu le mai aparţin.

Vouă vă cer iertare, cel puţin pentru curajul de a fi cinstit cu voi care m'aţi onorat cu prietenia voastră, cu voi care veţi înţelege nu un dispreţ dezamăgit ci simplu un învins de vremuri.

Vă doresc tuturor sănătate deplină şi înţelepciune pentru a înfrunta viitorul cu mult curaj, cu responsabilitate şi discernământ şi a trăi mulţi, mulţi ani frumoşi şi fericiţi.

Al vostru...

Prietenul acesta al meu, este unul dintre foarte puţinii supravieţuitori ai unei generaţii în faţa căreia noi toţi, ar trebui să ne aplecăm cu adâncă umilinţă.

A fost un om de un optimism moral şi politic cu totul ieşit din comun, altfel nu ar fi supravieţuit cu sufletul curat 18 ani în spatele gratiilor şi al sârmei ghimpate.

Dacă el încetează de a mai crede în idealurile pentru care a trăit, atitudinea este ca şi spălarea mâinilor lui Pilat de sângele Marelui Nevinovat, pentrucă poporul inconştient, ca întotdeauna, îl preferă pe Barabas.

Scrisoarea lui este ca un testament moral tragic pe care, ca întotdeauna în decursul istoriei sale, poporul român îl va ignora.

Este tragismul inutilităţii unui sacrificiu.

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poştal"*. Nu trimiteţi *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internaţional"*

Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5

Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

Trenul tot fără locomotivă a rămas !

Interviu cu Wilfried H. Lang, fost observator economic pentru Europa de Sud-Est între 1968-1998, realizat de Andrei Bădin

Germania, Februarie 2001

Andrei Bădin: D-le Lang, în *"România Liberă"* din 23 Aprilie 1997 a apărut un interviu al Dvs. intitulat: *"Dacă vrei să pornești un tren, îți trebue o locomotivă"*, o aluzie la situația economică din România și mult răvnita reformă. Vorbeați acolo de greșeli economice grave și de o sumă de cca. 200 miliarde de dolari SUA, ca un necesar minim pentru investiții în vederea pornirii unei reforme, care să merite acest nume. Scepticismul Dvs. de atunci se pare că a fost justificat. Aș vrea să vă pun două întrebări: 1) Cum ați ajuns la cele 200 miliarde și 2) Credeți că actualul guvern în frunte cu Dl. Adrian Năstase va porni în sfârșit reforma mult așteptată ?

Wilfred Lang: La prima întrebare am mai răspuns de câteva ori până acum. Cele 200 miliarde de dolari SUA sunt rezultatul unui calcul global, efectuat încă în 1997 pe baza datelor economice de atunci. Ar duce prea departe să analizăm acum toate detaliile care au condus la acest rezultat. Dacă luăm însă comparativ cele 800 miliarde de dolari investite până în prezent în fosta RDG, 200 miliarde - deci doar un sfert pentru România, - par o sumă relativ modestă. Pe deasupra, doar 100 de miliarde ar fi strict necesare pentru refacerea infrastructurii, cu cealaltă sută urmând a se finanța renașterea industriei producătoare de bunuri de export. Cred că este inutil să mai repet acest lucru, deoarece factorii de decizie din București, ignoră cu încăpățânare fapte care nu le convin și care desigur îi și depășesc. În ceea ce îl privește pe Dl. Adrian Năstase, nu cred că va reuși să-i determine pe marii investitori din Apus să vină în România. Iar investitorii mici și mijlocii, oricum, nu vor veni de teama legilor confuze și în bună parte chiar contradictorii din prezent. De altfel, nu cunosc nici un proiect de reformă bine definit, elaborat în România până în momentul de față.

A.B.: Se discută în mod foarte intens cu F.M.I., Banca Mondială și Uniunea Europeană pentru acordarea de noi credite și subvenții în vederea continuării eforturilor pentru privatizarea pe plan industrial și agrar. Nu credeți că acestea pot constitui totuși un început pe drumul unei reforme cât de modeste ?

W.L.: Acest drum s'a dovedit a fi foarte spinos. Și chiar dacă s'ar obține toate aceste credite sau subvenții, ele nu pot ajuta decât la menținerea deasupra liniei de plutire a actualei structuri de organizare economică, indiferent de partidele sau persoanele care vor fi la putere. Deci, *"floare la ureche"* din punct de vedere al economiei naționale. Trebue spus aici în mod clar și răspicat, că România nu are nevoie de mici credite de supraviețuire, ci de investiții masive de ordinul zecilor de miliarde de dolari SUA anual, fără de care orice dezvoltare economică reală nu este decât o iluzie. Din păcate, toți cei care s'au perindat până în prezent la conducerea țării nu au întreprins nimic eficient în acest sens. Chiar și presa de specialitate nu reliefează în suficientă măsură acest fapt, aici fiind vorba de ordini de mărime cu totul diferite. Rezum: Pe o perioadă de zece ani, ar trebui investite cca. 20 de miliarde de dolari anual și nu câteva sute de milioane, primite sub formă de credite din diverse surse internaționale, uneori chiar legate de alt scop. De aceea, trenul de care vorbeam mai sus încă nu are locomotivă și cu niște cai sau măgăruși cu siguranță că nu va putea fi mișcat din loc. Cred că asta poate înțelege oricine.

A.B.: Care ar putea să fie motivul pentru această presupusă inactivitate ?

W.L.: Un subiect dificil, însoțit întotdeauna de problematica bazei financiare pentru proiecte de mare amploare. Și aici se pare că se ascunde secretul. Lipsește experiența și cunoașterea temeinică a sistemului capitalist real, a modului său de funcționare și practicarea sa efectivă și nu ceea ce se învață la facultăți sau în cursuri de 6 luni în Occident, oferite de diversele instituții internaționale.

A.B.: Vreți să spuneți că ce se învață la facultăți nu ajunge sau este depășit?

W.L.: Nu, nu așa se pune problema. Ce se predă la institutele de învățământ superior sunt cunoștințe de bază teoretice, de obicei serioase și suficiente. După aceea însă, absolventul unui asemenea institut trebue să acumuleze experiență în conducerea unui mare concern sau etajele superioare din aparatul administrativ al unui stat industrializat. Și aceasta timp de cel puțin 10 ani. Oare eu nu cunosc pe nimeni în România care să îndeplinească aceste condiții.

A.B.: Bine, și ce ar putea face dacă ar avea totuși aceste cunoștințe profesionale?

W.L.: Prin experiența pe care ar fi acumulat-o și contactele personale pe care le-ar avea în cercurile marii industrii din SUA și Europa Occidentală, ar ști cui și la ce nivel să se adreseze, pentru a promova eventuale proiecte, care necesită investiții de ordinul miliardelor de dolari. În plus, ar putea explica membrilor parlamentului din București, sprijinit pe o documentație concretă, ce modificări în legislația actuală ar fi impetuos necesare, pentru a atrage investiții masive prin care economia românească să poată căpăta un impuls asemănător cu cel pe care l-a căpătat în deceniul trei și patru al secolului nostru. Cred că nu are rost să facem acum alte considerații teoretice sterile, care nu folosesc la nimic.

A.B.: S'au făcut și până acum demersuri serioase în toate sensurile, din păcate fără prea mare succes. Ce s'ar putea face mai mult?

W.L.: Se pare că factorii de decizie din București au o idee fixă. Ei caută să abordeze aceste probleme la nivelul guvernelor sau instituțiilor guvernamentale occidentale, respectiv prin funcționarii lor de resort, neținând cont de posibilitățile foarte limitate ale acestora care, în plus, sunt încărcate de influențe politice de tot soiul. Oare încă dela bătrânul utopist Karl Marx știm că economia dirijează politica și nu invers. Un exemplu elocvent fiind recentul scandal din cadrul Partidului Creștin Democrat din Germania, privind așa-zisele donații pe conturi obscure din partea marii industrii autohtone sau străine, nu se știe. Deci, cu marile centre financiare și industriale din Occident trebue negociat și nu prin canale guvernamentale ineficiente.

A.B.: Și care ar fi aceste centre economico-financiare ?

W.L.: Spe. că nu așteptați să scot blocnotes-ul și să vă dau adresele lor. Ele sunt, de altfel, foarte bine cunoscute. Problema este, cum și în ce fel se ajunge la cei care pot lua decizii majore privind proiecte de lungă durată și mari proporții. Și aici intervine necesitatea de a prezenta propuneri clare și bine definite, sprijinite pe o legislație consolidată, fără paragrafe evazive și interpretabile sau legi contradictorii chiar, cum au fost redactate în numeroase cazuri de către funcționarii D-lui Valeriu Stoica și trecute apoi prin parlament prin ordonanțe de urgență, neverificate de parlamentari, cei care în loc să-și vadă de treabă, citesc ziare sau absentează, deseori, pentru a-și urmări interesele personale. Așa, desigur nu se va ajunge la țelul dorit. Și nici prin vizite oficiale în diverse țări apusene cu gărdă de onoare, trâmbițe și fanfare, însoțite de formalitățile de rigoare, pur protocolare, nu se va obține absolut nimic. Unii crezând doar, că în felul acesta își vor ameliora imaginea.

A.B.: Într'un alt interviu din Ianuarie 1997 ați prezis foarte menajant soarta D-lui Victor Ciorbea și în Aprilie 1998 cea a D-lui Radu Vasile. De unde veneau prezumțiile Dvs. atunci ?

W.L.: Aceasta a fost evident dela bun început. Fără o bază financiară cuprinzătoare și bine consolidată și fără mijloacele materiale necesare, dela logistică până la postcalcul, nu se putea nici măcar începe o reformă, care să merite acest nume. Inteligența, cinstea și elocvența nu sunt suficiente pentru conducerea unui stat, mai ales dacă acesta este falimentar. Nereușita a fost deci clar previzibilă.

A.B.: Este evident că Reforma și Terapia de șoc nu au nici o șansă fără investiții străine. Există acum intenții și proiecte serioase ale unor investitori străini, din RFG, de pildă, de a veni în România?

W.L.: Nemții sunt destul de ocupați cu moștenirea nelegiuirilor comuniste din propria lor țară, care i-au costat până în prezent peste 800 miliarde de dolari. În plus, mulți dintre ei consideră timpul *"necopt"* pentru a investi în mod serios. Alții își amintesc de 23 August 1944 și de apostoroările ulterioare, care nici până astăzi nu au încetat. În plus, în ziua de 14 Martie 1997, Dl. ministru Boroianu a promis Nemților plecați din România, că'n cazul în care se vor întoarce, li se vor restitui proprietățile avute înainte de naționalizare și înaintea etapelor de exproprieri ilegale de după război. La doar o lună după această promisiune, fostul Președinte Emil Constantinescu găsește de cuviință să infirme declarația propriului său ministru, ceea ce desigur nu contribuie la gradul de seriozitate și credibilitate a factorilor de decizie din București. Piedica cea mai mare pentru investiții fiind totuși distanța geografică de cca. 2.000 Km și starea dezolantă a căilor de comunicații din România.

A.B.: În fond de ce nu au venit investitori străini, nici în anul 2000?

W.L.: Un industriaș englez, care a vizitat în trecut unele centre de industrie grea din România îmi spunea (traducere): *"Am avut impresia că eram pe un vas în largul mării, fără combustibil, cu timona defectă, iar pe punte se certau ofițerii, în ce direcție s'o apuce."* (sfârșitul citatului). În concluzie, mi-a spus: *"It is quite hopeless."* (Este aproape fără speranță). Călătoria într'un tren *"rapid"*, cu compartimente de clasa 1-a jerpelite, unde totul clănțănea și aveai impresia că trenul poate deraia în orice clipă, au fost impresii de ordin secundar. Nu mai vorbim de șosele deteriorate, lipsă de punctualitate, obișnuitele *"ciupeli"* etc. În asemenea împrejurări nu am curajul să mai trimit oameni serioși în România.

A.B.: Nu se mai aude nimic de investiții în domeniul petrolului, al extracției, rafinării și transportului său. De ce?

W.L.: În România există nenumărate societăți de petrol. Marea lor majoritate fiind doar organizații comerciale, care fac tranzacții speculative, mai mult sau mai puțin dubioase. Companiile reale de exploatare și prelucrare a țițeiului sunt încă în posesia statului, cu un management fără experiență pe piața liberă și la un nivel tehnologic complet depășit. Nici una din aceste societăți nu dispune de capitalul și *know-how*-ul necesar pentru a porni pe o cale profitabilă și eficientă. Probabil, tot din lipsă de experiență, legiuitorul nu a pus barierele economice necesare într'un asemenea caz, ca de exemplu: doar societăți cu un capital propriu de peste 20 milioane de dolari să-și poată desfășura activitatea. Cei care dispun de resursele financiare corespunzătoare, adică miliarde de dolari SUA, stau liniștiți și așteaptă.Timpul lucrează pentru ei. De ce să se grăbească?

A.B.: În răspunsul la o întrebare precedentă ați spus că România ar trebui să investească cca. 100 de miliarde de dolari, doar pentru refacerea infrastructurii. Mai concret, cine a elaborat acest studiu și cum s'a ajuns la această cifră absolut astronomică, pentru o țară săracă percum România ?

W.L.: Cred că avem aici mai multe întrebări deodată. Să le luăm pe rând. În principiu, România nu este o țară săracă ci doar sărăcită în prezent, după 45 de ani de economie dirijată de niște diletanți în această materie. În 1939, România a fost pe locul 7 în lume, repet: locul 7 în lume, privind producția de aur negru și galben, leul românesc fiind o valută forte, la care se închina Europa de Vest. Cercetări și studii privind Europa de Est și Sud-Est au început încă din anul 1955, când, după moartea lui Stalin nu s'a schimabt mai nimic și capetele pătrate din Kremlin au început să-și sape singure groapa în care s'au prăbușit apoi în 1989, împreună cu statele subjugate de ei. În cadrul cercetărilor, de-a lungul anilor, au fost înregistrate toate proiectele industriale, tranzacții financiare, zeci de mii de contracte comerciale cu lumea liberă și efecte economice de orice natură. Toate acestea, desigur, pentru uz intern, cu circuit închis.

A.B.: Este evident că România nu dispune de cele 200 miliarde dolari SUA. Ce se va întâmpla în această situație ?

W.L.: Așteptăm până ce factorii de decizie din București, cei actuali sau cei ce vor veni după ei, vor realiza la concret situația globală și se vor decide să se adreseze celor care trebue. În momentul de față, ei cred că se vor descurca cu cele câteva sute de milioane de dolari din diversele fonduri oficiale din Vest, care de-abia le ajung să-și acopere cheltuielile curente. Noi nu avem nici o grabă. Oricum, n'ar veni cele 200 miliarde de dolari într'o singură etapă, ci încetul cu încetul, pe măsură ce va evolua procesul de investiții și va începe producția de bunuri.

A.B.: În România au fost publicate o serie de documente din care rezultă că mai toți *"capitaliștii"* autohtoni și-au făcut averea în condiții mai mult sau mai puțin legale. În fond, de unde provine uriașa lor avere ?

W.L.: Nu cunosc aceste cazuri în detaliu și nici de unde provin averile de care vorbiți. Nu cred însă că aceste sume depășesc împreună un miliard de dolari, altfel am fi sesizat asta pe plan financiar european. Chiar dacă ar fi așa, ele n'ar constitui decât 0,5% din necesarul global de investiții în România. Deci, n'ar contribui în mod substanțial la rezolvarea problemelor economice generale. În cadrul unei economii naționale trebue privit esențialul și nu detalii nesemnificative ca volum. Restul este treaba justiției și a organelor executive de control.

A.B.: Alți mari *"miliardari"* au fost între timp arestați, aflându-se acum după gratii. Acest lucru ar fi doar o etapă în lupta contra corupției sau ar reprezenta și un semnal adresat investitorilor străini?

W.L.: Lupta împotriva corupției este foarte necesară și utilă și face o impresie bună. Nu cred însă c'ar contribui în mod determinant la decizia firmelor din Occident de a investi în România sau nu. Mult mai important ar fi ridicarea unor bariere privind volumul de investiții pentru anumite sectoare din industrie, stăvilind astfel specula, abuzurile și excrocheriile în acest sens. În industria grea de exemplu, sau cea petrochimică, nu-mi pot închipui ca investitori cu doar câteva sute de mii de dolari să poată interveni în mod eficient.

A.B.: Din partea Serviciului Român de Informații, am aflat mai de mult, că evaziunea fiscală reprezintă între timp 70% din Produsul Intern Brut. Ce părere aveți?

W.L.: Cred că este o consecință a celor 40 de ani de *"dictatură a proletariatului"*, adică a haosului socialist, în care slugoii neisprăviți ai dictaturii, fiind incapabili să organizeze un cadru de impozite bine definit, l-au desființat complet. Acum va dura mulți ani, până ce contribuabilii de tot felul vor învăța să umble cu fiscul și-și vor plăti impozitele cum trebue. Mulți poate nici nu-și dau seama că se fac vinovați de evaziune fiscală. Oricum, va fi foarte greu de-a convinge oamenii să plătească impozit și va fi și mai greu de urmărit cei ce nu plătesc, cu un aparat fiscal de-abia renăscut, insuficient dotat cu personal calificat și fără utilaj tehnic corespunzător.

Continuare în pag. 17

CITIȚI
ȘI RĂSPÂNDIȚI
ACEST ZIAR

UN ISTORIC ROMÂN ANCORAT ÎN LUMEA CONTEMPORANĂ (1927-2000)

- XI -

Prof.Univ. Dr.Nicolae CIACHIR

Urmare din numărul trecut

Generalul Ion Gheorghe, bun analist al evenimentelor, are dreptate când afirmă că la 6 Septembrie 1940, Ion Antonescu a apărut între puterea înfrânată a regelui şi puterea insuficientă a Legiunii, nu punându-se în fruntea Gărzii de Fier, ci deasupra ei. Era conştient că domnea o situaţie inadmisibilă şi că puternica sa voinţă şi caracterul său ferm vor reuşi prin măsuri severe de administraţie, iar dictatura sa personală s'a bazat numai pe instituţiile civile şi militare existente. În lunile Septembrie-Octombrie 1940, a locuit în palatul Cantacuzino din Calea Victoriei, unde era şi unul din sediile guvernului, dormind pe o dormeză instalată în birou. Îşi începea ziua de lucru la şase dimineaţa şi după o pauză scurtă la prânz, continua munca până la orele 23. Apoi a ocupat cu soţia un mic apartament la etajul doi din localul Preşedinţiei. Din preziua războiului, din 20 Iunie 1941, s'a mutat în trenul Patria format din vagoane rezervate lui. După eliberarea Basarabiei, şi-a fixat cartierul general la Tighina. Ulterior i s'a pus la dispoziţie fosta vilă a profesorului Nae Ionescu, dela Băneasa, în mijlocul unui parc cochet. Ducea o viaţă austeră, chiar cazonă, meniu mai mult pe baze vegetariene şi cu puţin vin alb la masă. La 21 Septembrie, declara în faţa Consiliului de Miniştri: *"Generalul Ion Antonescu luptă ca să reconstituie România Mare, dar n'o strigă la toate răspântiile de stradă, fiindcă ar fi ca pisica cu clopoţei, care încearcă să prindă şoareci. Aş crea statului riscuri foarte mari, într'un moment când este încă dezorganizat şi are încă atâtea probleme politice şi economice de rezolvat"*.

Sunt nevoit să fac o paranteză. În 1957 eram lector la Facultatea de Istorie a Universităţii Bucureşti. În această calitate am fost numit preşedintele Comisiei de bacalaureat la liceul de fete din Râmnicul Vâlcea, care funcţiona atunci în localul fostului seminar, lipit de curtea Episcopiei. Deşi bacalaureatul a fost luat numai de 50% din candidaţi, păstrez o amintire plăcută faţă de profesorii de elită ai liceului şi, în mod special, faţă de eminenta profesoară de română Carmen Farcaş Mărculescu. Într'o pauză de prânz mă aşezasem pe terasa unui restaurant din centru, ca să mănânc şi să beau o halbă cu bere. Restul meselor erau ocupate, iar un domn în vârstă, trăgând puţin un picior, cu o halbă în mână, mi-a cerut permisiunea, să ia loc. S'a recomandat: căpitanul în retragere Curecheanu, din arma administraţiei, fost lucrător la Marele Stat Major. I-am spus cine sunt, cu ce ocazie sunt la Vâlcea şi am adăugat, că aveam un student cu numele Sergiu Curecheanu, la Facultatea de Istorie. Mi-a spus că tânărul este fiul său şi m'a invitat să-i fac o vizită.

Avea o vilă frumoasă, cu multă verdeaţă şi flori, situată într'o zonă liniştită a oraşului. M'a rugat să reţin ce-mi va povesti şi, dacă pot, să public atunci când vor veni timpuri mai prielnice. Drama ţării din 28 Iunie 1940, soldată cu pierderea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord, îl determină pe Antonescu să ceară audienţă la rege, pe 1 Iulie 1940, să-şi exprime totalul dezacord faţă de cum a fost întărită frontiera de Răsărit a ţării şi uşurinţa cu care au fost cedate teritorii. Această îndrăzneală îl determină pe Rex să dispună, la 9 Iulie 1940, arestarea şi internarea lui Antonescu la mânăstirea Bistriţa din Oltenia. Considerând incompatibilă situaţia sa de deţinut, cu cea de general al Armatei române, Ion Antonescu îşi prezintă demisia, acceptată imediat şi cu satisfacţie de către palat. Dictatura regală ajunsă la capătul falimentului său politic şi moral, în timp ce Ungurii şi Bulgarii presau să ia teritorii din trupul ţării, iar Ruşii se dădeau la provocări, Urdăreanu propune regelui să se facă apel la Antonescu. În acest context, la poarta căpitanului Curecheanu, opresc două maşini mici, în prima era Antonescu, cu doi comisari, iar în cealaltă o escortă de 4 jandarmi, care mergeau dela Bistriţa spre Bucureşti. Antonescu a cerut să se oprească la Curecheanu câteva ore, comisarii n'au obiectat, neştiind în ce scop este dus generalul la Bucureşti. Antonescu i-a dat bani lui Curecheanu, să pregătească o masă pentru toţi, cerându-i în plus hârtie şi plic. După o oră şi jumătate l-a chemat pe Curecheanu şi i-a spus: *"Ai lucrat sub ordinele mele, când am fost şeful Marelui Stat Major şi ştiu că eşti un om cinstit. N'am încredere în Suveran, sunt dus la Bucureşti, ori să fiu lichidat, ori să primesc o funcţie. Te rog să iei legătura cu soţia mea şi să-i dai această scrisoare, care este şi testamentul meu politic"*. Antonescu a gustat din mâncare şi a băut două guri de vin alb, apoi i-a spus lui Curecheanu să spună comisarilor, care mâncau în altă cameră, că este gata de drum. Peste câteva zile, Curecheanu a auzit că generalul Antonescu a devenit conducătorul statului român, iar Carol a abdicat şi a fost nevoit să părăsească ţara, huiduit şi blestemat de întregul popor. Peste o săptămână, o motocicletă opreşte la poartă, în ataş era un ofiţer, cu un bilet din partea generalului: *"Curecheanu, te rog să dai plicul ofiţerului, care vine din partea mea"*. Ofiţerul i-a lăsat lui Curecheanu şi o sumă de bani, drept recompensă. După 1944 Curecheanu, de frică, a rupt biletul, iar ca ofiţer, ca om de onoare, el nu deschisese plicul cu însemnările generalului, într'o perioadă de cumpănă, când nu ştia ce surprize îi oferă vicleanul suveran.

Datorită provocărilor sovietice, România este nevoită să accepte o misiune militară germană. Anglia are un comportament mai rezervat, iar la 15 Februarie 1941 îşi retrage întreaga misiune diplomatică şi sistează funcţionarea consulatelor. În aceeaşi zi, România este inclusă în blocul ţărilor supuse blocadei britanice.

În paralel cu derularea acestor evenimente, la 17 Martie 1941, se stinge din viaţă la Cannes, la vârsta de 59 de ani, diplomatul de talie mondială, Românul Nicolae Titulescu. Un lucru deosebit de interesant, păstrat în arhivele statului din Bucureşti, la Microfilm Anglia, scrisoarea lui Titulescu adresată la 10 Decembrie 1940, din Cannes, primului ministru britanic Churchill. Începe epistola cu *"Dragul meu Winston (m'aţi autorizat să vă numesc aşa)"*. Este cu totul de partea Marii Britanii şi politicii pe care o face aceasta, iar *"erorile ţării mele nu trebuesc imputate generalului Antonescu, el a trebuit să primească o grea moştenire şi în situaţia în care el se găseşte, el nu poate face altfel"*. Cere ca Winston Churchill să găsească o modalitate ca el să ajungă în Anglia, căci deşi are viză diplomatică spaniolă *"am fost respins de trei ori la frontiera spaniolă şi spre marea mea surpriză constat că Confederaţia Elveţiană ea însăşi îmi refuză viza"*.

Dar ingratitudinea este mare, nici Churchill nu-i răspunde la scrisoare, nici Elveţia nu-l primeşte. Trecuseră de-abia câţiva ani, când Titulescu scria despre *"prietenia lui Winston Churchill a cărui inteligenţă strălucită este aliată cu un foc sacru neîntrecut"* şi despre pământul binecuvântat al Elveţiei, unde *"poate fi creată marea armonie universală"* (N. **Titulescu**, *Politica externă a României*, Bucureşti, 1994, p.220).

Revenind la Basarabia, la sfârşitul lunii Iulie 1941, această provincie străveche românească a fost eliberată. Astfel, pentru eliberarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord, am avut morţi, răniţi şi dispăruţi, următoarele efective: 268 ofiţeri, 566 subofiţeri şi 29.741 trupă, deci 20% din efectivele angajate. Comunismul, teroarea, arestările şi deportările masive până în Iunie 1941, erau atât de înspăimântătoare, încât şi populaţia neromână (Ruşi, Ucraineni, Bulgari, Găgăuzi etc.), au primit trupele române cu bucurie şi chiar evlavie.

La 7 zile după începerea războiului, adică la 29 Iunie 1941, generalul Ion Antonescu iscălea Decretul-lege cu privire la organizarea Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Se constituiau două provincii administrate direct de guvern şi subordonate conducătorului statului (art.1). Aveau buget propriu (art. 2) şi erau conduse de către un guvernator care era autoritatea supremă a provinciei respective.

Printr'un decret din 23 Iulie 1941, generalul Constantin Voiculescu era *"împuternicitul generalului Antonescu pentru administrarea Basarabiei"*. El era şeful ierarhic al întregului personal administrativ al provinciei. În art. 3 se preciza că *"nici o autoritate de stat, de orice rang oficial, nu are dreptul să se amestece, în nici un fel, în conducerea şi administrarea Basarabiei"*. (*Arh. Ist. Centr., Arh. St, Buc., fond MAI*, Dir. Aţiei de stat, dos.11 (1941), f. 12). În fiecare lună urma să se întrunească un Consiliu de Miniştri care să analizeze în mod special situaţia Basarabiei şi Bucovinei.

Cochetul oraş Ismail, cu verdeaţă, flori şi biserici, cu circa 27.000 locuitori, era acuma trist şi cu centrul comercial în ruine. Deşi devenise baza principală a flotilei militare sovietice dunărene, practic a fost cedat fără lupte. La plecare însă, Sovieticii au dat foc centrului comercial şi, culmea ironiei, au şi împuşcat o serie de comunişti care în majoritate erau Ruşi. Oraşul care l-a încântat pe marele poet rus Puşchin, pe literatul bulgar Hristo Botev, care a predat aici, pe marele cărturar Nicolae Iorga, care a fost ales în 1928 deputat de Ismail, îşi vindeca rapid rănile cauzate de anul ocupaţiei bolşevice.

Se cuvine să arătăm că Vasile Alecsandri, Mihail Kogălniceanu, Alexandru Cuza, Bogdan Petriceicu Haşdeu, familiile Gafencu, Rosetti, Cantacuzino, Catargi, Donici, Russo, Millo etc., îşi aveau rădăcini în Basarabia, trecuţi în tabelul (spisocul) rangurilor nobilimii, întocmit în Februarie 1821, la Chişinău, sub preşedinţia generalului-locotenent Inzov, persoană foarte influentă la curtea dela Petersburg. Un unchiu de-al omului politic Mihail Kogălniceanu, Iancu, a fost judecător de ţinut cu sediul la Ismail (vezi pentru amănunte **Gheorghe Bezviconi**, *Boierimea Moldovei dintre Prut şi Nistru*, Bucureşti, 1940).

Arătam în episodele anterioare, că în perioada 1938-1940, am fost elev al liceului *"Sf. Dumitru"* din Ismail, iar în timpul ocupaţiei sovietice, fiind oraş de graniţă şi port militar, nimeni din familia mea, nu l-a putut vizita.

În toamna anului 1941, mi-am reluat activitatea de elev, fiind înscris în clasa a III-a, a mai sus-numitului liceu. Datorită grijei personale a mareşalului Antonescu, în Septembrie 1941, funcţionau în Basarabia la capacitate deplină 25 de licee teoretice, cu 6.740 de locuri şi 6.119 elevi şi eleve; 39 şcoli practice cu 8.160 locuri şi 3.802 elevi şi eleve. Funcţionau 2.266 de şcoli primare, 1.183 de cantine, la care luau masa 88.848 de elevi, în majoritate gratis. Au apărut colegi noi, profesori noi, de asemenea şi directorul,

profesorul de geografie Voinea, care făcuse câteva luni frontul, fusese rănit şi astupat în groapa unui obuz. Era foarte energic, se ocupa de aprovizionarea internatului şi te lua la bătaie, dacă nu cunoşteai toate localităţile de petrol din ţară, sau nu ştiai toate gările şi haltele pe traseele căilor ferate.

Ismailul, aşezat pe malul stâng al braţului Chilia, era înconjurat cu o salbă de lacuri, având vizavi pitoreasca insulă Lascăr Catargiu şi destul de aproape de Veneţia Românieî, localitatea Vâlcov, locuită de urmaşii Cazacilor zaporojeni şi lipoveni ruşi, pescari prin excelenţă, care fructificau mo-runul, nisetrul, caviarul şi kefalul. Pe calea aerului, existau curse regulate de avioane: Bucureşti-Galaţi-Ismail-Cetatea Albă.

Foarte curând rănile războiului, mai bine zis ale ocupaţiei bolşevice, sunt înlăturate şi cu excepţia unei singure incursiuni aeriene sovietice din 1943, oraşul a trăit în belşug şi linişte până în August 1944. Trebue să recunosc că au mai fost unele excepţii. În trei vapoare, care făceau curse regulate între Tulcea şi Brăila, trecând prin Ismail, cineva, pentru a crea panică, a introdus nişte maşini infernale. Exploziile care au avut loc cam la două luni, au creat panică, au rănit nişte oameni paşnici, în mare parte femei şi copii, unii de frică aruncându-se în Dunăre. Profesoara de italiană, o brunetă drăguţă care locuia la Brăila şi făcea naveta de două ori pe săptămână, a ajuns înnot până la mal, salvând chiar o persoană. Limba italiană era facultativă din clasa a III-a, limbile străine obligatorii, fiind germana şi franceza. Mulţi elevi, auzind de fapta profesoarei, s'au înscris masiv şi la italiană, subsemnatul numărându-se printre aceştia. Audienţa fiind mare, peste 60 de elevi, făceam cursurile în aer liber, în curtea liceului. Colegul nostru, Vică Bianu, brăilean, care stătea la internat, se îndrăgostise de profesoară, făcea naveta cu dânsa şi se ruga lui Dumnezeu să mai fie pusă o bombă, ca să înnoate alături.

De prin 1942, când ne plimbam seara prin port, întâlneam într'un căruţ cu rotile, un subofiţer german invalid, cu pieptul plin de decoraţii, care făcea specula cu ţigări şi coniac, tutuindu-se cu toţi, mai ales cu poliţiştii. Vigilenţa a crescut, dar cel care a pus bombele respective, continua să nu fie prins. În 1944, un marinar român s'a apropiat de subofiţerul invalid german, cu pieptul plin de decoraţii, i-a pus pistolul în piept, l-a sculat, iar acesta a început să fugă. Era un Evreu, care fusese coleg de clasă cu marinarul respectiv, la un liceu din Cernăuţi. Acest lucru a creat vâlvă în oraş, deoarce toţi ştiau că el este mare mutilat de război, imobilizat în căruţ din 1942. Nici comuniştii, de origine rusă, din Ismail nu i-au aprobat acţiunile, deoarece bombele n'au fost puse pe nave militare, ci pe nişte curse de pasageri, care transportau peşte, căpşuni, ori oamenii care circulau din interese cotidiene.

În fiecare seară, fanfara militară cânta în minunatul parc al oraşului, îndrăgostiţii se ţineau de mână, îşi făceau jurăminte de dragoste şi nu voiau să ia în seamă, că frontul începuse să se apropie de Nistru.

Va urma

În drum spre Exil

135 DE ANI DELA DETRONAREA LUI ALEXANDRU IOAN CUZA

Doru MUNTEANU

Istoria a consemnat harnică şi cu meticulozitate chiar, domnia lui Alexandru Ioan Cuza, dar, din păcate, începând cu 11/23 Februarie 1866, ziua abdicării domnitorului, biografii trec repede peste evenimentele din viaţa principală a principelui, deşi răstimpul petrecut pe teritoriul românesc nu este de neluat în seamă. Majoritatea informaţiilor, foarte lapidare, amintesc că domnitorul trece prin Braşov, iar peste câteva zile este sesizată prezenţa lui la Viena, respectiv, la 3/15 Martie, acelaşi an. Intrigaţi de datele sumare referitoare la începutul exilului lui Cuza, am purces la reconstituirea itinerarului său, după plecarea din Bucureşti, mai ales datorită faptului că din 11/23 Februarie până în 3/15 Martie 1866 se scurg douăzeci-şiuna de zile, din păcate, destul de albe pentru biografii săi.

Noaptea de 10 spre 11 Februarie, noaptea conjuraţiei trebue să fi reprezentat pentru uzurpatori o mare deziluzie, căci domnitorul nu se opune în nici un fel arestării, deşi avea la îndemână pistoalele cu care se putea apăra, ba, mai mult, semnează actul de abdicare pe spatele unuia din complotişti. Dacă ar fi să credem în scrisele lui I.G. Valentineanu, fost şef al siguranţei pe acel timp, deşi regretatul C.C. Giurescu se îndoieşte de exactitatea relatărilor, colonelul Nicolae Haralambie se adresează cu reproş lui C.A. Rosetti, celălalt conjurat, neplăcut impresionat de tăcerea în care se desfăşoară răsturnarea domnitorului şi mai ales de lipsa maselor entuziaste care ar fi trebuit să aclame acest act. *"Unde e poporul care promiseseşi că va veni să ia parte la răsturnarea lui Cuza Vodă?"* Răspunsul şi poziţia maselor populare, mi se pare, că le găsim în rândurile lui Dimitrie Bolintineanu din cartea dedicată vieţii lui Cuza: *"Poporul nu ştia nimic şi când află rămâne nepăsător. Omul care liberase cinci milioane de ţărani de clacă, care luase dela o clasă drepturile politice şi le dase la toţi Românii, era prizonierul acestui popor pe care-l liberase de biciul ciocoiului!*

Peste câteva zile, prizonierul pleca în străinătate. Naţia liberată de tirania castei era nepăsătoare şi credea că libertatea ei este în schimbarea tiranilor".

Alexandru Ioan Cuza este dus sub stare de arest la locuinţa unui oarecare C. Ciocârlan, unde, după spusele aceluiaşi I.G. Valentineanu, este vizitat de consulul Franţei Tyllos, care îi promite sprijinul lui Napoleon al III-lea pentru a-şi recăpăta tronul. Chiar dacă avem oarecare rezervă vizavi de răspunsul lui Cuza, aceasta numai parţial, deoarece relatarea este mult prea elogioasă în gura unui uzurpator care nu avea nici un interes să glorifice figura domnitorului, o acceptăm pentrucă replica este pe măsura omului căruia i se atribuie. *"Regret însă foarte mult că nu pot primi restabilirea pe tronul dela care am abdicat formal şi fără regret. Eu sunt un om din popor, domnule consul. Poporul m'a ales domn, poporul m'a detronat. Prin urmare, tot ce a făcut poporul, bine a făcut".*

Cu siguranţă Cuza greşeşte alăturând poporul coaliţiei care l-a detronat, căci în timpul domniei lui, aşa cum scria Bolintineanu, *"avea simpatii pentru clasa ţăranilor; erau singurii oameni pe care îi primea totdeauna"*, deşi nu era prima dată când exprima asemenea păreri referitoare la mulţimi faţă în faţă cu domnitorul. *"Ura cu deosebire la început orice manifestări. Odată, înturnându-se în ţară, fuse primit la Galaţi de miniştri, de autorităţi, de un popor numeros cari umpleau aerul de aclamaţii. Întorcându-se către amici zicea: aceste aclamaţii sunt ordonate de prefect, poate chiar plătite din casa publică. Vedeţi cum se amăgesc sărmanii domni! Sara, privind dela o fereastră o mare ceată de oameni cari îl aclamau, zicea: aceşti oameni te aclam, îţi ofer flori; mâne îmi vor arunca petre".*

Este interesant de urmărit drumul lui Cuza după abdicare, care trece prin Ardeal şi Banat spre Viena imperială. Ar fi fost mult mai uşor ca itinerarul să urmeze traseul cel mai scurt, traversând Muntenia şi apoi Oltenia pentru a ajunge la Timişoara şi de acolo mai departe. Probabil, locotenenţa domnească să-i fi impus ieşirea cât mai grabnică din Principate pentru a nu stârni un curent pro-Cuza prin satele şi oraşele Sudului, dar la fel de posibil, e şi faptul că domnitorul să-şi fi ales singur acest drum prin Ardeal şi Banat, o încununare a gândului de unire a tuturor Românilor într'un singur stat, idee ce l-a preocupat dintotdeauna. *"Ţinea mult a-şi crea simpatii între Românii din Ardeal"*, ne spune Bolintineanu şi afirmaţia este întărită de popularitatea deosebită pe care o avea Cuza în Transilvania, care chiar dela alegerea sa ca domn al Principatelor Române îl aclamă şi-l priveşte ca pe un izbăvitor şi posibil unificator. Altfel, nu se explică memorandumul înaintat principelui în Ianuarie 1860 de către Alexandru Papiu Ilarian, în care se spune: *"Unirea cu Transilvania ar scăpa principatele de moarte, ar completa sistema statului român şi ar pune fundamentul vieţii perpetue a României"*. Mai mult, lucrul şi intenţia lui Cuza sunt susţinute şi de notele informative maghiare, printre care cea a colonelului Zklinsky, unul din emisarii unguri, care scria în Februarie 1861 directoratului maghiar: *"Cuza a declarat de repetate ori consulului francez Place şi consulului italian Strombio că el ca domn românesc nu va putea niciodată renunţa la Ardeal. Această aiurare a cuprins toată naţiunea sau cel puţin acea parte a ei care a auzit vreodată de politică. Presa românească vorbeşte de Ardeal ca şi când ar fi o ţară românească".*

Într'adevăr, presa transilvană, şi îndeosebi *"Gazeta Transilvaniei"* acordă un spaţiu mare problemelor din Principate, mai ales după lovitura de stat a lui Cuza din 2 Mai 1864. Astfel, în acelaşi an în numărul 36 al *"Gazetei"*, Iacob Mureşianu salută cu entuziasm împroprietărirea ţăranilor, ca peste câteva numere, să aprecieze încă odată democratismul actelor lui Cuza din 1864 acordându-i o rezonanţă europeană şi concluzionând *"...aprob semnul de viaţă ce l-a dat România cu substituirea principiului democratic în locul oligarhiei"*.

Gheorghe Bariţ, într'o serie de articole sub titlul *"Reformele politice în Principatele Unite"*, publicate în *"Gazetă"* în numerele 60-64, susţine cu tărie legitimitatea actelor democratice ale lui Alexandru Ioan Cuza, ceea ce a creat în Transilvania o puternică opinie de masă favorabilă domnitorului, căci numai astfel se justifică afirmatia *"Gazetei"* din n.23, 1866: *"numele lui Cuza era atât de popular la ţăranii din Transilvania ca şi odinioară al lui Iancu"*, alăturarea celor două nume devenind un simbol al luptei pentru unitate naţională şi eliberare socială.

Referindu-se la acelaşi 2 Mai 1864, Bolintineanu confirma, de altfel, popularitatea domnitorului în Ardeal: *"Românii din Transilvania văzură în acest act împuternicirea coroanei române şi răsfăţarea viselor lor de secoli neîmplinite"*.

Chiar mult mai târziu, o serie de istorici, examinând influenţa domniei lui Cuza în Transilvania, găsesc un reviriment cultural şi social în Ardeal. În acest sens, în 1928, Ioan Lupaş scria:

"Cele mai importante probleme, cărora Cuza cu ajutorul lui Kogălniceanu reuşi a le da o soluţie corespunzătoare intereselor naţionale erau: secularizarea averilor mânăstireşti, împroprietărirea ţăranilor şi democratizarea ţării prin o lege electorală care să asigure drepturile cetăţeneşti şi pe seama celor neprivilegiaţi de soarte. Fiindcă aceste reforme însemnate nu se puteau realiza cu o cameră privilegiată, ca cea aleasă pe baza Convenţiei dela Paris, Kogălniceanu îndupleca pe Cuza să ducă la îndeplinire aceste reforme necesare prin o potrivită lovitură de stat, care a şi urmat la 2 Mai 1864. Paralel cu opera de reforme progresiste radicale săvârşite în Sudul şi Răsăritul Carpaţilor prin colaborarea lui Cuza cu Kogălniceanu, la Românii ardeleni şi bănăţeni se pot înregistra progrese similare în domeniul vieţii religioase-culturale: s'a reînfiinţat în 1864 mitropolia ortodoxă română autonomă şi independentă de legăturile anterioare cu ierarhia sârbească, s'a legiferat statul organic al lui Şaguna cu introducerea votului universal în viaţa constituţional-bisericească, s'au realizat progrese îmbucurătoare în privinţa învăţământului, s'a înfiinţat "Asociaţiunea pentru literatura română şi cultura poporului român" (1861), s'a legiferat prin dieta ardeleană convocată la Alba-Iulia (1863-64) egala îndreptăţire a naţiunii române cu fostele naţiuni privilegiate prin vechea constituţie transilvană".

Din aceste considerente, pe care le-am enumerat succint, am găsit de cuviinţă să căutăm mai atent urmele lui Cuza în trecerea sa spre exilul vest-european, pe care nu l-a dorit, consimţind chiar din momentul abdicării să rămână în ţară ca cetăţean activ conştient de necesitatea consolidării edificiului politic al noului stat român.

I.G. Valentineanu spune că *"a doua zi, adică la 12 Februarie, Cuza luă drumul exilului, pe care-l mai străbătuse o dată în tovărăşia acelora cari acum îi răsplăteau cu detronarea cel mai mare act pe care un domn român a putut să-l înfăptuiască până la dânsul"*.

Cu siguranţă, I.G. Valentineanu greşeşte data plecării. Aceasta a fost mai degrabă 13/25 Februarie 1866, având în vedere afirmaţiile anterioare (detenţia lui Cuza în casa lui C. Ciocârlan şi apoi la Cotroceni şi mai ales faptul că la 14/26 Februarie Comisarul de poliţie orăşenească atenţionează pe magistratul Braşovului prin ordinul nr.31/a (document nr.1827, Arhiva magistratului - Arhivele statului Braşov), scris în limba germană:

"Către onor Magistratul Braşov,

Pentru cazul că pe perioada prezenţei (în oraş) a exprinţului Cuza ar urma să aibă loc în faţa locuinţei acestuia adunări rău intenţionate ale populaţiei româneşti, se dispune a se avea în vedere permanent acest lucru; de asemenea va fi încunoştinţată deîndată despre aceasta şi paza orăşenească.

Westphalen,

Braşov, 26 Februarie 1866"

Este foarte clar că autorităţile locale se tem de prezenţa lui Cuza la Braşov şi-i urmăresc fiecare mişcare. Ştirea de mai sus este confirmată şi de ziarul german local *"Kronstädter Zeitung"* care în numărul din 26 Februarie 1866, pe pagina întâi, după o corespondenţă din Bucureşti referitoare la detronarea lui Cuza, inserează o scurtă notiţă în care se consemnează că domnitorul a sosit cu suita şi s'a instalat la hotelul Bucureşti. Şederea lui Cuza la hotelul Bucureşti (n.n.str. Lungă nr.5) nu este întâmplătoare, deoarece, la ora aceea, era cel mai select hotel din oraş, aşezat foarte aproape de staţia de diligenţă şi în afara cetăţii, iar temerea autorităţilor era justificată de popularitatea domnitorului în Transilvania şi de presa favorabilă făcută de *"Gazetă"*.

Acelaşi ziar, două zile mai târziu, la 28 Februarie, ne informează că Alexandru Ioan Cuza va mai rămâne în localitate revenind cu câteva date asupra sosirii, din care aflăm, că a fost însoţit până la Braşov de trei ofiţeri, iar până la graniţă de un detaşament de cavalerie, consemnând maliţios în final: *"O impresie dureroasă a făcut asupra domnitorului paza de graniţă din Predeal, care la sosirea lui a salutat cu armele la picior"*. Trebue, într'adevăr, să fi mâhnit mult această încălcare a regulamentului pe colonelul Cuza, omul care ţinea mult la respectarea ordinelor şi etichetei. Mai departe, foarte lapidar, cronicarul menţionează că în Bucureşti cele două regimente de ulani înfiinţate de domnitor nevrând să se supună ordinelor locotenenţei domneşti sunt dezarmate şi dizolvate ca unităţi de luptă.

Continuare în numărul viitor

Trenul tot fără locomotivă a rămas !

Urmare din pag. 15

A.B.: La ce utilaj vă referiţi ?

W.L.: În primul rând o reţea de calculatoare organizată şi coordonată central, împreună cu imprimatoarele respective, sisteme de sortare şi distribuţie etc., etc. Centre de şcolarizare şi instructaj pentru viitorii funcţionari. În plus, mijloace de telecomunicaţii rapide, precum şi automobile pentru controlul fiscal mobil.

A.B.: În încheiere v'aşi ruga să comentaţi actualele şanse ale României de a intra în NATO din primul val.

W.L.: Mulţi vorbesc de NATO şi doar foarte puţini cunosc detalii de ordin structural, organizatoric şi financiar. Să'ncepem cu finanţele. Cu 4 ani în urmă Dl. Ivan Eland, expert al Oficiului de Buget al Congresului SUA (Congressional Budget Office, CBO), a întocmit un studiu privind primirea în NATO de noi membri dintre ţările fostului bloc comunist, în special Polonia, Cehia, Ungaria şi eventual Slovenia. Despre România nici un cuvânt. Pentru lărgirea NATO prin aceste state în următorii 15 ani, ar fi necesar un volum total de 109 miliarde dolari SUA, din care două treimi ar trebui suportate de noii membri!!! Un minimum de 60 miliarde de dolari ar fi necesar doar pentru armamentul strict necesar, fără *"Cadillac"*-uri pentru noii veniţi şi presupunând că aceştia vor utiliza vechile lor avioane sovietice, echipate doar cu aparataj de telecomunicaţii nou, de tip NATO. Plata contribuţiei de 2/3 urmând să fie efectuată de noii membri imediat după primirea lor. Faţă de aceste date concrete, cred că este inutil să mai vorbim de detalii structurale şi organizatorice. Cine a crezut că NATO este un fel de Moş Crăciun cu avioane noi, uniforme frumoase şi o soldă grasă în dolari, e bine să se trezească şi să nu mai vorbească despre lucruri de care habar nu are.

A.B.: Bine, dar care ar fi reacţia investitorilor din Apus, dacă România ar adera totuşi la NATO ?

W.L.: Pactul Atlanticului de Nord a fost iniţial o alianţă defensivă şi un scut vis-à-vis de fosta Uniune Sovietică. Aceasta nu mai există. Actuala Rusie având mari probleme să-şi hrănească ostaşii, nemaivorbind de solda neplătită de luni de zile. Despre rachetele strategice cu cap nuclear din vechile silozuri sau submarine, nu se ştie exact pentru cine sunt mai periculoase: pentru cei ce ar urma să le declanşeze sau cei care ar fi ţinta lor sau poate alţii, care nu au nici o legătură cu toate acestea? Eu, personal, nu pot să'nţeleg ce avantaj ar aduce acest NATO pentru România. Nemaipunând întrebarea de unde să ia banii, pentru a plăti biletul de intrare. Privind istoria, România totdeauna a fost lăsată singură de puterile din Vest, când a fost atacată de Turci, Tătari, sau alte popoare din Răsărit, indiferent de acordurile sau alianţele existente la ora aceea. Asta cu atât mai mult acum, când după prăbuşirea comunismului, importanţa geo-strategică a României a scăzut foarte mult. La fel gândesc probabil şi majoritatea celor, care eventual ar fi dispuşi să investească masiv în industria română.

Andrei Bădin

Bad Mergentheim, Februarie 2001

BASARABIA ROMÂNEASCĂ

PERICOLUL VENIRII LA PUTERE A COMUNIŞTILOR ÎN REPUBLICA MOLDOVA

——Eugen HOLBAN——

Nici nu se declanşase campania electorală în Republica Moldova, că partidul comunist se şi erijase în câştigător al alegerilor parlamentare care vor avea loc la sfârşitul lunii Februarie, anunţându-şi cu insolenţă programul din care sunt de reţinut două obiective:

1. Introducerea limbii ruse ca a doua limbă de stat.

2. Asocierea Republicii Moldova la Uniunea Bielarus-Rusia.

Simpla enunţare a acestor planuri este de natură să demonstreze cât de mare ar putea fi pericolul pentru Basarabia şi România şi cât de importantă este miza alegerilor parlamentare din Republica Moldova, pentru Moscova. De pe acum se întrevăd mijloacele de influenţare şi cele propagandistice - directe şi mai ales cele subterane - care vor fi folosite.

De altfel, unele acţiuni ale conducerii dela Kremlin se fac fără perdea, ca şi cum Rusia ar fi îndreptăţită să dirijeze viaţa politică dela Chişinău. Cum ar putea fi interpretată altfel vizita la Moscova, cu 1-2 zile înainte de declanşarea campaniei electorale a şefului partidului comunist din Republica Moldova, V. Voronin, care a avut o întrevedere de o oră şi jumătate cu Vladimir Putin. Încrederea în sine, momentul ales şi durata ei în programul încărcat al şefului statului rus - preocupat cu dificilele probleme ale Rusiei şi cele ale mapamondului în calitate de mare putere, cum se pretinde - învederează interesul pe care îl poartă V. Putin şi respectiv Rusia în întronarea la Chişinău a unui guvern şi parlament marionete.

Venirea unei puteri promoscovite pe cale *"democratică"* ar constitui pentru V. Putin un mare succes, care va deschide calea refacerii URSS (aşa cum s'a pronunţat că-şi doreşte 55% din populaţia Rusiei, într'un recent sondaj), iar Occidentul nu va putea aduce nici o obiecţie - mai ales în situaţia în care observatorii străini vor atesta că alegerile s'au desfăşurat în condiţii de legalitate.

Problema menţinerii armatei a XIV-a pe teritoriul R. Moldova nu va mai constitui o bătaie de cap pentru diplomaţia rusă, care de aproape 10 ani, tot discută şi tot amână rezolvarea ei. Chiar şi la recenta reuniune OSCE dela Viena, Rusia a trebuit să recurgă la diverse manevre pentru a ocoli un răspuns clar legat de obligaţia luată la ***summit***-ul dela Istambul de a retrage armata şi colosalul armament până la sfârşitul anului 2002.

Se pune însă întrebarea: există într'adevăr posibilitatea ca la alegerile parlamentare ce vor avea loc la sfârşitul lunii Februarie, partidul comunist singur sau asociat cu vreun partiduleţ prorus să obţină majoritatea absolută în parlamentul viitor? Să încercăm să răspundem.

Se ştie că în parlamentul recent dizolvat, partidul comunist avea 40 de deputaţi (40% din total) urmare celor cca. 30% voturi obţinute (la care s'a adăugat 10% rezultat din redistribuirea voturilor dela partidele ce nu au atins plafonul). Electoratul principal pe care se bazează partidul comunist îl constituie minoritatea rusofonă (35% din totalul populaţiei), minoritate care din toate punctele de vedere reprezintă coloana a 5-a a Rusiei în Republica Moldova. Aici se include şi minoritatea găgăuză (3,5% din totalul populaţiei) care este prorusă în cvasi totalitatea ei, în ciuda autonomiei în cadrul R. Moldova, ce i s'a acordat. Această minoritate s'a asociat, dela bun început, secesioniştilor din Transnistria. Recent a încheiat un acord cu Tiraspolul, acord numit ştiinţific, cultural şi economic, dar substratul fiind politic.

Este locul de subliniat că Turcia, care acordă ajutoare şi face unele investiţii în teritoriul Găgăuziei (populaţia fiind de origine turcă) şi bate în acelaşi timp la porţile Europei pentru a fi primită în U.E. - admite *"compatrioţilor"* lor să ducă o politică de asociere cu autoproclamata republică transnistriană - nerecunoscută de nici un stat din lume -, având un regim autoritar de tip stalinist (procesul înscenat şi deţinerea ilegală a lui Ilie Ilaşcu, o dovedesc), ce duce, totodată, o politică antieuropeană şi antioccidentală. Din punctul de vedere arătat mai sus, problema ar putea să facă obiectul unei poziţii a diplomaţiei noastre dela Bucureşti.

Pe lângă ajutorul Moscovei şi votul sigur al minorităţilor rusofone, partidul comunist din R. Moldova contează pe avantajul ce decurge din poziţia sa, ca partid de opoziţie pe care a avut-o în ultimii ani. Celelalte partide s'au perindat la conducerea statului, astfel că starea economică dezastruoasă a statului e pusă de comunişti în propaganda lor, pe seama acestora. Sub acest aspect, există unii cetăţeni nostalgici care ar putea adăuga câteva procente celor 30% pe care ei contează sigur.

De altfel, în sondajul efectuat în această toamnă de Institutul de Marketing şi Sondaj din România, opţiunea politică pentru partidul comunist se ridică la 35,4%. Din nefericire, un număr de 6 partide (proromâneşti şi/sau proeuropene) nu au reuşit să formeze un bloc comun, mergând pe liste separate. Potrivit aceluiaşi sondaj, acestea ar totaliza 37% din voturi. Diferenţa revine la 2-3 partide mici, proruse şau incerte în politica lor.

Din cele arătate mai sus se poate conchide că nu este exclusă posibilitatea câştigării viitoarelor alegeri parlamentare de către partidul comunist din Republica Moldova. Se ştie în acelaşi timp, cât de importantă este într'o campanie electorală influenţa mass-mediei şi a propagandei bine organizate. Am arătat, la început, că aportul propagandistic al Moscovei va fi pe măsura mizei care se joacă. Este destul să arătăm că în R. Moldova există cca. 9 posturi de radio şi canale de televiziune care transmit zilnic, în proporţie de 90% în limba rusă, cu un conţinut adecvat situaţiei, la care se vor adăuga celelalte mijloace propagandistice (panouri, afişe, broşuri etc.).

De cealaltă parte se află partidele necomuniste româneşti ale căror resurse materiale sunt modeste, limitându-se la timpul ce le este atribuit la cele 2-3 posturi de radio şi TV în limba română, la publicaţiile periodice (în majoritate săptămânale) şi la deplasările pe care le vor face la sate în cadrul întrunirilor ce se vor organiza. Este evidentă diferenţa de posibilităţi ale celor două parţi.

Nu ştim dacă opinia publică românească din ţară şi străinătate realizează pericolul care va exista prin revenirea la putere a comuniştilor şi punerea în aplicare a programului pe care, fără ruşine, îl afişează.

Primejdia care planează asupra Basarabiei, şi implicit a României, ar trebui să reprezinte un semnal de alarmă care să trezească autorităţile din România, partidele politice, asociaţiile civile şi pe toţi cetăţenii români pentru a ajuta cauza românească din Republica Moldova cu toate mijloacele posibile - directe sau indirecte - până nu va fi prea târziu.

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE
din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!
MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD:
MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ
COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ
CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA
VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89
Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun
CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.
ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE!
COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc
Cereti formulare si liste gratis!
ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel: (416) 332 9777 - Fax : (416) 332 8777

MÂNĂSTIRI BASARABENE

Chiştelniţa

Istoria lăcaşului sfânt a început din anul 1992, când datorită stăruinţei preotului paroh Nicandru (ca mirean, Andrei Munteanu) din satul Ciştelniţa, Teleneşti, pe lângă biserica din deal cu hramul Sf. Arhangheli Mihail şi Gavril, s'a înfiinţat, mânăstirea de călugări.

În primul rând s'a reparat biserica Sf. Arhangheli, închisă în perioada sovietică şi părăsită de mulţi ani. Biserica a fost construită în secolul al XIX-lea. După aceea a fost construită o a doua biserică, cea de iarnă, cu hramul Sf. Pantelemon, fiind alipită la peretele sudic al bisericii principale. O construcţie similară s'a realizat şi în partea nordică a bisericii Sf. Arhangheli Mihail şi Gavril. Acolo se aduc prinoase şi se fac ierurgii.

Pe data de 5 Octombrie 1992, pe lângă mânăstirea Chiştelniţa, cu aprobarea Sfântului Sinod al Mitropoliei Moldovei, s'a înfiinţat şcoala de cântăreţi, director fiind numit starеţul mânăstirii, arhimandritul Nicandru.

În toate activităţile sale, mânăstirea a fost sprijinită numai de creştinii evlavioşi, neprimind nici un ajutor dela guvern sau Mitropolia Moldovei.

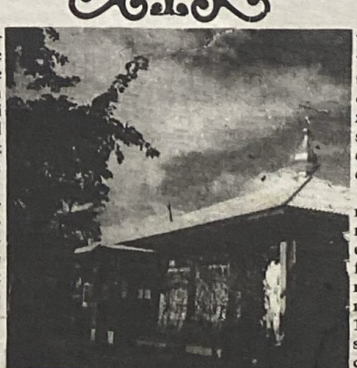

Nicoreni

În Nordul Basarabiei, la o distanţă de 11 Km spre Vest de oraşelul Drochia, în apropierea satului Nicoreni, pe vârful unui deal împădurit se află mânăstirea Nicoreni.

Ideea de a face aici o mânăstire aparţine arhimandritului Rafail, care, între anii 1988-1992, a fost preot paroh la Biserica satului Nicoreni. Astăzi mânăstirea are o biserică de iarnă cu hramul Maica Domnului-Portăriţa, iar două corpuri de clădiri adăpostesc chiliile călugărilor şi pelerinilor. Din anul 1993 se desfăşoară construcţia Bisericii de vară cu hramul Sfântul Prooroc Ilie. Paralel cu lucrarea bisericii de vară, în 1996 s'a construit o trapeză încăpătoare cu bucătărie. Trapeza a fost pictată, în stil neobizantin, de doi pictori tineri din Drochia.

Concomitent, s'a mărit şi obştea mânăstirii. La început erau numai şase fraţi, conduşi de neobositul arhimandrit Rafail. În 1993 obştea era constituită din cinci călugări şi nouă fraţi de ascultare. În anul 1995 obştea întrunea 24 de vieţuitori, iar în Septembrie 1998 era compusă din 5 ieromonahi, 8 călugări şi 13 fraţi de ascultare.

Romeo CEMÂRTAN

Un modest omagiu

Dr. SORIN ISSVORAN

Nu de mult s'a petrecut retragerea din activitate şi închiderea cabinetului dentar al cunoscutului medic şi om de cultură de pe coasta de Vest a Americii, Dr. Sorin Issvoran. A fost o ştire care aducea bucurie şi o binemeritată odihnă pentru Domnia Sa, şi melancolie cu o undă de tristeţe pentru lumea care-l cunoştea şi aprecia şi care îl dorea în apropiere pentru totdeauna. Pentru el s'a împlinit o jumătate de veac de jertfă neîntreruptă, adusă pe Altarul dragostei de Neam, o activitate intensă în slujirea aproapelui, a ştiinţei medicale. A reuşit să realizeze din cabinetul lui un loc de unde radia bucuria într'ajutorării semenului, împletită cu misiunea nobilă de a vindeca bolnavii. Şi dădea un sfat bun fiecăruia, trata pe oricine, cu asigurare sau fără, pe cei care aflaţi la început de drum nu aveau mai nimic şi mai ales bani. Şi la acest Om puteai apela oricând fără să-ţi ceară nimic în schimb. El era medicul săracilor, al celor necăjiţi şi disperaţi, cuprinşi de durere fizică şi fără nici o soluţie. De fapt, tot aşa a început şi el. Cu fuga peste frontieră, cu închisoare, cu sărăcie şi studiu prin universităţile americane, ajungând la cel mai înalt titlu academic.

S'a implicat în tot ceea ce a fost românesc, ajutând pe unde şi cum putea, aici sau în România. A contribuit esenţial cu ideile sale generoase la înfiinţarea Parohiei Ortodoxe Române *"Învierea Domnului"* în 1964 şi, mai târziu a Casei Române în Oakland. A fost preşedintele Consilului parohial, vicepreşedintele Casei Române, a adus preot pentru parohie, a organizat serbare de Crăciun pusă în scenă de el însuşi şi a participat la mai toate acţiunile cu caracter religios şi naţional românesc, apelând la toate forurile mondiale pentru a facilita României un statut onorabil. A contribuit, alături de alţii la finanţarea construcţiei noii Case Române şi a Bisericii din Hayward.

Cuvintele sunt prea sărace ca să cuprindă sentimentul nostru de adâncă mulţumire pe care îl datorăm, mai toţi, medicului Dr. Sorin Issvoran. Acum ne pregăteşte o carte la care lucrează să pună în valoare realizările sale pe plan medical, studii de chirurgie facială. Să-l ajute Dumnezeu în toate.

Virtuţile cu care ne-a obişnuit, întreaga sa moştenire spirituală, şi pe care cu largheţea inimilor nobile nu s'a sfiit să o dăruiască tuturor, sperăm să-şi găsească demni urmaşi, astăzi, în nobila misiune de medici şi care, ne aşteptăm să fie cuprinşi de acelaşi înalt spirit de jertfă, animaţi de aceeaşi dragoste pentru neamul nostru cel românesc, aşa cum au primit dela Dr. Sorin Issvoran.

Mulţumim şi Dumnezeu să vă dăruiască încă mulţi ani întru sănătate şi lungime de zile.

Pr.Gh.NAGI

GHEORGHE DRAGON

-1919-2000 -

În ziua de Joi, 30 Noembrie 2000, când Românii îl prăznuiesc pe ocrotitorul lor, Sfântul Apostol Andrei, întâiul Chemat, pe la ora 13, la marginea pădurii Tâncăbeşti, pe locul unde se comisese, cu 62 de ani în urmă, cea mai abominabilă crimă politică din istoria omenirii, în timp ce se desfăşura festivitatea de comemorare a martiriului Căpitanului, al Nicadorilor şi al Decemvirilor, se produce, la câţiva paşi de noi, o zguduitoare tragedie: cunoscutul legionar din Ploieşti, înginerul Gheorghe Dragon, la traversarea şoselei este lovit cu toată forţa de un autoturism, care circula cu viteză de bolid, fără să-i pese acelui şofer iresponsabil că se afla în dreptul unei mulţimi impresionante de pelerini. Transportat numaidecât la Spitalul de Urgenţă Floreasca din Bucureşti, în stare de comă profundă, camaradul Gigi Dragon îşi dă duhul după trei zile, Duminică, 3 Decembrie, la ceasurile amiezei.

Un cortegiu numeros, alcătuit preponderent din foşti deţinuţi anticomunişti, îl petrecu pe ultimul drum teluric în după-amiaza zilei de Joi, 7 Decembrie. Slujba de înmormântare fu oficiată de trei preoţi, la Biserica Sfântul Gheorghe din Ploieşti, unde distinsul răposat se remarcase ca enoriaş pilduitor şi ca bun consilier parohial. Unul dintre preoţi şi doi camarazi - Costel Constantinescu şi Constantin Bucescu - evocară viaţa tumultuoasă şi activitatea prodigioasă, relevând cu acurateţe meritele legionare ale camaradului Gheorghe Dragon, ostaş de elită al lui Hristos Mântuitorul şi al lui Corneliu Căpitanul.

Profesorul Constantin Bucescu, orator fără egal, citi un amplu şi deosebit de vibrant panegiric.

L-am cunoscut pe camaradul Gigi Dragon abia în Aprilie 1999, la scurt timp după ce devenisem prahovean. N'a fost nevoie de vreme îndelungată ca să-mi dau seama că înginerul Dragon întruchipa legionarul model, cu caracter întegru, ce nu putea fi corupt nici cu miliarde de arginţi. Era de o modestie rar întâlnită. Nici soţia şi nici fiii lui (un băiat şi o fată) n'au ştiut vreodată, dela el, câţi ani petrecuse după gratii pentru culpa gravă de a fi fost un prea bun Român şi creştin. Iar eu aflai abia din splendidul omagiu rostit de camaradul Constantin Bucescu Oratorul că Gheorghe Dragon avusese şi o condamnare la pedeapsa capitală, care-i va fi comutată în muncă silnică pe viaţă, după un an şi ceva de supliciu cu lanţuri grele de mâini şi de picioare, în celula condamnaţilor la moarte din temniţa Jilava. De-atunci, din această închisoare terifiantă, datează pilduitoarea amiciţie dintre Dragon şi Bucescu.

Era, la 81 de ani, drept ca bradul şi plin de energie. Cine ar putea să înşire cu exactitate sutele de localităţi din toate judeţele Patriei, în care, ca un vertitabil apostol, ca nimeni altul dintre noi, a răspândit, până în penultima zi, presa şi literatura legionară, Cuvântul Mântuitorului şi poveţele moralizatoare ale Căpitanului din Cărticica şefului de cuib? Cine ar fi în stare să istoriească toate faptele şi patimile lui Dragon, nenumăratele pericole prin care a trecut acest mare erou, atât în cei aproape 18 ani de prizonierat politic, cât şi după ce fu pus în libertate, la jumătatea anului 1964? A fost hăituit de poliţia secretă, unealta lui Satan, începând din anii studenţiei până'n ultima-i clipă din această viaţă.

Înginerul Gheorghe Dragon s'a afirmat şi ca un intelectual de excepţie. Dobândise prin lectură neîncetată, întinse cunoştinţe de cultură generală, putând aborda în dialog cu orice cărturar, toate marile teme ale problematicii umane.

Nevârstnicii, nu doar cei prahoveni, îl vor ţine minte cât vor trăi ca pe un mentor, ca pe un admirabil formator de caractere, într'o vreme de teribilă secetă de oameni adevăraţi, îndeosebi în rândul intelectualilor.

Excelent amfitrion, îşi deschidea casa şi sufletul faţă de oricine îl căuta. Iar altruismul lui mergea până la a-l lua de mână pe un bolnav ca să-l ducă la medic.

S'a comportat ca un model de creştin, de patriot şi de legionar. Şi, pentrucă a fost prigonit pentru dreptate nu doar în cei aproape 18 ani de temniţă, ci şi după aceea, în chip neîncetat, până s'a mutat de pe Pământ, va fi, sperăm toţi cei ce l-am iubit, în împărăţia Cerurilor, în Legiunea Arhanghelului Mihail, laolaltă cu Căpitanul, cu Nicadorii, cu Decemvirii, cu Sterie Ciumeti, cu Victor Dragomirescu, cu Valeriu Gafencu, cu Lucia Grecu, cu Nicoleta Nicolescu şi cu toţi cei ce, în viaţa pământeană, s'au înrolat ca ostaşi ai lui Hristos şi ai lui Codreanu, luptând până la moarte pentru Sfânta Cruce, pentru Ţară. Aşa să-l ţină Dumnezeu !

Mihai Stere DERDENA

O CARTE CAUTĂ SPONSOR

Cartea ***"Cititor în exilul creator" (Eseuri literare despre scriitori ai exilului nostru)*** de George Băjenaru, este gata de tipar şi are nevoie de sponsori spre a fi publicată. Iubitorii de literatură, care vor să o sponsorizeze, vor fi listaţi pe o pagină specială. Fiecare sponsor va primi un exemplar gratuit. Pentru detalii, contactaţi autorul: 5 Essex Street, Wakefield, MA., 01880. Tel: (781) 245-5467.

CENACLUL LITERAR "MUNTELE MĂSLINILOR"

KITCHENER, ONT. CANADA

Viaţa comunităţii româneşti din Kitchener devine pe zi ce trece tot mai bogată în evenimete literare şi artistice.

O contribuţie importantă în acest sens o are Cenaclul literar *"Muntele Măslinilor"*, condus de poeta Florica Baţu.

Profitând de prezenţa în zonă a unor scriitori de valoare dintre care amintim pe poeţii Florica Baţu şi Dumitru Ichim, cenaclul a devenit acum o poartă deschisă pentru lansarea creaţiilor unor talente tinere, care vin să umple inimile celor peste 30 de membri, câţi are în prezent cenaclul. Şi numărul lor nu se opreşte aici, deoarece pe zi ce trece la cenaclu vin şi persoane care în graiul simplu încearcă să prezinte aspecte din experienţa proprie, amintiri, cântece şi povestiri.

Aşa s'a întâmplat şi la întrunirea Cenaclului din data de 14 Ianuarie 2001, care a uimit auditoriul prin prezentarea unor lucrări valoroase, atât din creaţia unor poeţi consacraţi ai literaturii româneşti, cât şi din creaţia proprie a membrilor cenaclului.

Cenaclul a debutat prin ascultarea unor poezii inedite cu caracter religios ale celui mai mare poet al literaturii româneşti care este Mihai Eminescu, trecând apoi la George Coşbuc, Vasile Alecsandri şi nu în ultimul rând la George Bacovia despre a cărui poezie a ţinut o valoroasă prelegere Dl. Tibor Kerekes.

Cei prezenţi au mai putut asculta poezii din creaţia poeţilor Florica Baţu şi Dumitru Ichim, scriitoarea Maria Sava şi prezentarea unui important creator de artă care trăieşte în zonă, este vorba despre sculptorul Carol Well care a ţinut o interesantă prelegere despre sculpturile sale inspirate din rădăcini.

Reamintim că întâlnirile cenaclului se vor desfăşura în fiecare a doua Duminică din lună, în sala din Bleams Street din Kitchener.

Pe această cale Cenaclul literar *"Muntele Măslinilor"* face un apel de suflet tuturor iubitorilor de literatură de a veni la Cenaclu şi a asculta valoroase lucrări ale artei şi literaturii româneşti.

C-tin GROZA

MOARTRA UNUI MARE POET

CONSTANTIN AUREL DRAGODAN

Pe Constantin Aurel Dragodan l-am cunoscut la Malmaison în 1942, apoi trecând prin Jilava, şase ani i-am petrecut în vestita închisoare Aiud.

A făcut parte din lotul de legionari, dintre care nu am ştiut niciodată dacă Gheorghiţă Cârciumaru este mai deosebit decât Mircea Cătuneanu, Ionescu Vasile sau Constantin Aurel Dragodan. Toţi erau de o valoare incontestabilă şi fiecare cu talentul lui. Dar spre surprinderea generală cel care a supravieţuit celorlalţi a fost iubitul nostru poet comemorat acum. Ceea ce a făcut ca Aurel să supravieţuiască 23 de ani în închisori este în primul rând faptul că întotdeauna a fost slăbuţ şi organismul lui nu cerea multă hrană. În al doilea rând, când l-am întrebat: - *"Aurele, cum ai scăpat din infernul dela Piteşti"* Mi-a răspuns: - *"Fenică înainte de a intra în <Reeducare>, m'am îmbolnăvit de plămâni şi m'au transferat la Târgu Ocna. Dumnezeu mi-a ascultat rugăciunile şi m'a ajutat"*.

Ieşind din închisoare după atâţia ani, Aurel a mai găsit putere să termine Facultatea de Litere şi să predea ca profesor câţiva ani, până la pensie. După revoluţie nu s'a oprit din muncă şi a reuşit să scoată patru volume de Poezii din închisori, intitulate *"Poeţii după gratii"*.

Aurel poate fi un exemplu pentru tineret, de sacrificiu, putere de muncă şi dăruire pentru Ţară şi Neam. El trebue trecut alături de cei care s'au sacrificat în decursul istoriei pentru ca generaţiile viitoare să aibă un ideal de reînviere a Neamului Românesc. Păstrăm vie amintirea lui şi răspundem *"PREZENT"* când auzium numele Constantin Aurel Dragodan.

Jean BUKIU

Cu regret aducem la cunoştinţă că iubitul nostru tată, bunic, frate, unchi

prof. dr. Ion CAZAN

n. 1.1.1915

Licenţiée es Lettres, lektor universitar la pensie, fost consilier român regal de legaţie

a încetat din viaţă Luni dimineaţă pe data de 29 Mai 2000, în vârstă de 86 de ani.

În numele tuturor rudelor
familia Cazan - Viena
familia Cazan - Bucureşti

CA O LACRIMĂ DE SÂNGE A CĂZUT O STEA

ŞTEFAN GEORGESCU

21 Feb. 1924 - 31 Dec. 2000

Ştefan Georgescu este camaradul care a executat Troiţa dela Tâncăbeşti, ridicată în memoria Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor, care a fost pângărită de cei fără Dumnezeu. Acum, troiţa este reconstruită.

Dumnnezeu să-i odihnească în rândul drepţilor.

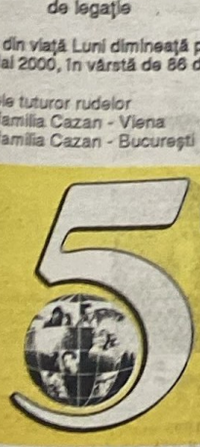

5 un apel telefonic internaţional gratuit de 5 minute

De acum până pe 22 martie 2001

1-800-225-2750

WESTERN UNION | MONEY TRANSFER

The fastest way to send money worldwide

Nu este valabilă în provincia Quebec şi unde este interzisă de lege. Consultaţi agentul cu privire la regulile ofertei speciale de apel telefonic. Există restricţii.

©2001 Western Union Holdings Inc.

ŞTIRI, ŞTIRI, ŞTIRI

ANDREI MARGA ESTE NOUL PREŞEDINTE AL PNŢCD

Congresul formaţiunii ţărăniste a ales ca Preşedinte al PNŢCD pe Andrei Marga (374 voturi), învingându-l în turul al doilea al alegerilor pentru funcţia cea mai înaltă în partid pe Constantin Dudu Ionescu (263 voturi).

Vasile Lupu este noul prim-secretar al PNŢCD, iar Călin Cătălin Chiriţă a devenit secretar general, la propunerea preşedintelui ales, Andrei Marga.

Delegaţia Permanentă a PNŢCD a stabilit, printr'o rezoluţie, responsabilităţile ce revin celor 11 membri ai conducerii ţărăniste, preşedintele Andrei Marga urmând să asigure coordonarea generală a partidului. Prim-vicepreşedintele partidului Vasile Lupu va coordona domeniul legislativ şi se va ocupa cu relaţiile cu celelalte partide. Secretarul general Călin Cătălin Chiriţă va organiza strucura interioară a partidului şi se va ocupa de problemele administrative şi cu relaţiile cu sindicatele şi societatea civilă. Ceilalţi opt vicepreşedinţi au primit sarcini precise: Şerban Bubenek - sănătate, familie, sport; Ion Caramitru - cultură, culte, relaţii cu mass-media, comunicare şi imaginea partidului; Gheorghe Ciouhandu - administraţia locală şi problemele minorităţilor; Constantin Dudu Ionescu, apărare, siguranţă naţională şi ordine publică; Ioan Mureşan - industrie, agricultură, comerţ, finanţe; Nicolae Noica - infrastructură şi transport; Irinel Popescu - relaţii internaţionale; Radu Sârbu - relaţii cu patronul şi investitorii externi.

Delegaţia Permanentă a PNŢCD a ales ca preşedinte al Juriului de Onoare şi Disciplină al partidului, format din 12 membri, pe Tudor Dunca.

Delegaţia Permanentă a mai adoptat o rezoluţie conform căreia alegerile în organizaţiile judeţene şi municipale vor avea loc abia după ce Comitetul Naţional de Conducere al PNŢCD va adopta noul statut, adică peste aproximativ trei luni. Trezorierul partidului şi Comisia centrală de revizie şi control vor fi stabilite de Delegaţia Permanentă dela sfârşitul lunii Februarie.

Prin votul celor 33 de membri ai Delagaţiei Permanente au fost aleşi un număr de zece secretari generali adjuncţi, fiind acceptat criteriul propus de preşedintele partidului Andrei Marga referitor la alegerea în aceste funcţii a primarilor, prefecţilor şi vicepreşedinţilor de consilii judeţene.

LEGEA IMOBILELOR NAŢIONALIZATE ADOPTATĂ DE PARLAMENT ESTE CONTESTATĂ

Apoximativ 100 de persoane, membri ai Asociaţiei Proprietarilor Deposedaţi Abuziv (APDA), au protestat în faţa Palatului Cotroceni, faţă de forma în care a fost adoptată legea imobilelor naţionalizate. Preşedintele Asociaţiei, Maria Theodoru, a înmânat consilierului prezidenţial un memoriu adresat Preşedintelui Iliescu, în care sunt specificate motivele contestaţiei: încălcarea Constituţiei, a Codului Civil şi a tratelor internaţionale în domeniu. Protestanţii au cerut Preşedintelui Iliescu să nu promulge legea respectivă.

Maria Theodoru se declară neîncrezătoare în privinţa succesului la preşedinţie, şi a declarat că singura cale de urmat este cea a protestelor la forurile internaţionale şi acţionarea în judecată a statului român la Strasbourg.

Un grup de 79 de deputaţi a contestat la Curtea Constituţională Legea restituirii imobilelor naţionalizate.

UDMR-UL, O SIMPLĂ FILIALĂ MAGHIARĂ

Fostul preşedinte al UDMR Mureş, Kincses Elod, a declarat că Uniunea riscă să se transforme într'o simplă filială maghiară a PDSR. Protocolul PDSR-UDMR semnat de cele două organizaţii, de a susţine partidul de guvernământ va duce la acest lucru, a conchis Kincses Elod. Consiliul Reprezentanţilor Unionali ai UDMR a validat hotărîrea Consiliului Operativ al Uniunii, privind protocolul de cooperare semnat cu PDSR.

ANUL 2000 A FOST ANUL RECORDURILOR METEOROLOGICE ÎN ROMÂNIA

Temperatura medie a anului a fost de 10,1 grade Celsius, cu 1,8 grade mai mult decât media multianuală pe ţară. În anul 2000 s'a înregistrat o cantitate de precipitaţii cu aproximativ o treime mai redusă decât în mod normal.

În cursul anului trecut s'au înregistrat recorduri de temperatură, nu numai în timpul zilei, ci şi în timpul nopţii. Astfel, recordul de temperatură diurnă a lunii Iulie a fost depăşit pe data de 5 Iulie 2000 când, la Giurgiu, s'a înregistrat o valoare de 43,5 grade Celsius.

COLONELUL (r) GH. CRĂCIUN, CĂLĂUL DIN AIUD, A NEGAT TOATE ACUZAŢIILE

Fostul Comandant al Penitenciarului Aiud din perioada 1958-1964, colonelul în rezervă Gheorghe Crăciun a negat toate acuzaţiile aduse în legătură cu exterminarea deţinuţilor anticomunişti. El a fost audiat la domiciliul său din Bucureşti, de către un procuror militar, fiind judecat de Tribunalul Militar Bucureşti, pentru omor deosebit de grav, întrucât, prin ordinele pe care le-a dat în perioada în care a fost comandantul închisorii, au murit 216 deţinuţi politici încarceraţi la Aiud. Printre persoanele care au murit în închisoarea Aiud în acea perioadă, se numără profesorul Mircea Vulcănescu, preotul Mihai Enescu, gen(r) Alexandru Macici şi mulţi alţi demnitari ai guvernelor interbelice.

Col.(r) Gh. Crăciun a declarat procurorilor militari că la Penitenciarul Aiud exista, în acea perioadă, un regim de exterminare a deţinuţilor politici, comandantul închisorii având în acest sens acordul şefilor săi, respectiv gen. Gheorghe Pintilie şi Gheorghe Gheorghiu-Dej.

HORIA RUSU A DECEDAT ÎN URMA UNUI ACCIDENT RUTIER

Vicepreşedintele PNL Horia Rusu şi-a pierdut viaţa în urma unui accident rutier, produs în apropierea localităţii Tălmaciu, din judeţul Sibiu. Conform surselor, maşina lui Rusu a lovit o căruţă şi în urma impactului, automobilul s'a răsturnat de mai multe ori, fiind proiectat într'o camionetă care venea pe contrasens.

Horia Rusu era membru PNL din Ianuarie 1990, an în care devine şi vice-preşedintele filialei municipale Timişoara. Horia Rusu a fost ales în Noembrie 2000 deputat de Sibiu şi era unul dintre cei trei candidaţi la preşedinţia PNL, alături de Crin Antonescu şi Valeriu Stoica.

ROMÂNIA NU ARE ŞANSE SĂ ADERE LA NATO ÎN 2002

Şansele ca România să fie invitată să adere la NATO în 2002 sunt destul de reduse, a declarat, în cadrul seminarului *"România şi NATO"* Michael Mihalka, profesor de studii est-europene la Centrul European pentru Studii de Securitate *"George C. Marshall"*. Şansele de aderare sunt diminuate de slabele performanţe economice ale României, precum şi de lipsa de sprijin din partea Statelor Unite. Rezultatul ultimelor alegeri au creat anumite suspiciuni în cercurile dela Washington.

Noul Guvern trebue să reevalueze angajamentele luate în cadrul procesului de aderare la NATO, neputându-şi asuma responsabilităţi mai mari decât poate îndeplini, a declarat secretarul de stat al Ministerului Apărării Naţionale, Sorin Encuţescu.

TĂRĂCEANU CANDIDAT LA PREŞEDINŢIA PNL

Vicepreşedintele PNL Cătălin Popescu-Tăriceanu şi-a anunţat oficial, candidatura pentru Preşedinţia partidului, precizând ca unul dintre motivele candidaturii sale fiind moartea lui Horia Rusu, care îşi anunţase candidatura la preşedinţia PNL. El a declarat că marea masă a membrilor PNL nu doresc să vadă un partid liberal care să se compromită alături de putere.

COMISIA DE MONITORIZARE ROMÂNIA-U.E. ESTE ÎNGRIJORATĂ

Comisia Europeană cu negociatorul-şef al UE pentru România, Enrico Pasquarelli şi Ministrul Integrării Europene Hildegarde Puwak şi-au exprimat îngrijorarea cu privire la întârzierile înregistrate în implementarea programelor RICOP (100 milioane euro), concepute pentru sprijinirea procesului de restructurare industrială, şi SAPARD (150 milioane de euro), programul pentru agricultură şi dezvoltare rurală.

Comitetul comun de monitorizare (CCM) a declarat că România a avut cele mai multe proiecte aprobate, (11 proiecte, cu o valoare de circa 900 milioane euro). Ratele de absorbţie a fondurilor oferite prin programele derulate până acum au fost de peste 90%, adică o sumă anuală de 660 milioane euro, ceea ce reprezintă 2% din PIB şi 7% din bugetul guvernului. Guvernul şi-a precizat intenţia de a asigura o alocare adecvată de resurse umane pentru coordonarea acestor programe, precum şi dorinţa de a accelera implementarea acestora, se arată în comunicatul dat.

PREMIERUL FRANCEZ ŞI-A AMÂNAT VIZITA ÎN ROMÂNIA

Vizita în România a Premierului francez, Lionel Jospin, a fost amânată, au precizat surse diplomatice. Această vizită care era programată pentru data de 21 Februarie a fost amânată la solicitarea părţii franceze. Să fie acest lucru un semn rău? Jopspin era primul demnitar occidental de rang înalt care urma să viziteze România după alegerea lui Ion Iliescu ca preşedinte.

ÎNFIINŢAREA UNUI CONSILIU DE SUPRAVEGHERE A SISTEMULUI BANCAR

Premierul Adrian Năstase a declarat că Guvernul va lua o decizie, în următoarele două săptămâni, în privinţa înfiinţării unui Consiliu de supraveghere a sistemului bancar. El a precizat că Guvernul evaluează soluţiile din diverse ţări în care supravegherea bancară se face, fie de Banca Naţională, fie separat de aceasta şi va lua o hotărâre. Ministrul Administraţiei Publice, Octav Cozmâncă, a afirmat că, dacă se va înfiinţa Consiliul de supraveghere bancară, acesta va avea sarcina de a controla toate băncile din România, inclusiv Banca Naţională.

COMERŢUL CU ÎMBRĂCĂMINTE DE MÂNA A DOUA VA FI INTERZIS

Autoritatea pentru Protecţia Consumatorilor va acţiona pentru interzicerea comerţului cu îmbrăcăminte *"second-hand"*, într'un comunicat dat de Guvern, se solicită Agenţiei Naţionale Sanitar-Veterinare, Autorităţii Naţionale pentru protecţia Consumatorilor şi Poliţiei Economice să se implice în prevenirea îmbolnăvirii populaţiei ca urmare a importurilor de haine *"la mâna a doua"*, precizează comunicatul.

SPORT

ROMÂNIA PORTUGALIA 1-0

Echipa naţională B a României a învins la Santarem, cu scorul de 1-0 (1-0) reprezentativa similară a Portugaliei în finala turnelului *"Vale de Tejo"*. Unicul gol al întâlnirii a fost înscris, în minutul 11, de Marius Niculae. Portarul Florin Prunea, care a fost desemnat cel mai bun goal-keeper al turneului, a apărat o lovitură de pedeapsă, în minutul 43, executat de Petit, după un fault în careu al lui Dancia asupra lui Paulo Costa.

CONSTANTIN GÂLCĂ SE POATE TRANSFERA DELA ESPANOL BARCELONA

Oficialii clubului Espagnol Barcelona i-au anunţat jucătorului român C-tin Gâlcă faptul că se poate transfera la altă echipă, deoarece nu-şi mai permit să-i plătească salariul. Gâlcă îşi prelungise contractul cu echipa iberică în luna Iulie 2000, pentru încă patru ani, urmând să primească în această perioadă şapte milioane de dolari. Jucătorul român aşteaptă să primească suma de bani pe care i-o datorează clubul spaniol, urmând ca apoi să-şi clarifice situaţia.

PUGILISTUL ROMÂN A PIERDUT TITLUL DE CAMPION ÎN COMMONWEALTH

Pugilistul român Toni Badea a pierdut la Crowley Arena din Londra, titlul de campion al Commonwealth-ului, la categoria 69,8 kg, după ce a fost învins în repriza a treia prin knock-out de Englezul Richard Williams.

HAGI ŞI LUCESCU NU-ŞI POT SCOATE BANII DIN TURCIA

Suma de 400.000 de dolari, depusă de antrenorul român Mircea Lucescu şi 250.000 de dolari depuşi de Hagi la Banca Turco-Română din Istambul au fost blocaţi. La sfârşitul anului trecut Banca Turco-Română a intrat în criza de lichidităţi şi a suspendat temporar plăţile către deponenţi.

Antrenoul echipei Galatasaray Istambul, Mircea Lucescu şi fostul căpitan al naţionalei României, Gheorghe Hagi, au cerut sprijinul preşedintelui clubului Galatasaray, Faruk Suren, pentru a-şi recupera sumele de bani pe care le-au depus la banca sus-numită.

ECHIPA NAŢIONALĂ OCUPĂ LOCUL 13 ÎN CLASAMENTUL FIFA COCA-COLA

Echipa naţională a României ocupă locul 13 , cu 683 de puncte, în clasamentul FIFA Coca-Cola, informează Agence France Presse. Primul loc în acest clasament este ocupat de selecţionata Braziliei, care este urmată de reprezentativele Franţei şi Argentinei.

ELVEŢIA A ÎNVINS ROMÂNIA LA HANDBAL

Reprezentativa masculină de handbal a României a fost învinsă la Aarau, cu scorul de 26-23 (14-10), de naţionala Elveţiei, în ultima etapă a grupei a patra din preliminara Campionatului European din anul 2002.

LA LONDRA A FOST PREMIATĂ GIMNASTA SIMONA AMÂNAR

In cadrul unei ceremonii desfăşurate în sala Royal Albert Hall din Londra, gimnasta română Simona Amânar a primit trofeul *Worlds Sports Awards* la categoria *"open"*. O statuetă de bronz, realizată de sculptorul austriac Jos Pirkner, înmânată de către prinţesa Iordaniei.

MECIUL DE VOLEI RAPID BUCUREŞTI ŞI AMICI BACĂU A FOST AMÂNAT

Echipa Amici Bacău, vicecampioana României la volei, trebuia să întâlnească pe teren propriu, pe deţinătoarea titlului, echipa Rapid Bucureşti, într'o partidă din prima etapă a returului Diviziei A la volei. Cinci componente ale formaţiei de volei Amici Bacău au fost internate la secţia de Boli infecţioase-adulţi a Spitalului Judeţean Bacău, fiind bolnave de gripă.

ROMÂNIA A ÎNVINS PORTUGALIA

Selecţionata de rugbi a României a învins la Lisabona, cu scorul de 47-0 (20-0), reprezentativa Portugaliei, într'un meci contând pentru prima etapă a Cupei Europene a Naţiunilor.

ŞTIRI DIN ŢARĂ

- transmise de Andrei BĂDIN -

PDSR STĂ PE UN BUTOI DE PULBERE

PDSR şi-a ales noul lider, Adrian Nastase, după ce fostul lider, Ion Iliescu, a fost ales preşedintele României şi a trebuit, conform Constituţiei, să renunţe la apartenenţa la un partid politic. Pentru a nu exista surprize, Năstase şi-a făcut temele conştiincios, transformând Conferinţa Naţională Extraordinară a PDSR într'una restrânsă, cu circa 900 de participanţi, faţă de precedentele, la care erau prezenţi circa 4.000 de pedeserişti. Era foarte clar că Premierul Năstase nu vroia să aibă surprize în interiorul partidului, mai ales că se ştie că deja s'au cristalizat taberele pro Nastase şi pro Iliescu în interiorul PDSR. În cele din urmă, reprezentanţii aripii Iliescu au renunţat să-şi desemneze un candidat la preşedinţia PDSR deoarece era clar că nu aveau o persoană pregătită în acest sens. Nicolae Văcăroiu, fostul premier între 1992-1996, a renunţat să candideze şi chiar a anunţat personal candidatura lui Năstase la preşedinţia partidului, cerând delegaţilor să-l voteze pe acesta. Chiar dacă Adrian Năstase a fost ales în unanimitate la şefia PDSR, lucrurile nu par deloc simple pentru acesta. Adversarii săi vor sta în defensivă până când vor apărea primele semne de eroziune ale guvernării. Iar şocul va fi cu atât mai puternic pentru Năstase, deoarece el cumulează atât funcţia de premier cât şi cea de şef al partidului, cu speranţe deloc ascunse că va fi candidatul PDSR la preşedinţia României în 2004. Dacă însă popularitatea în cadrul partidului va fi distrusă prin actul de guvernare atunci Adrian Năstase va avea soarta celorlalţi premieri post decembrişti: Victor Ciorbea, Radu Vasile şi chiar însuşi colegul de partid din PDSR : Nicolae Văcăroiu. Conferinţa Extraordinară s'a dorit una triumfală, dar a reieşit din discursurile membrilor de frunte ai partidului că PDSR nu avea deloc o sarcină uşoară. Atât Ion Iliescu cât şi Adrian Năstase au atras atenţia că partidul trebue să rămână unit, deoarece disputele interne nu vor face decât să distrugă PDSR. Şi fără îndoială că cei doi ştiu ce ştiu. Bătălia pentru Putere în interiorul PDSR a atins deja cote alarmante. Şi chiar dacă nu s'au referit la activitatea guvernului pe termen scurt, avertismentul Uniunii Europene privind cele 100 de zile în care Executivul trebue să demonstreze că a demarat Reforma aşteaptă ca sabia lui Damocles deasupra capului lui Adrian Năstase. Iar dacă Adrian Năstase nu demonstrează că oferă miere Românilor, cariera sa politică poate fi compromisă. Probabil la începutul primăverii vom şti care va fi soarta actualului premier. Oricum, Adrian Năstase trebue să fie conştient că este un premier de sacrificiu. Dacă nu va aduce Românilor peste noapte semne vizibile că nivelul lor de viaţă creşte, atunci trebue să se resemneze cu trecerea în planul doi pentru o bună bucată de timp şi implicit renunţarea la visurile cu Palatul Cotroceni peste patru ani. Iar eşecul lui Năstase va duce implicit şi la spargerea PDSR.

Adrian Năstase

DECIZII LA CONDUCEREA PDSR-ULUI

Delegaţii la Conferinţa Naţională extraordinară a PDSR l-au ales cu unanimitate de voturi pe Adrian Năstase în funcţia de preşedinte al partidului.

Consiliul Naţional al PDSR, care a urmat Conferinţei Naţionale Extraordinare, a aprobat numirea a încă cinci vice-preşedinţi ai partidului: Ion Solcanu, Viorel Hrebenciuc, Miron Mitrea, Florin Georgescu şi Doru Ioan Tărăcilă. Vicepreşedinţii aleşi în 1999 - Ioan Mircea Paşcu, Dan Ioan Popescu, Hildegard Puwak, Nicolae Văcăroiu, Rodica Stănoiu şi Sorin Oprescu - au rămas în funcţie. Consiliul Naţional a mai aprobat ca Şerban Mihăilescu, Valer Dorneanu şi Mihai Tănăsescu să devină membri ai Biroului Executiv Central al partidului. Consiliul Naţional a fost lărgit cu încă 40 de membri.

PD DOREŞTE FORMAREA UNUI POL POLITIC - ALTERNATIVA 2004 -

PD va începe discuţii cu partide politice şi personalităţi pentru formarea unui pol politic - Alternativa 2004 - a declarat preşedintele Petre Roman. El nu a precizat formaţiunile politice care vor fi cooptate în acest pol politic, care va fi alternativa la guvernare în anul 2004.

PDSR ŞI-A ALES UN NOU SECRETAR GENERAL

Biroul Executiv Central al PDSR a decis să-l numească în funcţia de secretar general al partidului pe Cozmin Guşă, până în prezent director al Companiei *Jurnalul*.

PROIECTUL DE BUGET PE ANUL 2001

Delegaţia română formată din Mihai Tănescu, Ministrul Finanţelor Publice şi guvernatorul BNR Mugur Isărescu care s'au aflat la Washington pentru a discuta cu oficialii FMI posibilitatea încheierii unui nou acord *stand-by* s'a întors în ţară în după amiaza zilei de 28 Ianuarie.

Conform declaraţiilor acestora, la începutul lunii Februarie urmează să sosească în România o echipă de experţi a FMI, cu care se vor discuta nivelurile indicatorilor în baza cărora va fi construit bugetul pe anul viitor. Guvernul are în vedere o inflaţie anuală de 25%, un deficit bugetar de 4% şi o creştere economică de 4%.

SALARIUL MEDIU NET PE ECONOMIE

Salariul mediu nominal net pe economie în luna Decembrie 2000 a fost de 2.911.570 lei, mai mare cu 16,6% faţă de luna anterioară, în timp ce salariul mediu brut s'a cifrat la 3.975.929 lei, în creştere cu 18,7%.

TRAIAN BĂSESCU SE PLÂNGE DE NEPLATA TAXELOR DE PUBLICITATE

Firmele de publicitate au produs, în ultimul an, o pagubă de aproape 3,5 milioane de dolari în bugetul Primăriei Bucureştiului, prin neplata taxelor de publicitate şi de ocupare a domeniului public, a declarat Băsescu. El a mai declarat că va face plângere penală la Parchet împotriva administratorilor firmelor respective, pentru cele 2.099 de panouri pe care le-au amplasat ilegal în Capitală. Potrivit lui Traian Băsescu, publicitatea este a doua cangrenă pe legalitatea din Bucureşti, după fenomenul chioşcurilor ilegale.

INSPECTORATUL GENERAL AL POLIŢIEI ARE UN NOU ŞEF

Primul-ministru Adrian Năstase a anunţat, la o conferinţă cu prefecţii, că generalul Florin Sandu a fost numit, la ultima şedinţă de Guvern, în funcţia de inspector general al Inspectoratului General al Poliţiei (IGP). Năstase a spus că generalul Nicolae Berechet a fost eliberat din funcţia de şef al IGP, fiind numit secretar de stat în cadrul Ministerului de Interne (MI). Noua organigramă a MI cuprinde patru posturi de secretar de stat, faţă de două existente anterior.

ACTUALA PUTERE INTENŢIONEAZĂ SĂ MODIFICE LEGEA FONDULUI FUNCIAR

Iniţiatorul Legii fondului funciar, Vasile Lupu, a declarat că intenţia guvernării de a modifica această lege *"va pune în lumină din nou, şi pentru ultima oară, adevărata faţă a PDSR"*. El a spus că PDSR doreşte să introducă în modificarea Legii, noţiunea de echivalent arabil, ceea ce reprezintă o *"hoţie"*. Ei nu se gândesc să plătească despăgubiri că au folosit pământul 50 de ani, a spus Lupu. Dacă nu se vor opri aceste modificări legislative, vom scula satele, vom aduna ţăranii la Bucureşti, vom informa Consiliul Europei, Uniunea Europeană, ca să se ştie care sunt valorile democratice protejate de regimul Iliescu-Năstase, a amenţat Vasile Lupu. Fără definitivarea cadrului juridic al proprietăţii imobiliare, nu există nici alte drepturi şi libertăţi cetăţeneşti, nici democraţie, nici integrare europeană, a conchis prim-vicepreşedintele PNŢCD, Vasile Lupu.

FOSTUL MINISTRU AL SĂNĂTĂŢII, ŞTEFAN DRĂGULESCU A CERUT SĂ FIE REPRIMIT ÎN PNŢCD

Fostul senator PNŢCD de Timiş, Ştefan Drăgulescu, care demisionase din PNŢCD în 22 Noembrie 2000, a cerut să fie reprimit în cadrul partidului ţărănist. Rector al Universitătii de Medicină din Timişoara, el a fost în permanenţă un susţinător al lui Andrei Marga, pe care îl consideră un mare intelectual de calibru şi un reper moral care poate coagula în jurul său o mişcare creştin-democrată. Drăgulescu a făcut un apel către toţi cei care au plecat din partid, printre care i-a amintit pe Ticu Dumitrescu şi Victor Ciorbea, să se întoarcă şi să pună umărul la reconstrucţia PNŢCD.

RATA ŞOMAJULUI A TRECUT DE 10,5%

Agenţia Naţională pentru Ocuparea Forţei de Muncă (ANOFM) a informat că rata şomajului la nivel naţional înregistrată în luna Decembrie a anului trecut a fost de 10,5 la sută, aproape similară celei din luna precedentă.

PRODUCŢIA DE ELECTRICITATE PE BAZĂ DE CĂRBUNE ŞI HIDROCARBURI A CRESCUT

Din cauza secetei prelungite, livrările de energie produsă în hidrocentrale scăzând drastic, producţia de electricitate pe bază de cărbune şi hidrocarburi a crescut considerabil. Termoelectrica a livrat, numai în cursul unei zile, în sistemul energetic naţional o cantitate de energie electrică de 5.870 MW, ceea ce reprezintă cea mai mare producţie zilnică de energie electrică realizată după 1989 în România pe bază de cărbune şi hidrocarburi.

ION ILIESCU RECIDIVEAZĂ

Preşedintele Ion Iliescu nu este de acord cu grantarea proprietăţii prin Constituţie. El a declarat Marţi, 6 Feb. la Academia Română că, după părerea sa, în forma actuală a Constituţiei dreptul de proprietate ar fi *"garantat"*, deşi scrie clar în text doar *"ocrotit"*. Pe urmă a mai spus că, obiectul proprietăţii nu poate fi garantat, deoarece acest lucru ar însemna *"stoparea dreptului individului de a-şi înstrăina proprietatea"* (?!)

PRM SE DECLARĂ DE ACORD CU CE A SPUS ION ILIESCU

Prim-vicepreşedintele PRM Corneliu Ciontu consideră că Preşedintele României Ion Iliescu a avut mare dreptate prin afirmaţiile făcute la Focşani, potrivit cărora organismele internaţionale impun României să privatizeze sistemul bancar, pentru ca apoi ţara noastră să stea cu mâna întinsă la băncile care nu mai sunt româneşti. Este nevoie, a spus Corneliu Ciontu, să existe un control şi al Guvernului asupra activităţii financiar-bancare, prin menţinerea unei bănci cu capital de stat, în acest sens, BCR ar trebui să rămână cu capital majoritar de stat. Totodată, liderul PRM a apreciat că Iliescu are perfectă dreptate când critică Banca Mondială pentru condiţiile impuse României de a privatiza marile complexe zootehnice. Preşedintele Iliescu declarase la Focşani că Agricultura s'a născut în forme asociative, care au stat la baza dezvoltării colectivităţilor umane. *"Este un moft chestiunea aceasta cu sfânta proprietate privată care stă la originea vieţii sociale"*, a spus Iliescu.

VICTOR CIORBEA DOREŞTE UN POL CREŞTIN-DEMOCRAT

ANCD nu doreşte fuziunea sau întoarcerea în PNŢCD, decât în cazul în care se va înfiinţa un pol creştin-democrat, a afirmat preşedintele ANCD, Victor Ciorbea. Acest pol creştin-democrat ar putea uni formaţiunile PNŢCD, ANCD, UFD, Uniunea Democrat Creştină şi asociaţiile civice, care au la bază aceeaşi ideologie.

ROMÂNIA, O SURSĂ DE ÎNGRIJORARE PENTRU U.E.

În timpul unei discuţii cu membrii Comisiei de Politică Externă a Parlamentului European, la care a participat şi Prim-ministrul român, Adrian Năstase, Comisarul european responsabil cu extinderea Uniunii Europene (UE), Gunter Verheugen, a declarat că România a fost, şi continuă să fie o sursă de îngrijorare pentru UE. Verheugen a spus că liderii UE aşteaptă mult dela actualul Guvern care, având o majoritate confortabilă, ar putea pune în aplicare un program de reforme care să scoată România din situaţia actuală dificilă.

ApR IAŞI S'A DIZOLVAT

Conferinţa judeţeană a ApR Iaşi a decis dizolvarea organizaţiei judeţene a partidului, întrucât membrii filialei consideră că ApR este un partid fără viitor. Cei aproximativ 100 de participanţi la lucrările Conferinţei judeţene au votat pentru dizolvarea organizaţiei şi s'au pronunţat pentru înscrierea în PDSR.

ORTACII LUI MIRON COZMA CER GRAŢIEREA LUI

Liga Sindicatelor Miniere din Valea Jiului (LSMVJ) i-a solicitat Preşedintelui Ion Iliescu graţierea lui Miron Cozma, iar procurorului general al României formularea unui recurs în anulare la sentinţa de condamnare la închisoare a fostului lider sindical.

PNL ÎŞI VA MODIFICA STATUTUL

Biroul Permanent Central (BPC) al PNL a modificat Statutul partidului astfel încât, la toate nivelurile, conducerea să fie *colegială* - şi nu *uni-personală*, a declarat vicepreşedintele liberal Paul Păcuraru. Modificările la statulul partidului vor fi supuse aprobării Congresului din 17-18 Februarie.

ROMÂNIA ARE NEVOIE DE EFORTURI SUPLIMENTARE PENTRU A INTRA IN NATO

Fostul ministru german al Apărării, Volker Ruehe, a declarat că România ar trebui să fie invitată la *summit*-ul din 2002, alături de Slovacia, Slovenia şi Bulgaria, să adere în alianţă. Pentru a se califica însă, România trebue să întreprindă eforturi suplimentare pentru întărirea democraţiei şi economiei de piaţă. România are, datorită poziţiei de graniţă cu Ucraina, o importanţă strategică deosebită. Totodată, prin Bulgaria şi România, Alianta şi-ar putea crea legături terestre între Vestul Europei şi Turcia, respectiv Grecia.

REZERVA VALUTARĂ A BNR A CRESCUT

Rezervele internaţionale ale BNR se situau,la sfârşitul lunii Ianuarie,la peste 3,4 miliarde dolari. În această lună rezerva valutară a BNR a crescut cu 74,8 milioane de dolari.

CURSURILE PIEŢEI VALUTARE DIN 08 FEBRUARIE 2001 LA ORA 12.00

Valute în cont		curs leii
1 dolar SUA	-	26.706
1 dolar austra.	-	14.516
1 dolar can.	-	17.667
1 Euro	-	24.758
1 liră sterlină	-	38.831
1 marcă gr.	-	12.658
1 franc fr.	-	3.774
1 franc belgian	-	609
1 leu mol.	-	2.117
1000 lire turceşti	-	39
100 drahme gr.	-	7.266
100 lire italiene	-	1.279
100 pesetas sp.	-	14.880

din cele 3 colţuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

GEORGE W. BUSH A INTRAT ÎN FUNCŢIE

Pe data de 20 Ianuarie la ora 12.00 (ora Washingtonului) Preşedintele ales George W. Bush, după depunerea jurământului, a devenit oficial al 43-lea preşedinte al Statelor Unite. Primul preşedinte a fost George Washington pe perioada 1789-1797.

Cu toată vremea ostilă, datorită temperaturii scăzute şi a unei ploi mărunte, zeci de mii de Americani au ţinut să asiste la acest moment istoric, acoperind suprafeţe largi, dela clădirea impunătoare a Congresului până la Monumentul lui Washington.

Pe platforma oficială au luat loc cele mai importante personalităţi politice ale Statelor Unite. Au fost văzuţi foştii preşedinţi: Jimmy Carter, al 39-lea preşedinte, George Bush, al 41-lea preşedinte, Bill Clinton, al 42-lea preşedinte cu vicepreşedintele său, Al Gore. Au participat Guvernatorii statelor americane, membrii Camerei Reprezentanţilor şi ai Senatului, Curtea Supremă a Statelor Unite. Nu au lipsit nici fostul senator Bob Dole, fostul preşedinte al Camerei Reprezentanţilor Newt Gingrich, sau fostul Secretar de Stat republican, James Baker.

În momentul solemn al jurământului, miile de bliţuri care au scânteiat, au adus o notă aparte în atmosfera întunecată de nori.

Depunerea jurământului. În partea din dreapta foştii preşedinţi, George Bush, Bill Clinton şi Jimmy Carter.

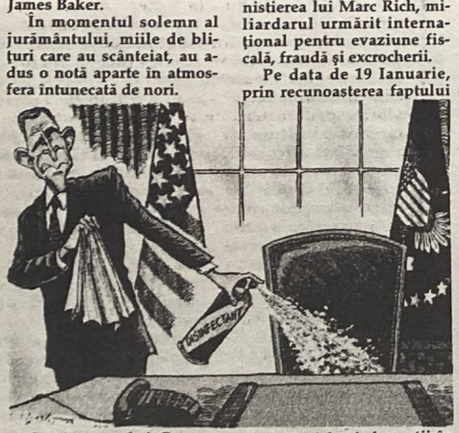

Cuvântarea lui George W. Bush de 14 minute a fost concisă şi precisă. El a mulţumit fostului preşedinte Bill Clinton pentru cei opt ani de serviciu şi fostului vice-preşedinte Al Gore pentru campania electorală care a fost *"condusă cu suflet şi s'a terminat elegant"*.

Noul preşedinte a expus cu claritate şi convingere promisiunile făcute în campania sa electorală: scăderea taxelor, îmbunătăţirea şcolilor, a Securităţii sociale şi a ajutorului medical, ca şi întărirea puterii militare a Statelor Unite. El a promis *"o singură naţiune în care să domnească dreptatea şi oportunitatea"* şi a făcut apel la Americani ca *"să fie cetăţeni. Cetăţeni, nu spectatori. Cetăţeni, nu supuşi. Cetăţeni constructori responsabili ai unei comunităţi care să servească şi ai unei naţiuni de caracter"*. El a spus că: *"voi căuta să trăiesc şi să conduc după următoarele principii: să-mi exprim convingerile în mod civilizat; să urmez cu curaj interesul poporului; să pledez pentru un mai mare spirit de dreptate şi compasiune; să cer o responsabilitate mai mare şi să încerc s'o trăiesc ca atare"*.

Preşedintele Clinton, în dimineaţa când a părăsit Casa Albă, a dat un decret de amnistie pentru 140 de persoane, printre care şi pentru Susan McDougal, implicată în celebra afacere Whitewater din Arkansas, pe când Clinton era guvernator. Nu a fost pus însă pe listă spionul israelian Jonathan Pollard, pentru care s'au făcut precedente intervenţii de amnistie, dar a dat loc la aprinse discuţii amnistierea lui Marc Rich, miliardarul urmărit internaţional pentru evaziune fiscală, fraudă şi excrocherii.

Pe data de 19 Ianuarie, prin recunoaşterea faptului că a dat false informaţii în legătură cu relaţiile sale cu Monica Lewinsky, el a fost absolvit de orice urmări judiciare, dar licenţa sa de avocatură pentru Arkansas a fost suspendată pentru cinci ani şi va plăti o amendă de 25.000 de dolari. Afacerea Whitewater va fi clasată.

Cu toate scăderile sale se consideră că Bill Clinton a fost pentru Americani un preşedinte bun. Ca om, a fost foarte sociabil, a avut şarm şi a fost inteligent. El a lăsat în urmă o economie sănătoasă. A reuşit să anuleze deficitul federal şi să aibă un surplus de 455 miliarde de dolari. Şomajul, care în 1993 era de 7,3%, a scăzut la 4%. A alocat 5,6 milioane acri (2,3 milioane ha) pentru monumente naţionale, punând sub protecţie federală cea mai mare suprafaţă dela preşedintele Theodor Roosevelt încoace (1901-1909) şi datorită creşterii economiei s'au putut crea 22 milioane de noi locuri de muncă. El este cel mai tânăr preşedinte care iese la pensie la vârsta de 54 de ani, beneficiind de toate prerogativele unui fost preşedinte.

Bill Clinton a vrut să facă din plecarea sa o sărbătorire, ceea ce nu a făcut nici un preşedinte înaintea lui. Astfel, în loc să se retragă discret din oraş, după ce a fost condus la limuzină de noul preşedinte şi soţia sa Laura, el şi Hillary s'au îndreptat spre Baza Forţelor Aeriene dela Andrew, unde au participat la o ceremonie specială. Aici, într'un mare hangar, Clinton a fost ovaţionat de sute de simpatizanţi şi după o scurtă alocuţiune a trecut în revistă o gardă de onoare ca un şef de stat. Ca şi cum aceasta nu ar fi fost de ajuns, la New York , după ce a coborît din avion, el a fost primit de altă mulţime de simpatizanţi, iar la podiumul amenajat s'a repezit să se adreseze întâi, aproape strigând, proaspătul senator de New York, Hillary Clinton...

Spre deosebire de familia Clinton, Al Gore, marele învins al alegerii prezinden̦iale, nu a făcut nici un efort ca să atragă atenţia. După ceremonia jurământului, noul vice-preşedinte Dick Cheney şi soţia sa au condus la limuzină pe fostul vice-preşedinte şi soţia acestuia, care au plecat apoi la casa lor din Arlington.

Lupta din ultimele zile dusă de Preşedintele Clinton de a încheia un acord de pace între Israelieni şi Palestinieni a fost criticată de aceştia din urmă ca având *"consecinţe dezastruoase"*, fiindcă administraţia a făcut presiuni mari *"pentru semnarea unor slabe şi vagi acorduri"*. După spusele unui analist, *"întreaga afacere dela Camp Davis a fost o tentativă pentru Premiul Nobel"*.

Palestinienii au fost intrigaţi constant de poziţia pro-israeliană a administraţiei Clinton inclusiv de trimisul special al acestuia în Orientul Mijlociu, Dennis Ross. Ei şi-au adus aminte că George Bush tatăl s'a opus creerii de aşezăminte evreieşti în zonele ocupate şi a impins pe Israelieni pentru primele negocieri cu Palestinienii.

George W. Bush a promis încă din campania electorală că o să restaureze *"onoarea şi demnitatea"* la Casa Albă şi să facă *"o curăţenie serioasă" în Camera Ovală* (aluzie la legătura sexuală cu Monica Lewinsky). Aici au fost revopsiţi pereţii şi înlocuit covorul, iar busturile lui Harry Truman şi Franklin Roosevelt, favoritele lui Clinton au fost îndepărtate. În Casa Albă vor fi instaurate alte obiceiuri. Nu vor mai exista tineri asistenţi în blugi, fără cravată şi în cămăşi sport, care intrau în Camera Ovală în această costumaţie bulevardieră, acolo unde Preşedintele Reagan nu-şi scotea nici haina.

După cum povestea Leon Panatta, unul din foştii şefi ai personalului Casei Albe, la şedinţele care aveau loc, participa cine vroia, putând să se ia cuvântul fără restricţie. Puteai vedea chiar şi copii, care nu aveau ce căuta acolo. Şedinţele durau ore întregi, câteodată chiar întreaga noapte, când bucătăria Casei Albe trebuia să se închidă mult mai târziu.

Spre deosebire de împrăştiatul şi indulgentul Clinton, George W. Bush este un om disciplinat şi punctual, căruia nu-i place să piardă timpul, ceea ce explică cuvântarea sa, de numai 14 minute, dela inaugurare. *"Îmi place să fiu scurt, fiindcă vreau să reamintesc oamenilor că sunt o persoană care merge repede spre miezul problemei"*.

Noul preşedinte ascultă recomandările consilierilor săi dar îi place să delege autoritatea, ceea ce îi permite să se ocupe şi de alte probleme şi deci să fie eficient. Contrar lui Clinton, nu-i plac scenele sociale şi mulţimea dela Hollywood.

Noul personal al Casei Albe a avut surpriza să găsească scoasă dela tastele computerelor, litera *"W"*, iniţiala lui George W. Bush, ceea ce a fost considerat ca indulgenţa imatură a fostului preşedinte faţă de personalul său care lăsa pe holurile Aripei de Vest resturi de pizza... Printre alte pozne, s'au raportat diverse mâzgăleli ironice pe pereţi şi chiar tăierea unor linii telefonice.

După cum a promis, George W. Bush s'a apucat imediat de treabă ca să pună în practică promisiunile făcute. El s'a întâlnit cu mai mulţi membri ai Congresului decât oricare alt preşedinte în prima săptămână dela intrarea în funcţie. În primele zile ale intrării sale în funcţie, Bill Clinton s'a ocupat de problema acceptării homosexualităţii în armată...

Scăderea taxelor se crede că va fi adusă în faţa Congresului în Februarie după ce şeful Rezervelor Federale, Alan Greenspan, sprijină acum această idee daca ea este concretizată mai repede. Preşedintele cere scăderea taxelor cu 1,6 trilioane de dolari pe următorii zece ani.

Îmbunătăţirea educaţiei în care se cere alocarea de 5 miliarde de dolari şi testarea anuală a elevilor din clasele 5-8, care au un nivel scăzut comparat cu standardele europene, se speră să fie rezolvată până la vară. Îmbunătăţirea Apărării în care se cere alocarea anuală de un miliard de dolari, modernizarea cu ultimele invenţii tehnice, ca şi construirea unei apărări naţionale de rachete antirachetă urmează să fie discutată imediat după problema taxelor. Cum se ştie, Rusia şi China sunt categoric împotriva acestui plan american. Noul secretar al Apărării Donal Rumsfeld este un sprijinitor convins al acestui proiect.

Pentru realizarea acestor obiective, noul preşedinte caută să lucreze şi să capteze interesul cât mai multor congresmeni democraţi.

Bill şi Hillari Clinton se pare că vor trebui să returneze unele din piesele de mobilier luate dela Casa Albă, pe care le-au considerat primite ca daruri personale, dar care fac parte din inventarul acesteia.

ISRAELIENII AU ALES CONFRUNTAREA

Alegerile din 6 Februarie pentru desemnarea primministrului au fost câştigate de Ariel Sharon cu 62,6% voturi contra numai 37,2% pentru Ehud Barak, cea mai mare diferenţă din istoria Israelului, dar cu o prezentare la vot de numai 62%.

Alegând ca prim-ministru pe Sharon şi nu pe Barak, Israelienii au ales confruntarea sine die cu Palestinienii. Noul prim-ministru după cum se ştie nu recunoaşte acordul de pace cu Palestinienii şi a declarat că vrea să păstreze 42% din Malul de Vest şi două treimi din Gaza sub control israelian faţă de 10% cât se discuta în convorbirile de pace. El a declanşat actuala criză de confruntări sângeroase cu Palestinienii, când la 28 Septembrie anul trecut, a pătruns în mod voit pe esplanada moscheelor cu o droaie de poliţişti şi reporteri ca să arate suveranitatea israeliană a acestor locuri.

În lumea arabă el este condamnat pentru orchestrarea invaziei Libanului în 1982 şi masacrarea a sute de Palestinieni în lagărele de refugiaţi dela Sabra şi Shatila de lângă Beirut ca şi de colonizarea forţată a Evreilor în locurile cu populaţie densă palestiniană.

Barak a considerat aceste alegeri ca un *referendum pentru pace* şi a declarat că "nu am fost niciodată mai aproape de pace ca acum". După pierderea alegerilor el şi-a dat demisia atât ca lider al partidului Laburist, cât şi pentru locul pe care îl ocupa în Knesset.

Deşi în cuvântarea sa Sharon a declarat că va *"restaura securitatea cetăţenilor israelieni şi va stabili o adevărată pace şi stabilitate"* el a repetat că Ierusalimul este capitala indivizibilă a Israelului, respingând deci orice plan al Palestinienilor de a recâştiga Ierusalimul de Est ocupat în 1967 de armata israeliană, act condamnat de rezoluţia 242 a Consiliului de Securitate.

Deşi Arafat a declarat că *"respectă decizia poporului israelian"*, un oficial palestinian a spus că *"vom continua intifada. Nu avem nimic de negociat cu Sharon. Dacă poporul israelian crede că poate rezolva securitatea Israelului, alegând pe Sharon, se înşeală."*

Unii Palestinieni, ca Muftiul Ierusalimului, Şiekul Ikriman Sabri, consideră că Sharon va servi cauzei lor fiindcă *"va arăta lumii întregi adevărata faţă a Sionismului"*.

DIPLOMAŢIA TEZAURULUI

- II -

Eugen TOMA

Tezaure restituite

Un moment dramatic, în care au fost implicate mai multe tezaure naţionale, îl constituie evacuarea stocului de aur al Franţei în momentul prăbuşirii frontului francez ca urmare a loviturii armatei germane în 1940. Atacul german s'a produs în Mai 1940 şi situaţia impunea salvarea tezaurelor ce se aflau atunci în Banca Franţei: pe lângă tezaurul francez şi cel polonez, se mai aflau atunci la Paris tezaurul Belgiei, proaspăt venit, şi cel al Ţărilor Baltice, adus în 1939, cu puţin înainte de anexarea acestor ţărişoare de către U.R.S.S.. Plecarea vapoarelor cu aur spre S.U.A., Canada, Martinica şi Algeria, din porturile franceze, se produce în ultima clipă: în 16 Mai se îmbarcau la Toulon 200 de tone de aur, dela Brest plecau în 17 Mai 120 tone, apoi în 16 Iunie dela Brest începe, sub bombardament inamic, încărcarea altor cinci nave care reuşesc să iasă în larg la 19 Iunie, când portul era în flăcări. O singură cutie s'a pierdut, căzând în apă. Franţa va capitula la 22 Iunie 1940.

Să precizăm că tezaurul francez a fost restituit Franţei la sfârşitul războiului de către SUA, ca putere aliată. La rândul ei, Franţa a înapoiat tezaurul Poloniei şi cel al Ţărilor Baltice după desfiinţarea URSS, când aceste ţări şi-au recăpătat independenţa. Mai amintim că puterile apusene nu recunoscuseră niciodată anexarea Ţărilor Baltice de către Uniunea Sovietică. Există deci şi parteneri care-şi respectă angajamentele.

După cum se vede, tezaurele statelor au parcă o viaţă proprie, care palpită în situaţie de criză, căutându-şi salvarea în ţări sincer aliate.

Tezaurul României dela Moscova (1916-1917)

Cazul României din Primul Război Mondial este mai complicat decât cele prezentate mai sus. Tezaurul românesc, înconjurat astăzi de o intensă aură afectivă, nu a fost furat, ci dat de bună voie unei puteri aliate, spre păstrare. Înainte de răsturnarea regimului politic şi social din Rusia prin lovitura de stat bolşevică din 25 Octombrie/ 7 Noembrie 1917, guvernul român a hotărît să trimită, în două transporturi (Decembrie 1916 şi Iulie 1917) stocul de aur şi alte valori în Rusia, din cauza înaintării pe teritoriul României a armatelor inamice. Războiul era purtat de Puterile Centrale (Germania şi Austro-Ungaria, cu care s'au aliat Bulgaria şi Turcia) împotriva Antantei (Anglia, Franţa, Rusia, cu care s'au aliat Japonia, Italia, România în 1916 şi Statele Unite ale Americii în 1917). Rusia a fost deci la început un stat aliat care, din nefericire, a devenit apoi rapid un stat neprieten. În August 1916, România intrase în război destul de slab pregătită, iar frontul s'a destrămat cu repeziciune datorită şi neimplicării, dela bun început, a Rusiei. În ciuda faptului că era putere aliată, imperiul ţarist nu avea nici un interes să ne ajute militar; dimpotrivă, dorea ca România să se prăbuşească, pentru ca apoi Rusia să încheie pe acest motiv o pace separată cu Puterile Centrale (în *"Raportul Polivanov"* al ministrului de Externe rus purtând acest nume se arată că o Românie victorioasă şi întregită ar fi scăpat de sub influenţa Rusiei). Pentru ilustrare, materialul de război expediat României de Franţa şi Anglia prin porturile Arhanghelsk şi Vladivostok venea cu întârzieri mari sau era reţinut în Rusia. Mitralierele ajungeau la poliţia din Petrograd, iar tunurile antiaeriene erau îndreptate spre Riga. Trenurile de armament, muniţii şi artilerie grea destinate României erau incendiate sau deviate spre frontul din Caucaz, unde o misiune militară de recuperare a materialului comandat de Români le-a descoperit în primăvara anului 1917 (**Grigore Filiti.** ***Aspects des relations russo-roumaines,*** cap.VI-X. Minard, Paris, 1967)

În situaţia dezastrului militar iminent, guvernul român ia măsuri de evacuare la Iaşi a tuturor bunurilor de preţ, în primul, rând, firește, a stocului de aur al ţării. Guvernul, având ca prim-ministru pe Ion I.C. Brătianu, părăseşte Bucureştiul în 20 Noembrie/ 3 Decembrie 1916 iar armatele austro-ungare îl ocupă în 23 Noembrie/ 6 Decembrie. Ocupanţii germani nu aveau nici o consideraţie pentru Români.

Este cunoscut faptul că au topit clopotele bisericilor din Muntenia şi Oltenia ca să folosească metalul; noroc că N. Iorga şi o echipă de studenţi apucaseră să copieze, cu ani înainte, inscripţiile de pe ele.

Decizia de a trimite o avere uriaşă în străinătate a fost dramatică. I.C. Brătianu a respins atât ideea ascunderii tezaurului, cât şi avertismentul bătrânului bancher evreu Mauriciu Blank care, cu multă înţelepciune, căuta să atragă atenţia asupra instabilităţii politicii ruseşti şi a *"deziluziilor amarnice"* pe care le-ar putea avea România mai târziu. Blank a propus ca tezaurul să fie încredinţat unor bănci din Norvegia, unde se puteau închiria safeuri şi totul ar fi fost garantat, dar Brătianu a replicat că *"transportul până în Norvegia ar costa prea multe parale"*. O altă propunere, aceea de a se expedia tezaurul în Anglia, a fost şi ea respinsă, având în vedere problema transportului şi riscurile atacurilor submarinelor germane din Marea Nordului şi mai ales faptul că autorităţile imperiale ţariste ar fi văzut în gestul României o lipsă de încredere ofensatoare. Menţionăm că regina Maria a României era rudă apropiată cu ţarul Nicolae al II-lea, dar în acelaşi timp era rudă foarte apropiată şi cu casa regală britanică. *"Ruşii,* a spus marele I.I.C. Brătianu, *s'ar simţi jigniţi prin faptul că preferăm Anglia ţării lor"*. Blank a propus atunci ca Brătianu să comunice Ruşilor că România a contractat în Anglia un împrumut mare care trebuia garantat prin tezaurul român. Dar *"sensibilităţile ruseşti trebuiau menajate"*, expresie pe care continuăm să o auzim de 84 de ani încoace.

Pentrucă şi obiectele rare bisericeşti trebuiau evacuate, ar trebui scoase din anonimat şi alte figuri ale vremii, de exemplu starețul Mânăstirii Secu, Ilarion Bălăiţă, care a ascuns odoarele după vechiul obicei al pământului, şi starețul Mânăstirii Neamţ, Meletie Nicuta, care, refuzând să predea obiectele de valoare, a fost arestat la ordinul generalului Prezan.

Ce s'ar fi întâmplat dacă aurul ar fi rămas la Iaşi şi ar fi fost capturat de Germani? La sfârşitul războiului l-am fi primit înapoi, în cadrul despăgubirilor de război, pe care o naţie ordonată, fiind învinsă, le-ar fi plătit la centimă.

Tezaurul român a fost trimis în Rusia în două etape, conţinutul lui fiind bine cunoscut publicului românesc din relatări exacte bazate pe documente existente. (**Mihai Gr. Romaşcanu,** ***Tezaurul român dela Moscova. Documente. 1916-1917.*** Ed. Cartea Românească, Bucureşti 1934; **Viorica Moisuc, I. Calafeteanu, C. Botoran,** *Tezaurul României la Moscova. Documente, 1916-1917.* Ed. Globus, Bucureşti, 1993).

O reacapitulare a valorilor transportate s'a făcut în ultimii zece ani în multe publicaţii. Astfel, primul transport conţinea aur în monede, în total 314.243.209 lei-aur, şi în lingouri, în valoare de 337.247 lei-aur, la care se adăugau bijuteriile reginei Maria, estimate la 7.000.000 lei-aur. Aurul din cel de-al doilea transport era în monede în valoare de 57.452.357 lei-aur, la care se adăugau şi monede de argint. De remarcat că cele peste 14 milioane de monede de aur trimise au o valoare mult mai mare decât a aurului incorporat în ele (de pildă, moneda de aur lira sterlină în 1916 echivala cu 4,8 USD iar în 1990 echivala cu 100 USD). Specialiştii sunt cei mai indicaţi să calculeze valoarea tezaurului, dacă sunt chemaţi s'o facă. Nu a existat în ultimii zece ani un comunicat oficial asupra acestei valori, pentru ca opinia publică românească să cunoască ce pretenţii ar putea avea România.

În acel nefericit tezaur trimis la Moscova nu intra, după cum am spus, numai stocul de aur al Băncii Naţionale, ci şi nenumărate valori ale ţării, de a căror soartă nu se mai ştie decât în mică măsură. În componenţa lui au intrat valori financiare de 6,5 miliarde lei-aur (acţiuni, obligaţii, bilete de bancă), valori de arhivă (arhiva Băncii Naţionale, a Creditului Rural, acte de proprietate) dar şi depozitele particulare la Casa de Depuneri, la instituţii publice şi private. La acestea se adăugau obiecte şi bijuterii ale unor persoane particulare. Au ajuns la Moscova obiectele de patrimoniu ale muzeelor şi mânăstirilor din ţară, operele de artă din Pinacoteca Statului, din Muzeul Naţional al Capitalei, din Muzeul Kalinderu, colecţia particulară a lui V.G. Morţun, tablourile doctorului Angelescu, obiectele de artă ale lui Barbu Ştirbei ş.a.m.d. (în total 113.000 de tablouri de N. Grigorescu, Th. Aman, Luchian etc.), tezaurul dela Pietroasa (*"cloşca cu puii de aur"*) de 18 kg de aur, peste 2.500 de obiecte de orfevrerie medievală, broderii scumpe sau sacre, icoane vechi. Au fost introduse în transport piese de interes ştiinţific (kilogramul etalon de platină etc.), apoi o parte a Arhivelor Statului cu documente din istoria poporului român, tezaurul Academiei Române compus din manuscrise, cărţi rare, 300 de pergamente cu peceţi ale domnitorilor, medalii etc., precum şi arhive particulare în care erau şi manuscrisele compozitorului George Enescu. Pe scurt, o bogăţie inestimabilă, adunată de poporul nostru în câteva sute de ani, a fost expediată în neant, adică la Banca Imperială Rusă.

Va urma

Scrisoare din ţară

Probabil ca aţi aflat deja ceva despe cele întâmplate la noi în alegeri şi despre aparent surprizătorul scor obţinut de gălăgiosul Corneliu Vadim Tudor şi de partidul său *"România Mare"*. Totuşi, rezultatul nu este chiar atât de surprinzător pentrucă în ultimele săptămâni, înainte de alegeri, acest lucru se contura, deşi nimănui nu prea îi venea să creadă.

Prin tramvaie, autobuze, magazine, la colţ de stradă se auzea înainte de alegeri numele lui Vadim Tudor, din ce în ce mai des şi rostit din ce în ce de mai multă lume, uitând fireşte, că el reprezenta *"extremismul de stânga"*. La fel se contura şi eşecul CDR. Poate că a asculta discuţiile oamenilor din tramvaie nu este cel mai ştiinţific mod de a sonda opinia publică, dar nici în sondajele făcute de specialişti nu prea se poate avea încredere, pentrucă nu numai că au ascuns (la comandă sau nu) ascensiunea lui CVT, dar au menţinut trează şi speranţa Convenţiei şi a altora că vor intra în parlament. Mai mult, în turul doi se considera aproape o certitudine prezenţa lui Stolojan sau a lui Isărescu.

Toată presa (scrisă, audio sau video) şi toţi politicienii au urlat că prezenţa lui Vadim în turul doi (cu şanse de a ajunge la Cotroceni) şi cele 22% obţinute de partidul său vor fi o mare nenorocire. Toată lumea încearcă să găsească motivele pentru care s'a întâmplat aşa ceva.

Păi, ce motive mai bune decât contra performanţa guvernării din ultimii 10 ani, pe care toţi am susţinut-o, compromisurile faţă de ideea de interes naţional, hoţiile şi slugărnicia faţă de diverse foruri internaţionale se pot închipui!?

Dar de ce, dacă oamenii *nu* vrut să sancţioneze puterea pentrucă le-a înşelat marile speranţe din 1996, nu au votat cu Iliescu masiv, de ce cu Vadim? se întreabă marii noştri analişti politici (dând diverse explicaţii).

După mine, răspunsul este că oamenii mai au încă speranţă şi sunt gata să accepte măsuri radicale şi chiar violente pentru a scoate ţara din păienjenişul în care au aruncat-o cei ce s'au perindat prin scaunele puterii până acum.

Vadim este un artist al mesajului, specialist în sociologie, fin psiholog şi mai presus de orice un greu de egalat orator şi chiar actor.

Mesajul pe care el l-a promovat în campnaia electorală a fost: de om de mână forte, de justiţiar, de apărător al Românilor din Ardeal, ameninţaţi de Unguri, de om care va avea curajul să stârpească mafia, care va apăra interesul naţional, va întregi ţara şi o va scoate din sărăcie, s'a pliat şi a răspuns exact la dorinţele maselor.

În emisiunile televizate a folosit un limbaj viu, colorat, foarte diferit de cel de lemn, îmbâcsit şi stereotip al tuturor celorlalţi politicieni. Puţină lume rezista plictiselii de a asculta dela cap la coadă o emisiune cu Iliescu, Stolojan, Isărescu, Meleşcanu sau alţii. Vadim are memoria datelor şi a uimit pe toţi prin incursiunile sale în istorie. Chiar dacă nu ştie economie, apelul la istorie şi la cultura sa generală l-a scos întotdeauna din încurcătură şi i-a adus avantaje pentrucă publicul apreciază personajul care foloseşte cu atâta uşurinţă datele şi faptele istoriei şi admiră oamenii care au memorie şi care vorbesc fără să citească.

Comentariile din presa internaţională conţin invariabil două cuvinte *"ultranaţionalist"* şi *"antisemit"* şi îngrijorări cu privire la viitorul democraţiei în România şi la opţiunea sa euroatlantică. Dar să ne gândim cine controlează această presă, convergenţă de păreri, nu mai pare curioasă.

Poate că dacă în ultimii 4 ani Occidentalii ar fi acordat mai mult suport şi mai puţine strângeri de mână şi zâmbete României, astăzi s'ar fi mirat mai puţin.

Rezultatul alegerilor îl ştim şi după mine sancţiunea nu a fost aşa de drastică, pentrucă oricum PDSR nu a obţinut decât 38% din voturi (şi prin redistribuire 45% din locurile din Parlament). CDR nu a intrat în Parlament! Sincera să fiu, nici nu ştiu dacă merita, după cum nu ar merita nici ceilalţi.

PDSR nu şi-ar fi imaginat nici în visele cele mai neobişnuite că liberalii şi ţăraniştii îl vor vota pe Iliescu şi că vor recomanda electoratului lor să facă acelaşi lucru. Dar, isteria declanşată şi manipulată la maximum, în legătură cu pericolul izolării României de exterior, dacă este ales preşedinte Vadim, a aşezat PDSR şi pe Iliescu în poziţia de salvator al României. Acum PDSR este văzut ca singura alternativă rezonabilă...

În orice caz, se pare că noul Parlament va fi cel mai slab din ultimii 10 ani, pentrucă perspectiva deţinerii imunităţii parlamentare a determinat un adevărat comerţ cu locurile eligibile, iar cei care au dat marile lovituri sistemului bancar, cei care au făcut marile afaceri, gangsteri şi hoţi şi-au cumpărat bine-mersi locurile, de unde timp de 4 ani nu vor mai fi deranjaţi.

Spectacolul, de bălăcăreală de mahala pe care l-au oferit politicienii în campania electorală, mizeria, corupţia, pot face pe oricine să-şi dorească altă viaţă.

Mă opresc aici...

Nicoleta DAŞU
21 de ani, studentă la
Facultatea de Relaţii Internaţionale

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE/LA VOIX ROUMAINE
pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului
cu cel 4 săptămâni înainte

CRONICA VREMII

CÂTE CEVA DESPRE ŢĂRĂNIŞTI

——Ion BOIERU——

Se poate spune de către oricine, mai ales, astăzi, după ce au fost scoşi din lupta parlamentară, prin pierderile din Noembrie 2000, că ţărăniştii intră într'o perioadă de refacere, cu speranţa că vor câştiga prestanţa pe care au avut-o altă dată, în politica românească.

Acest articol îl scriem din simpatia pe care am purtat-o din fragedă tinereţe, în casa părinţilor mei care avea frumoase amintiri despre Iuliu Maniu, cel care a devenit ulterior şeful Partidului Naţional Ţărănesc şi a menţinut un echilibru politic în viaţa internă a ţării, după ce acest partid istoric a jucat un rol însemnat în lupta naţională, pentru UNIREA, care s'a realizat în 1918. Acest partid, reprezenta interesele ţărănimii, în cadrul larg al intereselor naţionale, respectând cu rigurozitate o linie morală, democratică şi naţionalistă.

După venirea la putere, cu ajutorul Armatei Roşii, a comuniştilor în 1945, Partidul Naţional Ţărănesc, ca şi celelalte partide naţionale, a fost izbit direct de forţele comuniste, care urmăreau acapararea ţării şi, deci, înlocuirea şi, apoi, distrugerea tuturor partidelor democratice, istorice şi naţionale. Căci comuniştii urmăreau *"Schimbarea la faţă"* a ţării, cu toate instituţiile sale, cu toată cultura şi civilizaţia străveche a naţiunii române. Partidul Ţărănesc a fost desfiinţat, conducătorii arestaţi, ca Maniu, Mihalache.

La vremea procesului acestora, cuvinte violente, nedemne de asemenea figuri istorice ale poporului, au fost scrise de către actualul *fals şi nedorit mentor al politicii de azi*, Silviu Brucan, care era pe vremea aceea instigatorul ideologic al comuniştilor şi stegarul marxismului ucigător al neamului românesc. Silviu Brucan nu a avut nici o legitimitate să vorbească în numele neamului românesc, după cum nici astăzi, nu are nici una.

În vremea dictaturii comuniste, membrii de toate categoriile ai Partidului Naţional Ţărănesc au suferit mult de tot, de-a lungul întemnităriilor la care au fost supuşi, alături de sutele de mii de deţinuţi politici, din toate formaţiunile politice româneşti şi din rândurile acelora care nu au fost membri ai vreunui partid politic.

După scăparea de dictatura comunistă, tragedia înjugării naţionale s'a continuat prin neo-comuniştii care au continuat prin fraudă şi manipulare politică, iar foştii membri ai Ţărăniştilor au fost scoşi complet din drepturile de conducere, au fost marginalizaţi, fără drepturi de a participa la o coaliţie politică, prin care să se abordeze problemele cele mai importante, şi să se refacă ţara. Cum se explică faptul că cei ce au fost în temniţele comuniste, patronate şi de Iliescu, ca şi de nomenclaturiştii săi de totdeauna şi de astăzi, nu au avut nici un merit şi nici un drept de guvernare a ţării pe care au iubit-o şi pentru care au acceptat suferinţa, nefăcând compromisuri cu cei mai mari şi periculoşi duşmani ai neamului românesc, care urmăreau distrugerea totală a neamului cu toate tezaurele lui, materiale şi morale? De ce Silviu Brucan, de pe postul de ambasador al lui Ceauşescu, a devenit ministru, iar Iliescu, preşedinte de ţară? Cu ce bravuri şi-au câştigat meritele şi drepturile de a conduce ţara, pe care o îngenuncheaseră până atunci? Cum de a fost posibilă această răsturnare de valori, în care cei ce au prigonit pe alţii, să devină tot ei stăpânii ţării şi să continue marginalizarea celor mai buni şi mai curaţi Români?

Cine poate explica această perversiune politică? A fost un popor întreg aşa de lipsit de judecată, încât să-şi aleagă de conducători tocmai pe aceia care i-au terorizat cumplit, înainte vreme? Un amănunt esenţial: după tragediile prin care a trecut, este adevărat că s'au petrecut schimbări importante în structura psihică şi logică a Românilor, deoarece ei fuseseră supuşi unor metode de re-educare, după sisteme moscovite, încât maniera de a fi şi de a gândi erau complet deosebite de felul anterior de a fi. După experienţele de viaţă, pe care le-a avut în perioada regimului comunist, Românul adevărat nu mai era de recunoscut. Îşi schimbase stilul de viaţă.

După ieşirea ţăraniştilor din închisori, în perioada 1964, ca şi a celorlalţi foşti deţinuţi politici, s'au observat anumite reţineri în comportament, pe toate planurile de activitate socială, fiind rezervaţi şi fără multe iniţiative, aşteptând să fie invitaţi şi fiind foarte atenţi la relaţiile pe care le întreţineau. Timpul de detenţie le dăduse un fel de timiditate. Mulţi aveau iniţiative şi impulsuri de creaţie, însă mediul ambiant era străin, şi închis de nişte carapace de netrecut. Şi, peste toate acestea, era şi lipsa puterii financiare. În timp, toţi acei care fuseseră liberi, din orice poziţie socială, în special foştii securişti, dispuneau de sume neaşteptat de mari de bani, iar prima guvernare Iliescu a fost extrem de darnică cu foştii membri de partid. Căci altfel nu se poate explica avântul pe care *"lumea veche a partidului comunist"*, îl luase în lumea mare a afacerilor, cu succese răsunătoare, din mici funcţionari, pe neaşteptate au ajuns, mari bancheri.

Aceste cauze au fost la început, punctul important prin care se poate explica imposibilitatea partidelor româneşti de a se forma sub titulatura sub care existaseră în trecut. Pentru ţărănişti, liberali, sau alte formaţiuni politice, numai guvernul Iliescu dicta numele celor care aveau dreptul la existenţă, în timp ce o puzderie de mici şi false partide erau îngăduite de guvernare ca să fie o decoraţie a acestei guvernări, cu variate scopuri electorale.

În 1996 ţăraniştii au câştigat totuşi alegerile, şi au început o viaţă nouă, în cursul căreia (adică a guvernării), aveau ocazia să îndeplinească o bună parte din promisiunile electorale. Nenorocirea a fost că, deşi Partidul Naţional Ţărănesc a câştigat cel mai mare număr de voturi, nu a avut o majoritate care să-i permită o guvernare unitară, în cadrul parlamentului. Aşa s'a ajuns la o coaliţie cu partide de coloratură deosebite, şi nu au putut să închege un program coerent şi s'au atins mai multe puncte de discordie, care au slăbit capacitatea de guvernare a executivului, a parlamentului şi a legăturilor cu diverse grupuri politice din Occident.

Separat de aspectele de guvernare, partidul a avut o serie întreagă de divergenţe interne, care au slăbit conducerea şi astfel nu a putut să asigure un post de comandă eficace, apărând fracţiuni care au dăunat imaginii partidului, astfel pierzând un esenţial suport în electoratul românesc. Anumite încercări de lărgire a cadrului de activitate a partidului s'au făcut pentru a recâştiga o poziţie mai bună faţă de votanţii ţării.

Vom continua însemnările noastre, căci sperăm că acest partid valoros al istoriei naţionale îşi va crea cadre care să refacă integritatea politică şi caracterul naţional.

AVIZ IMPORTANT

Persoanele care doresc să plătească abonamentul la ziarul "Cuvântul Românesc" în lei, pot depune banii în valută naţională la contul Fundaţiei Culturale "Cuvântul Românesc": 2511.1 - 10297.1 / Rol B.C.R., Fil. Sect. 6, Bucureşti, anunţând în acelaşi timp şi secretariatul fundaţiei la adresa: Oficiul Poştal nr.23. C.P. Nr.9, Sector 6, Bucureşti

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

Lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba

Aşa sună un proverb străvechi al poporului român care se aplică foarte bine partidului de guvernare al României de astăzi. Pentru cei ce cunoşteau PDSR-ul, din experienţele trecute de guvernare, nu era greu de înţeles din campania electorală din Noembrie, că nimic nu se schimbase, totul era cusut cu aţă subţire şi că vorbele erau aruncate în vânt fără nici un temei politic. Promisiuni, şi atâta tot. Făcute de nişte oameni, care nu au luat în serios situaţia gravă a ţării.

Ceea ce este foarte grav şi pentru imaginea României în afară de graniţele ţării, este şi încercarea de a induce în eroare oameni şi forţe politice din străinătate, prin vizite ticluite, în taină, ca să explice celor din Occident şi din America, faptul că vechii nomenclaturişti, nu mai sunt cei ce au fost. Cei din străinătate însă îi cunoşteau destul de bine, din 1990 şi până astăzi, din dezvăluirile presei vremii, a scandalurilor pe care le-au creat şi în care au fost implicaţi într'un fel foarte marcant.

Este oare posibil ca un om cu mintea serioasă, să mai accepte promisiunile magnifice, şi fără acoperire realistă, serioasă şi morală?

Racila fundamentală este ideologia marxistă, pe care o reprezintă PDSR-ul şi nomenclaturiştii din conducere. Este absolut ridicol să mai încercăm o explicaţie, despre acest fenomen.

Ştie toată lumea geneza ideologică a partidului comunist, din care s'a desprins, prin mai multe etape, PDSR-ul de astăzi, care nu se poate desface de principiile în care a fost crescut. Oricâte declaraţii fac liderii acestei formaţiuni politice, acestea sunt de formă, fără nici o valoare logică, căci sunt simple aberaţii, mai bine zis falsităţi, care astăzi, sunt anulate prin alte declaraţii *"uluitoare"*, prin nonşalanţa cu care sunt făcute. Pe această linie, s'ar putea spune că numai nomenclaturiştii din PDSR sunt oamenii atoateştiutori, despre toate, şi că noi nu înţelegem bine, nimic, nimic, absolut nimic.

Concluzia este simplă de tot, noi trebue să fim conduşi de înţelepţi ca ei, şi în rest, bună ziua, căci ei ştiu ce trebue să facă. Singura obligaţie a noastră este să-i alegem, să-i votăm. Nu era aşa şi în partidul comunist, pe vremea lui Ceauşescu?

Chestiunea pe care a ridicat-o Iliescu la Focşani, în legătură cu proprietatea, pe care el o consideră un "moft", în nici un caz un *"drept sfânt"*. Drepturile asupra proprietăţilor din România, ale ţăranilor, care au făcut ţara aceasta, şi şi-au dat sângele pentru ea, sunt drepturi sfinte, absolut sfinte, căci ele există dintru începutul începuturilor poporului român. Aceste pământuri nu au fost date poporului de către Partidul Comunist din România, ci aceste pământuri au fost furate dela întregul popor român prin samavolnicie. Iliescu a fost membru în Partidul Comunist, când aceste pământuri au fost furate; pentru comuniştii nu erau sfinte, după cum nimic nu era sfânt, în Ţara Românească. De aceea, ca asociat al acestui Partid comunist din România, Iliescu poartă o grea răspundere morală şi materială, pentru toate ororile care s'au năpustit asupra ţării noastre.

Drumurile pe care le-au făcut pedeseriştii, în America şi în alte părţi din Europa, nu au putut să-i convingă, pe acei cărora li s'au adresat, că partidul lor nu este aşa cum l-au prezentat adversarii lor politici din România.

Toată străinătatea a urmărit cu interes alegerile din această toamnă, iar factorii interesaţi în problemele româneşti, care sunt la curent cu starea de lucruri din ţară, au o înregistrare a performanţelor, a greşelilor şi a calităţilor tuturor oamenilor politici români, firește, din perspectivele lor de înţelegere a problemelor în discuţie.

Aceşti observatori din străinătate au înţeles foarte bine că guvernanţii noştri sunt ca lupii, care îşi schimbă părul, dar năravul ba, chiar dacă nu cunosc proverbul românesc.

Dar, aşa după cum cei din afara ţării pot trage învăţături din guvernările care se succed, şi cei din interior pot înţelege mai bine astfel de lucruri, pentrucă avem de-a face cu personalităţi cunoscute comunităţii naţionale.

Guvernul PDSR, care a revenit la guvernare pentru a treia oară în România, este deficitar în politica sa naţională, pentrucă:

a) Nu a avut în guvernările trecute, sub nici o formă, o politică naţională, şi nici nu a realizat nici măcar un pas de progres pe direcţia refacerii morale, economice şi sociale a societăţii româneşti.

b) A neglijat să pună ordine în situaţia financiară a ţării şi a refuzat să-şi asume răspunderea unor afaceri ilicite, despre care s'a făcut mare caz în multimedia naţională.

Avem mari rezerve faţă de acest guvern şi de ideologia sa.